
ସ୍ୱର୍ଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ

(ରମ୍ୟକଥା ସଂକଳନ)

ଶ୍ରୀ ସଞ୍ଜୟ ଆନନ୍ଦ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ

ସ୍ଵର୍ଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ

(ରମ୍ୟକଥା ସଂକଳନ)

ଲେଖକ : ଶ୍ରୀ ସଞ୍ଜୟ ଆନନ୍ଦ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ, ମୋବାଇଲ୍ : ୯୮୭୧୦୦୯୪୩୭

I ପ୍ରକାଶକ : ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି, ପ୍ଲଟ୍ ନଂ ୪୮୧/୫୨୫୭, ନାଗେଶ୍ଵର ଟାଙ୍ଗୀ,
ଭୁବନେଶ୍ଵର-୨ I ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ : ୨୦୧୦ I ä ସର୍ବସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସଂରକ୍ଷିତ I
ଶବ୍ଦଚିନ୍ତାସ ଓ ମୂରୁଣ : ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି, ନାଗେଶ୍ଵର ଟାଙ୍ଗୀ, ଭୁବନେଶ୍ଵର
I ମୂଲ୍ୟ : ଟ. ୫୦.୦୦ (ପଚାଶ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର)

SWARGARE COMPUTERIKARANA

(Ramya Katha Sankalan)

By : **Sanjaya Ananda Kumar Tripathy**,
Cell : 9861009436 I Publisher : **Shradhanjali**,
Plot No. 481/5257, Nageswartangi, Bhubaneswar-
2 I First Edition : 2010 I © : Reserved, Page
Layout & Printed at **Shradhanjali**, Nageswartangi,
Bhubaneswar I Price : Rs. 50/- (Fifty only)

ଉତ୍ସର୍ଗ

ବ୍ୟଙ୍ଗପ୍ରେମୀ ପାଠକମାନଙ୍କ
କର କମଳରେ...

ପୂର୍ବାଭାସ

ଖବର କାଗଜରେ “ତପଲ ହଜିଛି” ସମ୍ବାଦ ତଳେ ‘ଶହେ ତାଲାରେ ଗୋଟିଏ ଚାବି’ ବିଜ୍ଞାପନଟା ପଢୁ ପଢୁ ଆଖିଟା ଟାଣି ହୋଇଗଲା । ଭାରି ଖୁସି ହୋଇଗଲି । ଭାବିଲି ଓଡ଼ିଶା ପାଇଁ ଡିଲରସିପ୍ ନେଇଯିବି କାରଣ ସବୁ ଅର୍ଥସ୍ବାଲା ଏହାକୁ ନେବେ । ପେନ୍ସା ପେନ୍ସା ଚାବି ଧରି କେହି ବୁଲିବେ ନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ଚାବିରେ ସବୁ ତାଲା ଖୋଲିଯିବ । ମତେ ଭଲ ଦି ପଇସା ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ବିଜ୍ଞାପନଟା ପଢ଼ିବା ପରେ ମୋ ତାଲା ଖୋଲିଗଲା । କାରଣ ଏହା କୋଷକାଠିନ୍ୟ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଔଷଧର ବିଜ୍ଞାପନ ଥିଲା । ପ୍ରଚାର କରିବାର ନୂଆ ସୂତ୍ର । ଏମିତି ଟେଲିଭିଜନରେ ବିଜ୍ଞାପନଟା ଦେଖୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ଆପଣ ବି ଦେଖୁଥିବେ । ଏବେ ଗୋଟାଏ ନୂଆ ଭିଟାମିନ୍ ବାହାରିଛି । ସେଇଟା ହେଲା କେଶ ପାଇଁ ଭିଟାମିନ୍ ‘H’ । ମୁଁ ବିଜ୍ଞାନ ଛାତ୍ର ହିସାବରେ ଯାହା ଜାଣିଛି ଭିଟାମିନ୍ A, B, C, D, E ଓ K ଅଛି । ଇଏ ବି ଅଭିନବ ସୂତ୍ର ନିଜ ଜିନିଷ ବିକିବା ପାଇଁ । ଏଇସବୁ ଘଟଣାରୁ ମୋର ବିଜ୍ଞାପନ ଛାପିବାର ଇଚ୍ଛା ଅସମ୍ଭବ ହେଲା ଓ ମୁଁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି ।

“ଆପଣଙ୍କର ଦେହ ଖରାପ ଅଛି କି ?” ବିଜ୍ଞାପନ ଶୀର୍ଷକ ଦେଖୁ ନବେଭାଗ ଲୋକ ଟାଣି ହୋଇଯିବେ । କାରଣ ଆପଣ ଯଦି ଏ ଯୁଗରେ କାହାକୁ ପଚାରିବେ “ଦେହ ଭଲ ଅଛି ତ ?” ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ଦେବେ “ହଁ ସେମିତି ଚାଲିଛି” । କାହାକୁ ଏସିଡ୍ ତ କାହାକୁ ଗ୍ୟାସ୍, କିଏ ରକ୍ତଚାପ ରୋଗୀ ତ କିଏ ମଧୁମେହ ରୋଗୀ, କିଏ ମାନସିକ ଚାପରେ ଅଛି । ଏସବୁ ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା ମୁଁ ସହଜରେ କରିପାରିଥିବାରୁ ଏ ବିଜ୍ଞାପନଟି ପ୍ରଚାର କରୁଛି । ବିଛୁଆଟି ଦୁଇପତ୍ରରୁ କୁଣ୍ଡାଇବା ଭଳି ଛୋଟବେଳୁ ଏ ଔଷଧ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛି । ଚେରମୂଳି, ପତ୍ର, ମୂତ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଇ ଆରୋଗ୍ୟ କରିଛି । ଅଭାବ ଅନାଟନରେ ବଡ଼ ଡାକ୍ତରୀ କଲେଜରେ ପାଠ ପଢ଼ିନାହିଁ ସିନା ମୁଁ ବାମ ହସ୍ତରେ ଧନୁଶର ଚାଳନା କରୁଥିବା ଏକଲବ୍ୟ । ଅର୍ମୋମିଟର ଭଳି ବିନା କଲେଜ ପାଠରେ ଡ଼ିଗ୍ରୀ ହାସଲ କରିଛି । ଜ୍ଞାନ, କଳା, ପାଠ ନଥାଇ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାତି ଭଳି ମୋର ମଧ୍ୟ ଖ୍ୟାତି ଅଛି ।

ଆପଣଙ୍କର ଯଦି କୌଣସି ରୋଗ ଅଛି ତେବେ ମୋ ଦ୍ଵାରା ଲିଖିତ ଔଷଧ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ଖାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଔଷଧର ନାଁ ପଢ଼ିଲେ ଅଧା ରୋଗ ଛାଡ଼ିଯିବ । ସଂକ୍ଷେପରେ ଔଷଧଗୁଡ଼ିକର ନାଁ ତଳେ ଲେଖିଛି-

‘ସି.ବି.ଆଇ. ତଦନ୍ତ’ କଥା ଶୁଣି ‘ମାମୁରୁ ମାଇଁ’ ହୋଇଥିବା ‘ମାମୁ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁ’ଙ୍କୁ ହାତ କରି ‘ଧରମ ଭାଇ’ ସାଙ୍ଗରେ ‘ସୁମିର ମୋବାଇଲ୍’ରେ କଥା ହେବା ପରେ ‘କବି, କବିତା ଓ କବିପତ୍ନୀ’ଙ୍କୁ ନେଇ ‘ମନ୍ତ୍ରାଙ୍କର ନାତି’ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ନାତି କହିଲେ ‘ଏଠି ନୁହେଁ ଉପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ’ । ‘ଅଫିସର ବନାମ ଧର୍ମପତ୍ନୀ’ଙ୍କ କଥା ଜାଣିବା ପରେ ‘ଇଂରାଜୀ ପ୍ରେମ’ କରୁଥିବା ‘ସାହେବାଣୀଙ୍କ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ’ । ‘ଲଘୁଚାପ ବନାମ ମୌସୁମୀ’ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଧାନସଭା ଉଠୁଛି ପଡୁଛି । ‘ସକ୍ରିୟ ବନାମ ନିଷ୍କ୍ରିୟ’, ‘ଅପରେସନ୍ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ’, ‘ମହିଷାସୁର ଉବାଚ’, ‘ବାଘ ବିଳାପ’, ‘ସ୍ବାମୀ ଉପାଖ୍ୟାନ’, ‘ଏଡ୍‌ସ୍ ବନାମ କଣ୍ଠୋମ ବିଜ୍ଞାପନ’ ଇତ୍ୟାଦି ଆହୁରି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅଛି । ‘ଅଭିନବ ସପ୍ତସୂତ୍ରୀ ନିର୍ବାଚନ ଇସ୍ତାହାର’ ପଡ଼ି ‘ଚାଲାକ ଭୋଟର’ ଭାରି ଖୁସି ଅଛି । ହେଲେ ‘ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ’ – ‘ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ମ୍ୟାଡାମ୍‌ଙ୍କର’ । ତଥାପି ମ୍ୟାଡାମ୍‌ଙ୍କୁ ‘ମୋବାଇଲ୍’ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ଆପଣଙ୍କ କଥା କହିବି । ‘ସ୍ବର୍ଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀ କରଣ’ ପାଇଁ ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରି ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଛି । ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେନି, ଆପଣଙ୍କ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିବା ।

ଔଷଧ ଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଶୀୟ ଓ ସର୍ବ ପୁରାତନ ସୂତ୍ରରେ ଭାଗମାପ ଅନୁସାରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ମୋ ଦ୍ବାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଔଷଧ ମୁଁ ବୁଲି ବୁଲି ଦେଇଛି । ଯେଉଁମାନେ ସେବନ କରିଛନ୍ତି ଲାଭଦାୟକ ବୋଲି ନିଜ ତୁଣ୍ଡରେ ସ୍ବାକାର କରିଛନ୍ତି । ଏ ଔଷଧ ବାବୁ ବଜାରକୁ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବିକ୍ରି ହେଉ ବା ନହେଉ ବଜାରକୁ ଛାଡ଼ିବାର ଦୁଃସାହସ କରୁଛି । ଆଶା, ଔଷଧ ସେବନ କଲେ ପୁରୁଣା ରୋଗ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଯିବ । ଏଇ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ମୁଁ ଦେଉଛି । ଫଳ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ତିଠି ଲେଖୁବେ କାରଣ ଏହା ଭବିଷ୍ୟତରେ ଭଲ ଔଷଧ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ସହାୟକ ହେବ ।

ଔଷଧ ଆପଣ ଖାଆନ୍ତୁ, ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁଆନ୍ତୁ ଓ ସୁଖୀ ରହନ୍ତୁ । ଏହା ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ରହୁଛି ।

ଆପଣଙ୍କର କବିରାଜ
ସଞ୍ଜୟ ଆନନ୍ଦ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ

ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର.ନଂ.	ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧.	ଚପଲ ହଜିଛି	୦୭
୨.	ଅଫିସର ବନାମ ଧର୍ମପତ୍ନୀ	୦୯
୩.	ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାତି	୧୪
୪.	କବି, କବିତା ଓ କବିପତ୍ନୀ	୧୭
୫.	ସେ କିନ୍ତୁ - ସେ ନୁହେଁ	୨୧
୬.	ଲଘୁଚାପ ବନାମ ମୌସୁମୀ	୨୫
୭.	ସୁମିର ମୋବାଇଲ୍	୨୯
୮.	ସି.ବି.ଆଇ. ତଦନ୍ତ !	୩୨
୯.	ଏଠି ନୁହେଁ - ଉପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ	୩୫
୧୦.	ଇଂରାଜୀ ପ୍ରେମ	୩୮
୧୧.	ମହିଷାସୁର ଉବାଚ	୪୧
୧୨.	ବାଘ ବିଳାପ	୪୪
୧୩.	ମୋ ବାଇଲ୍	୪୮
୧୪.	ସ୍ୱର୍ଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ	୫୨
୧୫.	ସକ୍ରିୟ ବନାମ ନିଷ୍କ୍ରିୟ	୫୬
୧୬.	ସାହେବାଣୀଙ୍କ ଦେହ ଭଲନାହିଁ	୫୯
୧୭.	ଚାଲାକ୍ ଭୋଟର	୬୩
୧୮.	ଅଭିନବ ସପ୍ତସୂତ୍ରୀ ନିର୍ବାଚନ ଇଷ୍ଟାହାର	୬୭
୧୯.	ସ୍ୱାମୀ ଉପାଖ୍ୟାନ	୭୦
୨୦.	ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି - ମ୍ୟାଡ଼ାମ୍‌ଙ୍କର	୭୩
୨୧.	ମାମୁ ରୁ ମାଇଁ	୭୭
୨୨.	ଅପରେସନ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ	୮୦
୨୩.	ଏଡ଼ସ୍ ବନାମ କଣ୍ଡୋମ୍ ବିଜ୍ଞାପନ	୮୩
୨୪.	ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁ	୮୬
୨୫.	ଧରମ ଭାଇ	୯୦

ଚପଲ ହଜିଛି

‘ଚପଲ ହଜିଛି’ ଶୀର୍ଷକ ସମ୍ବାଦ ପଢ଼ି ବନ୍ଧୁ ବହୁତ ହସିଲେ । ହସି ହସି ନୟାନ୍ତ ହୋଇଗଲେ, କହିଲେ “ଦେଖୁଛି କି ସମ୍ବାଦ ସବୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ବାହାରିଲାଣି । ଏମାନଙ୍କୁ କ’ଣ ଛାପିବା ପାଇଁ ଆଉ କିଛି ଖବର ମିଳୁନି । ପୃଥିବୀରେ, ଦେଶରେ, ରାଜ୍ୟରେ କେଉଁ ଘଟଣା / ଦୁର୍ଘଟଣା ହେଉଛି ତାହାକୁ ଛାଡ଼ୁ ନାହାନ୍ତି ।” ମୁଁ କିନ୍ତୁ କଥାଟାକୁ ହାଲ୍‌କା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କଲି । କାରଣ ଏ ସମ୍ବାଦ ନୂଆ ନୁହେଁ । ଏମିତି ଖବର ମଝିରେ ମଝିରେ ବାହାରେ । ଆମେ ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଦେହସୁହା ହୋଇଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ବନ୍ଧୁଜଣକ ଟିକେ ଭିତର ଇଲାକାରେ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିୟମିତ ଖବରକାଗଜ ପଢ଼ିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଅତୁଆ ଲାଗିବା ସ୍ବାଭାବିକ । ମୁଁ କହିଲି ଶୀର୍ଷକ ପଢ଼ି ତୁମେ ଏତେ ହସୁଛ । ପୂରା ଖବରଟା ପଢ଼ । ମୁଁ ତା ଟିକେ କରୁଟି । ମୁଁ ଗ୍ୟାସ ଜାଳି ଲେମ୍‌ବୁ ତା ଦୁଇକପ୍ ନେଇଆସିଲି । ଏ ଭିତରେ ସେ ପ୍ରାୟ ଅଧା ପଢ଼ିସାରିଥିଲେ । ତା କପ୍ ଦେବାରୁ ଗୋଟେ ଢେଙ୍କ ପିଇ କାଗଜଟାକୁ ଥୋଇଦେଲେ । କହିଲେ, ବୁଝିଲ ସମ୍ବାଦ ଶୀର୍ଷକଟାକୁ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ଆଗରୁ ଏଗୁଡ଼ିକ ମଝିପୁଷ୍ପା, ଶେଷପୁଷ୍ପାରେ ତଳକୁ କେଉଁ କୋଣରେ ବାହାରିଥିବା ଦେଖୁଛି, ମାତ୍ର ପ୍ରଥମ ପୁଷ୍ପାରେ ବକ୍ କରି ବାହାର କରିବା କଥା ନୂଆ ଦେଖୁଛି । ହଁ କାହିଁକି ନ ବାହାରିବ, ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କର ଘରେ ସୋରିଷ ଫୁଟିଲେ ବି ବାହାରିବ, ଏଇତ ଚପଲ ହଜିବା କଥା । କିନ୍ତୁ ଜାଣିଛ କାହାଣୀଟା ସତରେ ଆଗ୍ରହପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଁ କହିଲି, ତୁମେ ଆଉ ଡିକ୍ଟେଟିଭ ଭଳି ବର୍ଣ୍ଣନା ନକରି ସିଧା କଥା କହିଲ, କାରଣ ସେ ସମ୍ବାଦ ପଢ଼ିବାକୁ ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ତା ଆଉ ଟିକିଏ ମାରିଦେଇ ବନ୍ଧୁ ବାକି ଅଂଶତକ ପଢ଼ିଗଲେ ଓ କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ରାଜ୍ୟର ଜଣେ ପ୍ରମୁଖ ସଚିବଙ୍କ ଘରେ ସାପ ବାହାରିଲା । ତୁମେ ତ ଜାଣିଛ ସଚିବଙ୍କ ସରକାରୀ ଘର କେତେ ବଡ଼ । ସଫା ଠିକ୍ ଭାବରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସାପଟା ବାସନାରେ ଟାଣିହୋଇ ଚାଲିଯାଉଛି । ସାପ ତ ପୁଣି ନାଗସାପ, ସିଏ ଘର ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କଲା ବେଳେ ମିଟୁ ଆଉ ଲିଟୁ ବାଧାଦେଲେ । ସାପ ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର ଝଗଡ଼ା ହୋଇଗଲା । କେତେବେଳେ ମିଟୁ, ଲିଟୁ ମାଡ଼ି ଯାଉଛନ୍ତି ତ କେତେବେଳେ ନାଗସାପଟା । କେହି କାହାକୁ ଉଣା ନୁହନ୍ତି । ଏ ଭିତରେ ସାପଟା ଗ୍ରୀଲ୍‌ଦେଇ ବାହାରି ଗଲାବେଳକୁ ଜୋରରେ ଗୋଡ଼ାଇଥିବା ମିଟୁର ମୁଣ୍ଡ ଗ୍ରୀଲ ଭିତରେ ପଶିଗଲା । ସେଠୁ ସବୁ ବିଗିଡ଼ିଗଲା । ସାହେବାଣୀ ପାଟିକଲେ ଦେଖ ଦେଖ, ମିଟୁର ମୁଣ୍ଡ ଗ୍ରୀଲରେ

ପଶିଗଲା । ଘରେ ଥିବା ପିଅନ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦପ୍ତରକୁ ଫୋନ କରିଦେଲେ । ସେଠୁ
ଡାକ୍ତରଖାନା, ପୋଲିସ ସବୁଆଡ଼େ ଫୋନ ହୋଇଗଲା । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ସାମ୍ବାଦିକ, ଟିଭିବାଲା
ହାଜର ହୋଇଗଲେ । ଡାକ୍ତର, ପୋଲିସ କହିଲେ କାହିଁ, ମିଟୁ କାହିଁ, କେଉଁ ଗ୍ରୀଲରେ
ମୁଣ୍ଡ ପଶେଇଛି । ଘର ସାମନାରେ ଭିଡ଼ ଜମିଗଲା । ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକ
ଅଟକିଗଲେ । ଭାବିଲେ ସାହେବ ଘରେ କଅଣ ଚାଲିଛି । ଦୂରରେ ଥାଇ ଦେଖୁଥିଲେ ।
ସେପଟେ ଲିଟୁ କିନ୍ତୁ ଗ୍ରୀଲ ଡେଇଁ ଘର ପଛପଟେ ସାପ ସାଙ୍ଗରେ ଲାଗିଛି । ସାପ ବି
ଧସ୍ତାଧସ୍ତି ଭିତରେ, ପୁଣି ଷୋର ରୁମ୍‌ରେ ବାହାରପଟୁ ପଶିଗଲା । ମାଡ଼ାମ୍ ଦଉଡ଼ିବା
ଭିତରେ ହଠାତ୍ ଚପଲଟା ଛିଟିକି ପଡ଼ିଲା ଓ ସେ ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

ଏପଟେ ଗେଟ୍ ସାମ୍‌ନାରେ ହୋହଲୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମିଟୁ କାହିଁ ।
ମିଟୁ କାହିଁ । ମାଡ଼ାମ୍ ଦୌଡ଼ିକରି ଆସିଲେ । କହିଲେ ମିଟୁ ପରା ସେପଟ ଗ୍ରୀଲରେ
ଲାଖିଯାଇଛି । ଏତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୋକ ଭାବୁଛନ୍ତି ସାହେବ ପୁଅ ମିଟୁର ମୁଣ୍ଡ ଗ୍ରୀଲରେ
ପଶିଛି । କିନ୍ତୁ ଦୁଇ କୁକୁରଙ୍କ ନାଁ ମିଟୁ ଓ ଲିଟୁ ବୋଲି ଲୋକେ ଜାଣିବେ କେମିତି ?
ସେ ଯାହାହେଉ ପୋଲିସ ଘରଭିତରକୁ ଯାଇ ଗ୍ରୀଲ କାଟି ମିଟୁକୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ଚିନ୍ତା କେମିତି ଷୋର ରୁମ୍‌ରୁ ସାପ ବାହାରିବ ଓ ମାଡ଼ାମ୍‌ଙ୍କ ଚପଲ ମିଳିବ ।
ମିଟୁର ମୁଣ୍ଡ ଗ୍ରୀଲ ଭିତରେ ପଶିବା ପରେ ସେ ଭୁକିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିବାରୁ ତା
ଡାକରାରେ ବୁଲା କୁକୁରଟିଏ ଭିତରକୁ ବାଡ଼ି ଡେଇଁ ଚାଲିଯାଇଥିଲା । ହେଲେ ସେ
ଲୋକଙ୍କର ହୋହଲୁରେ ଆଉ ଗେଟ୍ ଦେଇ ଯାଇପାରିଲାନି । ମାଡ଼ାମ୍‌ଙ୍କ ଛିଟିକିଥିବା
ଚମଡ଼ା ଚପଲ ନେଇ ବାଡ଼ି ଡେଇଁ ପଳେଇଲା ।

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସାପ ଧରିବା ପାଇଁ ଲୋକ ଡକାହୋଇଗଲା । ସେ କୌଶଳ କରି
ସାପକୁ ଧଇଲା । ଖବରକାଗଜ, ଟିଭିବାଲା ଫଟୋ ବି ଉଠେଇଲେ । ମାଡ଼ାମ୍‌ଙ୍କ ସାକ୍ଷାତକାର
ମଧ୍ୟ ନେଲେ । ହେଲେ ମାଡ଼ାମ୍‌ଙ୍କର ମନ ଠିକ୍ ନ ଥିଲା । ସେ କଥା ଭିତରେ ଚପଲ
କଥା ବାରମ୍ବାର ଦୋହରାଇଲେ ଓ କେମିତି ମିଳିବ ସେ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ପାଇଁ କହିଲେ ।
ଚପଲଟା କେତେ ଦୋକାନ ବୁଲିବା ପରେ ସେ କିଣିଥିଲେ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଛାଇ ନ
ଥିଲେ । ଏଥିପାଇଁ ଚପଲ ହଜିଛି ସମ୍ଭାଦକ ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ଛପାହୋଇଛି ।

ମୁଁ ମନଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲି ଆଉ ଭାବୁଥିଲି, ରାଜ୍ୟରେ ଲୋକ ଖାଇବାକୁ
ପାଉନାହାନ୍ତି । ବନ୍ୟା ପରିସ୍ଥିତି କଅଣ ଅଛି ସେ କଥା ଜାଣିବାକୁ ଯାଙ୍କର ସମୟ ନାହିଁ
କି ମୁଣ୍ଡରେ ବି ଜୁଟୁନାହିଁ । କ’ଣ କରାଯିବ ? ଦେଖାଯାଉ ନୂଆ ଚପଲ କେଉଁ ଦୋକାନରୁ
କିଣୁଛନ୍ତି ? ସବୁ ଖବରବି ଛପା ହୋଇ ବାହାରିବ, ଜଣାପଡ଼ିଯିବ ।

ବନ୍ଧୁ ଖବରକାଗଜଟି ଥୋଇଦେଇ ରାଜଧାନୀକୁ ଯେଉଁ କାମ ନେଇ ଆସିଥିଲେ,
ତା’ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରିଗଲେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଅଫିସ୍ ବାହାରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲି ।

ଅର୍ପିସର ବନ୍ଦାମ ଧର୍ମପତ୍ର

ଅର୍ପିସରୁ ବାହାରି ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ପତ୍ନୀଙ୍କର କଥାଶୁଣି ଅକଲଗୁଡୁମ୍ ହୋଇଗଲା । ନଥିକିନା ବସିପଡ଼ିଲି । ପିଠାକଳିରେ ବିରାଡ଼ିମାନଙ୍କର ଆଗରେ ଥିବା ନିକିତି ଯେମିତି ତଳ ଉପର ହେଉଥିଲା; ସେମିତି ମୋ ସାମନାରେ ନିଜ ଅର୍ପିସର ଓ ପତ୍ନୀଙ୍କର ପ୍ରକୃତି, ବୁଦ୍ଧି ଓ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ତଳଉପର ହେଉଥିଲା । କେତେବେଳେ ଅର୍ପିସର ଉପର ତ କେତେବେଳେ ପତ୍ନୀ । ଏମିତି ତଳ ଉପର ଚାଲିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବିରାଡ଼ି ନିକିତିର ଏଠି ଗୋଟିଏ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଥିଲା, ସେଠି ମାଙ୍କଡ଼ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରି ପ୍ରତିଥର କିଛି ଚକ୍କୁଳି ପାଟିରେ ପକାଇଦେଉଥିଲା, ମାତ୍ର ଏଠି ମାଙ୍କଡ଼ର ଅଭିନୟ କରି ଲାଭ ନାହିଁ, ବରଂ ମାନସିକ ଚାପ ବଢୁଛି । ଓଃ ! ଆଉ ରହିହେବନି । ମୁଣ୍ଡ ପୁରା ଗରମ । ଅର୍ପିସକୁ ଗଲେ ସିଏ ସେଠି ଗରମ, କେତେ ଫରମାସ୍ । ଏଣେ ଅର୍ପିସରୁ ଘରକୁ ଆସିଲେ ପତ୍ନୀଙ୍କର ତାଲିକା । କଅଣ କରିବ ମଣିଷ ଯେ, ଯଦିଓ ଅର୍ପିସ ଛାଡ଼ି ବୁଲି ବୁଲି ରାତି ୧୦ଟାରେ ଫେରିଲେ, ସ୍ତ୍ରୀର ଦୟାମାୟା ଟିକିଏ ନାହିଁ । ଭଲମନ୍ଦ ପଚାରିବ କଅଣ, ଏଣୁତେଣୁ ଗୁଡ଼ାଏ ବକିବ ।

କିନ୍ତୁ ଏତେ କଥା ଭିତରେ ଦୁଇଜଣ (ଅର୍ପିସର ଓ ପତ୍ନୀ)ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେତେକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଥିବାରୁ ସତର୍କତା ମୂଳକ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାର ଫର୍ମୁଲା ପ୍ରାୟ ସମାନ ରହିଛି । ଉଭୟଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାରେ ଫରକ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସୂତ୍ର ଗୋଟାଏ । ଆପଣ ବୋଧହୁଏ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବୁଝିବେ କେମିତି ? ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠୁର ଏ ଗୁଡ଼ତତ୍ତ୍ୱ । ସହଜେ ବ୍ୟଙ୍ଗ ଲେଖିବା ଲୋକ କଥାଟାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ସିଧା କହନ୍ତି ନାହିଁ ।

କଥାଟା ହେଲା ମୁଁ ଜଣେ ସରକାରୀ ଚାକିରିଆ; ଅର୍ପିସରଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲୋକ । ହେଲେ ଏ ଅର୍ପିସର ଓ ପତ୍ନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମୀକରଣ ପାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ବ୍ୟକ୍ତି । ଆପଣଙ୍କୁ ଉଦାହରଣଟିଏ ଦେଲେ ଜାଣିଯିବେ । ଅର୍ପିସର ଜଣଙ୍କ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିଲେ । ସେଠି ଲୋକ ସାହେବ ବୋଲି ଡାକୁଥିଲେ । ଅର୍ପିସରେ ଗୋଟାଏ ଗାଡ଼ି, ସିଏ (ସାହେବ) ଏକା ବସିବେ । ଅନ୍ୟ କିଏ ବସିବା ଦୂରର କଥା, ଛୁଇଁବା କଷ୍ଟକର । ଏବେ ସାହେବ ସଚିବାଳୟ ଆସିଗଲେ । ଏଠି ଗୋଟାଏ ଛୋଟ କୋଠରୀ ରୁମ୍ ସାମନାରେ ପିଅନଟିଏ । ସାହେବ ତାଙ୍କ ନାହିଁ । ଏଠି ତ ଆହୁରି ବଡ଼ ସାହେବ ଅଛନ୍ତି । ତଥାପି ତାଙ୍କର ଅଭିମାନ

ଯାଇନି । ସିଏ ଯୋଗ ଦେବାପରେ ବଡ଼ ସାହେବଙ୍କୁ ଯାଇ ଦେଖା କଲେ । ତାଙ୍କର କୋଠରୀ ବହୁତ ବଡ଼ । ୨ଟା ଏ.ସି. ମେସିନ ଲାଗିଛି । ସୋଫା ପଡ଼ିଛି । ମନଟା ଆମିଲିଆ ହୋଇଗଲା । ବାହାରି ଆସିଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ରୁମ୍‌କୁ ଆସି ଡିକ୍ରେସନ ଡାକିଲେ । ଟେବୁଲ୍, ଚୌକି, ସୋଫା ସବୁ ବଦଳାଇ ଦିଅ । ରୁମ୍‌ଟାକୁ ଏ.ସି. କର । ହେଲେ ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେ ଏସବୁ କିଛି ହବାର ନାହିଁ । ସବୁ ଫୁସ୍ ହୋଇଯିବ କାରଣ ଯାକ ଭଲିଆ ଅଫିସର ଏଠି ବିଡ଼ାଏ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ଗରମରେ ବସିବେ ଆଉ ସାଧାରଣ ଶୌଚାଳୟ ହିଁ ବ୍ୟବହାର କରିବେ । ଆମର କ'ଣ ଅଛି । ଯାହା ଡାକିଲେ ଲେଖିବା କଥା; ଧର୍ମରେ ଲେଖି ଦେଲି । କିନ୍ତୁ ମନରେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପତ୍ନୀଙ୍କର ଛବି ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଗଲା । ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା କାରଣ ପତ୍ନୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଭାବ ଏହିପରି । କାହା ଘରକୁ ବୁଲିଯାଇଥିବେ ଘରକୁ ଫେରିବା ପରେ ଜଣାପଡ଼ିଯାଏ । ଦିନେ ଅଫିସରୁ ଫେରିବାପରେ କହିଲେ ଏଠି ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପିପିଲି ଚାନ୍ଦୁଆ ବନ୍ଧେଇ ରଖିଦେଲେ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯିବ ନା । ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଏକଥା ପଶିଲା ନାହିଁ । ଆରେ ଏଇତ ଅଫିସ ଗଲାବେଳେ ପରିବା ଆଣିବାକୁ କହିଥିଲେ, ଆସୁ ଆସୁ କଅଣ ପିପିଲି ଚାନ୍ଦୁଆ କଥା ପଡ଼ିଲାଣି । କହିଲି “ଭଲ ଦେଖାଯିବ, ହସ୍ତଶିଳ୍ପ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆସୁ । ଶସ୍ତା ମିଳିବ, ନେଇ ଆସିବ । ଚଟାପଟ୍ ଉତ୍ତର “ସେଇଟା ହେଲାବେଳକୁ ଆହୁରି ୬ ମାସ” ଏବେ ନେଇଆସିବା । ଏଇ ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କର ଘରକୁ ଯାଇଛ । ଚାନ୍ଦୁଆଟା କେତେ ବଡ଼ିଆ ହୋଇଛି ପେଟ ପୂରିଯିବ । ଓଃ ! କଥାଟା ଏଇଠି । ହଉ ମୁଁ ଯାଇ ଦେଖୁଆସିବି, ତା’ପରେ ଆଣିବା କଥା ବିଚାର କରିବା । ବିଚାର ଆଉ କରିବ କଅଣ ? ସେଇ ଫେରିବାଲା ତ ଆଶୁଛି, ରଖିଦେଲେ ହେବ । ଟଙ୍କା ୧୦ / ୧୫ ବେଶି ନେବ । ଆରେ ଯାକୁ କ’ଣ ବୁଝେଇବ । ୧୦ / ୧୫ ଟଙ୍କା କ’ଣ ମାଗଣାରେ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ମୁଁ ଲାଞ୍ଜ ଖାଉଛି ନା କେଉଁଠୁ ବକସିସ ପାଉଛି । ମଝି ଚାକିରିଆ । ଆମ ଅଫିସ ପିଅନ କହିଲା ଭଲିଆ “ବାବୁ ଚାକିରୀ କରିବ ଯଦି ବେଲ୍ ଟିପିବ ନ ହେଲେ ଶୁଣିବ । ଟେନ୍ସନ୍ ନାହିଁ । ମଝା ମଝିରେ ଲାଭ ନାହିଁ । ଖଟି ଖଟି ବୁଢ଼ା ବେଳକୁ ହେଇ ହେଇ ବଡ଼ବାବୁଟିଏ ହେବ । ଲାଭ କଅଣ । ଜୀବନସାରା ଖାଲି ସି.ସି.ଆର୍. କୁ ଜଗିଥିବ । ଆମର ନା ପ୍ରମୋସନ୍ ନା ସି.ସି.ଆର୍. ପୂରା ବେକେଆର୍ ।” ହଁ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଛି । କହିବା ଅର୍ଥ ହେଲା ଅଫିସର ଯେମିତି ନୂଆ କୋଠରୀ ସଜା ଦେଖିଲେ ତଳ ଉପର ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି, ପତ୍ନୀ ମଧ୍ୟ ସେଇଭଳି ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ସଜବାଜ ଦେଖି ତଳଉପର ହୁଅନ୍ତି ।

ଦେଖାଦେଖି କରି ଶିଖିବା ସାନଠୁ ବଡ଼ ସବୁ ଅଫିସରଠାରେ ଅଛି । ଏଠିକା ଅଫିସର ଚୁର୍ଚ୍ଚରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଗଲେ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଜ୍ୟକୁ ଗଲେ, ଯିଏ ତେଲ ମାରିଲା ବିଦେଶ ବି ଗଲା । ଫେରିଆସିଲେ ଖାଲି ମନଟା କୁତୁକିତ ହେବ । କାରଣ ସେଠି

ଯୋଉ ଘରଦ୍ୱାର, ସାଜସଜ୍ଜା, କାଜଦା ଦେଖୁଥିବେ, ଆସିଲେ ମନ ହାଉଁପାଇଁ ହେବ । କେମିତି ନଗଦ ଅର୍ଥସତ୍ତା ବଦଳିଯାଆନ୍ତା । ହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟ କେମିତି ତା’ଭଳିଆ କରିବ ସେ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ସିଆଡ଼େ ଗାଁରେ ପିଲା ମାଟି ବାରଣ୍ଡାରେ ବସି ପ୍ୟାଣ୍ଟ ମଜଲ୍ଲା କରି ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ଏପଟେ ଲୋକଙ୍କର ଜୋତା ମଜଲ୍ଲା ନ ହେବ ବୋଲି ଟାଉଲି ପଡୁଛି । ଆରେ ସେଠି ତ ହାତଗୋଡ଼ ଅସନା ହେଉଛି ଚିନ୍ତା କରୁନ । ଏଠି ଜୋତା ମଜଲ୍ଲା ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଟାଉଲି କରିବ ।

ପଢ଼ାଙ୍କର ବି ଗୁଣ କମ ନାହିଁ । ଆଲମାରିରେ ଶାଢ଼ୀ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି । ଯଦି ଗୁଥପେଷ୍ଟ କିଣିବା ପାଇଁ ବିଚାରକାର ଯାଇଛନ୍ତି, ଶାଢ଼ୀ ରିହାତି ଅଛି କିଣିଦେବେ । ଏପଟେ ପୁଅର ସ୍କୁଲ ଫିସ୍ ଦେବାକୁ ପଇସା ନିଅଣ୍ଟ ହେଉଥିବ, କିନ୍ତୁ ଶାଢ଼ୀ କିଣା ହୋଇଯିବ । ଶାଢ଼ୀ କିଣା ସମସ୍ୟା ନୁହେଁ । ସାଙ୍ଗକୁ ମ୍ୟାଟିଂ ବ୍ଲୁଉଜ, ସାୟା, ବ୍ରା ଓ ରୁଡ଼ି ମଧ୍ୟ କିଣିବେ । ବିଚିତ୍ର ଚିନ୍ତା ଧାରା । ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପକେଟରୁ ପଇସା ଯିବାର ସମ୍ଭାବନା କମ୍ । ସାହେବ ଯାହା ଚାହୁଁବେ, ସରକାର ଦେବେ ଆଉ ପଢ଼ା ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବେ ସ୍ୱାମୀ ଦେବେ ।

ହେଲେ ବେଳେବେଳେ ଅତି ବିଚିତ୍ର କଥା ପାଇଁ ବି ଉଭୟ ପକ୍ଷରୁ ଅଳି ହୋଇଥାଏ । ମାନେ ଏମାନଙ୍କର ତ ମାନିଆ ଅଛି ସବୁବେଳେ ଅନ୍ୟକୁ ଦେଖି ଅନୁକରଣ କରିବେ କିନ୍ତୁ ନିଜେ କିଛି ଏମିତି କରିବେ ଯାହା ଅନ୍ୟମାନେ ଅନୁକରଣ କରିବେ ସେପରି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ତେଣୁ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଅନେକ ଆଦେଶ/ଅଳି ଅର୍ଦ୍ଧଳୀ କରନ୍ତି । ଏଇ ଯେମିତି ଅର୍ଥସର ଜଣକ ଦିନେ ଆସି ୧୦.୩୦ ବେଳେ ଜଣେ ବାବୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ, ବାବୁ ଜଣକ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟକୁ ଆସି ନ ଥିଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କୁ ଡାକି ଉପସ୍ଥାନ ଖାତା ମାଗିନେଲେ । ସମୟ ନୋଟ୍ କରି ଦସ୍ତଖତ ନେଇନେଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ୍ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ । ଏହିପରି ପ୍ରାୟ ୨୦ ଜଣଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ଦେଲେ । ସେହିଦିନ ଅର୍ଥସର ଅର୍ଡ଼ର ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିଦେଲେ । ୧୦ଟା ବେଳେ ଆସିବ ୧୦.୧୫ରେ ଉପସ୍ଥାନ ଦେଖାଯିବ । ହେଲେ ବଡ଼ ଅର୍ଥସର ବାବୁମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ନୋଟିସ୍ ଜିଲ୍ଲାକୁ ବଦଳି ହୋଇ ଆସିଥିବା ଅର୍ଥସର ଆସିଲେ ମଝିରେ ମଝିରେ ମିଳେ । ଅଧିକାଂଶ ବାବୁମାନେ ଲେଖିଲେ ମୁଁ ଘରୁ ଆସୁଥିଲି, ବାଟରେ ସାଇକେଲ ଲିକ୍ ହେବାରୁ ପହଞ୍ଚିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେଲା । ଅର୍ଥସର ଜାଣିଲେ ଏ ପୂରା ମିଛ ଲେଖିଛନ୍ତି । ରାଗ ପଞ୍ଚମରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ତାକି ପଚାରିଲେ “ଆପଣ କ’ଣ ସାଇକେଲରେ ଅର୍ଥସ୍ ଆସୁଛନ୍ତି ।” “ଆଜ୍ଞା ହଁ”, ଉତ୍ତର ମିଳିଗଲା ଆପଣଙ୍କର ତ ମଟର ସାଇକେଲ ଅଛି, ସାଇକେଲରେ କାହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ।”

ଉତ୍ତର ମିଳିଲା “ହଁ ସାର, ମୁଁ ମଟରସାଇକେଲରେ ହଁ ଅର୍ଥସ ଆସୁଛି । ଆଜି ଜଳେକ୍ସି ବିଲଟା ଦେଇ ଆସୁ ଆସୁ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏଇଟା ଲେଖିକରି ଦେଇହେବନି ।”

ଅଫିସର କହିଲେ “ମାନେ ! ଜାଣି ଜାଣି ମିଛ ଲେଖୁଛ । କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ପାଇଥିବା ୨୦ ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ୧୭ ଜଣ ଏଇ କଥା ଲେଖୁଛନ୍ତି । ବିଚିତ୍ର କଥା ।”

ବାବୁଜଣକ କହିଲେ “ଲେଖୁବେ ସାର୍ । ସରକାରୀ ଚାକିରୀ କରି ୨୨ ବର୍ଷ ହେଲା କ୍ଲାଚର ଖଣ୍ଡିଏ ମିଳିନାହିଁ । ଭଡ଼ା ନେଇ ୧୦ କି.ମି. ଦୂରରେ ରହୁଛି । ହେଲେ ସରକାର ଯାହାକୁ ଗାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି ଅଫିସ ବାଡ଼କୁ ଲାଗି କ୍ଲାଚର ବି ଦେଇଛନ୍ତି । ସିଏ ଠିକ୍ ୧୦ଟାରେ ଆସିବେ ଆଉ ୨ଟା ବେଳେ ଖାଇବାକୁ ଯାଇପାରିବେ । ଆମେ ସାର ଘରୁ ବାହାରିଲେ ଆଉ ଖାଇବାକୁ ୨ଟା ବେଳେ ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ଥରେ ଘରୁ ଆସିଲେ ୫ଟା ପରେ ଯିବୁ । ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟଦିବସ ମଝିରେ ସମୟ ବାହାର କରି ବିଜୁଳି ବିଲ୍, ଟେଲିଫୋନ ବିଲ୍, ପାଣିବିଲ୍, ପିଲାଙ୍କ ଦରମା ସବୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣଙ୍କର ସିନା ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ସେ ନେଇ ଦେଇଦେବେ । ପିଲାଙ୍କ କଥା ବୁଝିବେ ।” ଶେଷ ପଦକ କଥାଟି ଅଫିସରଙ୍କୁ ଭାରି ବାଧୁଲା । କହିଲେ “ତୁମେ ଅଫିସର ଚାକିରୀ କଲନି ।” ହେଲେ ବାବୁ ଜଣକ ବି ଛାଡ଼ିବା ଲୋକ ନୁହନ୍ତି । କହିଲେ “ସାର ଆପଣ ଗ୍ରାଜୁଏଟ୍, ମୁଁ ବି ଗ୍ରାଜୁଏଟ୍, ଉଭୟେ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ ପ୍ରସାଶନିକ ସେବାରେ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ । ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ଆପଣ ପଡ଼ିଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ଆସିଗଲା, ପାଇଗଲେ । ମୁଁ ରହିଗଲି ।” ଆପଣ ଫାଇଲରେ କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି ଆମେ ଦେଖୁନୁ । ଆମେ ଲେଖୁଥିବା କଥାକୁ ପଲିସ କରୁଛନ୍ତି ।”

ଅଫିସର ଜାଣିଲେ ଇଏ ବିରୁଦ୍ଧି ବସା, ଆଗରୁ ଶୁଣିଥିଲେ, ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖିଲେ । କହିଲେ “ହଉ ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ । କ’ଣ ବିଧାନସଭା ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି କରି ଦିଅନ୍ତୁ ।” “ସାର” କହି ବାବୁ ଜଣକ ଉଠିଗଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସାହେବ ମୋ ମୁହଁକୁ ଦେଖିଲେ । ତା ଆଖିବା ପାଇଁ ପିଅନକୁ ଡାକିଲେ ।

ସାହେବ ଦିନସାରା ଫାଇଲରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ । ୫.୧୫ ବେଳକୁ ଗୋଟାଏ ଫାଇଲ ଅବୁଝା ରହିଲା । ପୁଣି ବାବୁଙ୍କୁ ଖୋଜାଗଲା । ପିଅନ କହିଲା, ସାର୍ ସେକ୍ସନରେ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସାହେବଙ୍କ ପିତ୍ତ ଚଢ଼ିଗଲା । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ବୁଝିଗଲି । ୧୦ଟା ବେଳେ ଆସିବା ପାଇଁ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶର ଇଏ ପ୍ରଭାବ, ଲୋକେ ଯଦି ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସିବେ, ଠିକ୍ ସମୟରେ ନ ଯିବେ କାହିଁକି । ଯଦି ଆଦେଶ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଚିନ୍ତା କରିଥାନ୍ତେ ଏ ଅସହଯୋଗ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ।

ପଢ଼ାଙ୍କର ବି ବେଳେବେଳେ ସେପରି ଅଦରକାରୀ ଅଳି ହୋଇଥାଏ । ଏଇ ଯେମିତି ଚିତ୍ତରୁ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଖୁ ଜିନିଷ କିଣିବା ନିଶା । ଚିତ୍ତରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଆସିଲା ଆପଣଙ୍କ ସହରରେ ପ୍ରଥମ ପାଇଁ ୫୦୦୦ ଟଙ୍କାର ଶାଢ଼ୀ ୨୦୦ ଟଙ୍କାରେ ନିଅନ୍ତୁ ।

କେବଳ ୩ ଦିନ ପାଇଁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ମଝି ଦିନଟି ରବିବାର ଥିଲା । ଏଥିପାଇଁ ସହରର ଦାମୀ ହୋଟେଲରେ ପଛପଟେ ଥିବା ହଲରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା । ରବିବାର ସକାଳୁ ପଢ଼ା ପଛରେ ପଡ଼ିଗଲେ । କହିଲେ ଆଜି ଓପରଓଲି ଯିବ । ମୁଁ କହିଲି ହଉ ବର୍ଷାଦିନ । ପାଗ ଦେଖୁ ଯିବା । ଓଃ ତୁମେ ତ ମୂଳରୁ ନାହିଁ କରିବ । ପାଗ ଖରାପ ନ ଥିଲେ ବି ଖରାପ ହେବ । ଜାହାହେଉ ରବିବାରିଆ ଖୁଆପିଆଟା ହୋଇଗଲା । ପ୍ରାୟ ୪ଟା ବେଳେ ବାହାରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା ହେଲା । ଆମେ ପାଗକୁ ଖାତିର ନ କରି ବାହାରି ଗଲୁ । ସେଠାରେ ଗାଡ଼ି ରଖିବା ପାଇଁ ଜାଗା ନାହିଁ । ଯା'ହେଉ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ହୋଇଥିବା ଗାଡ଼ିଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଗାଡ଼ି ରଖି ଭିତରେ ପଶିଲୁ । ବାପରେ ବାପ କି ଭିଡ଼ । ଏ.ସି. ଚାଲୁ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ନିଶ୍ବାସରେ ହଲଟା ଗରମ ହୋଇଯାଉଥିଲା । ହେଲେ ସେଠି ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ବାର ବାଜି ଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଆୟା ହୋଇଯାଇଥିଲେ । କିଏ ପୁଅକୁ କାଖେଇଛି ତ କିଏ ଝିଅକୁ । ଶ୍ରୀମତୀ ମାନେ ଶାଢ଼ୀ ବାନ୍ଧିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ୫୦ରୁ ଅରମ୍ଭ କରି ୧୦୦୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରେଟ୍ ଲେଖାହୋଇଛି । ୧୦,୦୦୦ ଲେଖୁ ତାହାପରେ ନାଲି ଛକଟିଏ ପଡ଼ିଛି । ତଳକୁ ଲେଖାଅଛି ୧୦୦୦ । ଏମିତି ୬/୭ଟି ଯାଗାରେ ଶାଢ଼ୀ ଥୁଆ ହୋଇଛି । କେହି ଗୋଟାଏ/ଦୁଇଟା ଗଦା ଦେଖୁ ଫେରୁ ନାହାନ୍ତି । ନ କିଶକୁ ପଛେ ସବୁଠି ହାତ ମାରିବେ । ଲୋକେ ବୋତଲ ଖାଉଥିବା ଛୁଆକୁ ନେଇବି ହାଜର । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ ଗୃହମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଚାପ ରହିଛି । ତେଣୁ ଅସୁବିଧା ହେଉ ପଛେ ମୋ ଭଳି ମାଡ଼ି ଆସିଛନ୍ତି । ଏମିତି ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଶାଢ଼ୀ ପସନ୍ଦ ହେଲାନି । କାହାର ପଣତ ପସନ୍ଦ ହେଲା ତ ଭିତର ନାହିଁ । କାହାର ଭିତର ପସନ୍ଦ ହେଲା ତ ପଣତ ଅପସନ୍ଦ । ଶାଢ଼ୀ ପୂରା ପସନ୍ଦ ହେଲା ବେଳକୁ କଣାଟିଏ ବାହାରୁଛି ।

ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ଜୋର ବର୍ଷା ହେଉଛି । ଏପଟେ ଓପର ଓଲି ଜଳଖିଆ ବି ହୋଇନି । ପୁଅ ପାଟି କଲାଣି । ବର୍ଷା କମିଲା ବେଳକୁ ରାତି ୮.୩୦ ହୋଇଗଲାଣି । ପୁଅକୁ ବର୍ଷାଟି ଲଗାଇଦେଇ ଏକ ମୁହଁ ହୋଇ ଘରକୁ ଆସିଲୁ । । ରାସ୍ତାରେ ଆଉ ଜଳଖିଆ ବି ନାହିଁ । ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଚା ବିସ୍କୁଟ ପେଟରେ ପଡ଼ିଲା । ଶ୍ରୀମତୀ ପୂରା ରୁପ୍ । ଜାଣିଲେ ତାଙ୍କରି ଜିଦ୍ ପାଇଁ ଏସବୁ ହେଲା । ହେଲେ କ'ଣ କରାଯିବ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଶାଢ଼ୀତ ଦରକାର ନାହିଁ । ଆଗ ପଛ ବିଚାର ନ କରି, ପାଗକୁ ନ ଦେଖି ଘରୁ ବାହାରିବା ଦ୍ବାରା କି ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ହେଲା; ଦେଖିଲେ ତ ।

ଏମିତି ଆହୁରି ଅନେକ କଥା ଏଇ ପଢ଼ା ବନାମ ଅଫିସର ଉପାଖ୍ୟାନରେ ଆସିବ । ଏତିକି ଥାଉ ।

ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନାତି

ଜଏ ହେଲେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନାତି । ତାଙ୍କର ଜେଜେବାପା ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ବାପା କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ଫେମ୍ପରରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଜେଜେ ବାପାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ସାଂଗକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସମୟରେ ଯାହାଭଲ ମନ୍ଦ ହୋଇଛି ସେ ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣ କଲାପରେ ବାପା ବସି ବସି ଖାଇଲେ । ହେଲେ ବାପାଙ୍କର ଗୁଣ ପୁରା ଭାବେ ନ ଥିବାରୁ ଖୁବ୍ ଫେମ୍ପରରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସରପଞ୍ଚ, ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ.ରେ ପାର୍ଟି ଟିକେଟ ଆଣି ସମ୍ପତ୍ତି ସାରିଲେ ସିନା, ଅମାନତ ହାରିଗଲେ । ହେଲେ ନାତି ବି କମ୍ ନୁହଁ କାରଣ ଯୁବକ ଅବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି ବସି ଖାଇଛନ୍ତି ।

କଥାରେ ଅଛି ବସି ଖାଇଲେ ନଇବାଲି ସରେ । ଏମାନେ ତ ବସି ବସି ଖାଇଲେ, ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁଆଇଲେ । ବାପାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁପରେ ଏବେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନାତିଙ୍କର କାତି ଛାଡ଼ିଯାଇଛି । ହେଲେ ଜାତି ରହିଛି, ଖ୍ୟାତି ରହିଛି । କାରଣ କବି ଭାଷାରେ ‘ଦେଶରେ ବିଦେଶରେ ଚାରିଆଡ଼େ ତାଙ୍କର ଖ୍ୟାତି, ତିଗ୍ରୀ ନାହିଁ, ପଦବୀ ନାହିଁ କେବଳ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନାତି ।’

ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା ଗାଡ଼ି ଅଛି, ରାଜପ୍ରାସାଦ ଭଳି ଘର ଅଛି । ତାଙ୍କନିଂ ଟେବୁଲରେ ଖାଇବା ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ଜଳଖିଆରେ ରୁଡ଼ାଚକଟା(ବିନାଷୀର, ଅଳ୍ପ ଚିନିରେ), ଅଟା ଚକୁଳି । ଖରାବେଲେ ପଖାଳ ବଡ଼ା ହେଉଛି ଶୁଖିଆ ପୋଡ଼ା ସାଂଗରେ । ନାତି କହନ୍ତି, ଏହା ମୋର ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ । ଖାଣ୍ଟି ଦେଶୀ ଖାଦ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଜିଭ ଅଗର କଥା ନିଜ କାନକୁ ସାବୁନା ଦେବାପାଇଁ । ବାହାରକୁ କିନ୍ତୁ ଦେଖେଇହେବା ଲୋକ । ଏବେ ବି ଆଶା, ଯେତେବେଳେ ହେଉ ଟିକେଟ ମିଳିବ । ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ହେବେ । ପୁଣି ଅୟସ କରିବେ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ସାତ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ରଖିଯିବେ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ଭଳିଆ ଯେତେ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଏ ଦଶା ଭୋଗିବେ ନାହିଁ । ଅଭିନୟରେ ସିନେମାର ନାୟକଠୁ ବଳି ଗଲେଣି । ସବୁ ଖାନ୍ଦାନୀ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଭାଗ୍ୟ ଭଲ, ଘରେ ଥିବା ଖାନ୍ଦାନୀ ଚାକର, ରୋଷେଇଆ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଓ ଖାନ୍ଦାନୀ ଭାଷା ବୁଝି ଇଚ୍ଛତ

ରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟକୁ ଓ ଘର ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ଖାନ୍ଦାନୀ ଲୋକଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟକୁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶା ଏବେ ରାତି ହୋଇଛି । ନିଶ୍ଚୟ ଦିନେ ସକାଳ ହେବ ।

ଦିନକର କଥା । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ କରିବାକୁ ନାତି ବସିଥିଲେ । ଆଗରୁ କହିଛି ପଞ୍ଜାଳ ସାଂଗରେ ଶୁଖୁଆ ପୋଡ଼ା । ଘରେ ଥିବା ରୋଷେଇୟା ବାଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛି । ହଠାତ୍ କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜି ଉଠିଲା । ବାଧ୍ୟହୋଇ ଉଠିଗଲେ । ବିରକ୍ତ ଲାଗିଲା । ଖାଇବା ସମୟରେ କିଏ ଆସିଲା । ଯାଇ କବାଟ ଖୋଲି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ସେଠ୍ କରମ୍ ଚାନ୍ଦ ହାଜର । ବାଧ୍ୟହୋଇ ତୁଙ୍ଗରୂମରେ ବସିଲେ । ଏପଟେ ରୋଷେଇୟା ବାଢ଼ିପଟକୁ ପ୍ରକୃତିର ଡାକରାରେ ଚାଲିଗଲା । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ରୋଷେଇ ଘର କବାଟଟା ଖୋଲା ରହିଥିଲା । ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ଶିକା ଉପରେ ଥିଆ ହେଉଥିବା ଶୁଖୁଆକୁ ବିଲେଇ ଝାମ୍ପିନେଇ ପଳାଇ ଯାଉଛି । କରିବ କଅଣ ? ବାଢ଼ି ଧରି ମାରିଲା ବେଳକୁ ସେଇଟା ଯାଇ କବାଟ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । ଅଯଥା ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ବାଧ୍ୟହୋଇ କବାଟ ଆଉଜି ଦେଇ ଗଲା ନାତିଙ୍କୁ ଖବର ଦେବ । କଅଣ ଗୋଟାଏ ବିକଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବେ ଖାଇବା ସମୟ ଗଢ଼ିଯାଉଛି । ଅସମୟରେ ଲୋକଟା ହାଜର ହୋଇଯାଇଛି । ଦେଖୁନ ଆସୁ ଆସୁ ଶନିଦଶା, ଶୁଖୁଆକୁ ବିରାଡ଼ି ନେଇ ଗଲା । ଆରେ ଟେନ୍ସନ୍ କିଏ ନେବ, ମୁଁ ନା ଆଉ କିଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇ ତୁଙ୍ଗ ରୂମରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଖାନ୍ଦାନୀ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନହେଲେ ଲଜିତ ଯିବ । କହିଲା “ସାହେବ୍ ଜୀ ଟାଇଗର୍ ମାଲ୍ ଲୁଟି ନେଲା ।” ନାତି ସାଂଗେ ସାଂଗେ ବୁଝିଗଲେ ଯେ ଶୁଖୁଆକୁ ଟାଇଗର ମାନେ ବିରାଡ଼ି ଖାଇଦେଲା । କିନ୍ତୁ ସେଠ୍ କରମଚାନ୍ଦ ମୁଣ୍ଡରେ ଏକଥା ପଶିବ କୁଆଡୁ । ସେ ବୁଝିଲା ଏହାଙ୍କର କେତେ ବେପାର । ଟାଇଗର୍ ବୋଲି କୋଉ ଦାଦା ବୋଧହୁଏ ଟ୍ରକରେ ଆସୁଥିବା ମାଲ୍ ଲୁଟି ନେଲା ।

ନାତି ପୁଣି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ “ମାଲ୍ ଦୁଇ କୋଟିରେ କିଣା ହୋଇଥିଲା ବୋଧହୁଏ ।” ରୋଷେଇୟା କହିଲା, “ହଁ ସାହେବ । ଗଲାତ ଗଲା କଅଣ କରିବା ।” ପୁଣି ନାତି କହିଲେ । ସେଠ୍ କେଉଁଠୁ ଜାଣିବ ଯେ ଶୁଖୁଆଟା ଦୁଇ ଟଙ୍କାରେ କିଣା ହୋଇଥିଲା । ସେ ବୁଝିଗଲା ଯେ ଦୁଇ କୋଟି ଟଙ୍କାର ମାଲ୍ ଲୁଟ ହେଲା ପରେ ବି ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନାତିର ଟିକେ ଦୁଃଖ ନାହିଁ । ହଁ ବଡ଼ଲୋକ, କୋଟି କୋଟି କାରବାର । ଆଜି ଏଠୁ ଚାଲିଗଲା । କାଲି ଅନ୍ୟ କେଉଁଠୁ ଆସିଲେ ମିଳେଇ ହୋଇଯିବ ।

ନାତି କହିଲେ “ଆଜ୍ଞା ସେ କଥା ଛାଡ଼ । ଅମ୍ଭାଲାର ଜିନିଷ ଅଛି ନା ନାହିଁ । ତାକୁ ପଠାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । “ହଁ ସାହେବ୍ ।” ରୋଷେଇୟା କହିଲା । ବୁଝିଗଲା

ଯେ ଘରେ ଥିବା ଆତ୍ମଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିରେ ପଖାଳ ପାର ହୋଇଯିବ । ସେଠ୍ ବୁଝିଗଲା ଯେ ଅମ୍ଭାଳାରୁ ଆସିଥିବା ମାଲକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଚାଇଗର୍ ଲୁଟିଥିବା ମାଲ ବଦଳରେ ପଠାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାପରେ ବାପ, ଧନ୍ୟ ଏମାନଙ୍କର ଖାନ୍ଦାନ୍ ଓ ଚାଲିଚଳଣ । ସେ ଦେଇଥିବା ପଇସା କିଛି ପାଇବା ଆଶାରେ ଆସିଥିଲା । ଦୁଇକୋଟି ଟଙ୍କାର ମାଲ୍ ଲୁଟି ହେବା ଘଟଣା ଶୁଣିବା ପରେ ଔପଚାରିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆଉ ପ୍ରସଙ୍ଗ ନ ଉଠାଇ ଚାଲିଗଲା । ନାତି ବି ଖୁସ୍ । ଶୁଖୁଆ ଦିଟା ଗଲା ସିନା । ଖାନ୍ଦାନ୍ ଭାଷା ଯୋଗୁଁ ଇଞ୍ଜିତଟା ବର୍ତ୍ତିଗଲା କାରଣ ସେଠାରୁ ଆଣିଥିବା ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ବଦଳରେ ଦୁଇ ଟଙ୍କା ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ନ ଥିଲା ।

ଧନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନାତି, ଧନ୍ୟ ତାଙ୍କର ଭାଷା, ଧନ୍ୟ ତାଙ୍କର ଚାକର, ଧନ୍ୟ ତାଙ୍କର ଚାଇଗର୍ ଯାହା ପାଇଁ ସେଠ୍ କରମତାହର ମୁଣ୍ଡ ଖାଇଗଲା ଚକ୍ଲର୍ ।

r r

କବି, କବିତା ଓ କବିପତ୍ନୀ

ଏଇ କବିତା କିଏ ? ତମର ଯଦି ଇଏ ଏତେ ନିଜର ଥିଲା ମୋତେ ବାହାହେଉଥିଲା କାହିଁକି ? ଜାଣିଶୁଣି ମୋ ଜୀବନଟାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାର ଅଧିକାର କିଏ ଦେଲା ତୁମକୁ ? ଏତେ ଲେଖାଲେଖି କରି ପୁରସ୍କାର ପାଇଛ ? ସମାଜରେ ନାଆଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛ ? ମାତ୍ର ଏମିତି ନୁହେଁ କାମ ଲୁଚିଛପି କରୁଛ ଭାବିଦେଲେ ମୋ ଛାତିଟା ଫାଟି ଯାଉଛି । ଯାହାକୁ ନେଇ ମୁଁ ଏତେ ଗର୍ବ କରୁଥିଲି, ମୋ ଛାତିଟା ଫୁଲି ଯାଉଥିଲା ତା’ପାଇଁ ଏବେ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଛି । ମୋ ବାପା ସାଧାସିଧା ବୋଲି ତୁମ କଥାରେ ଫସିଗଲେ । ସବୁ ନିଶ୍ୱାସ ତୁମ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ?... ଏଇମିତି କହି କହି ଶ୍ରୀମତୀ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଫିଲଟରରୁ ପାଣି କାଢ଼ି ଢକ ଢକ କରି ପିଇଗଲେ । ମୁଁ ଏ ସମୟରେ କିଛି କହିବାକୁ ପାଟି ଖୋଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲାବେଳେ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ । ମଣିଷ କେଡ଼େ ଭଲ ମୁହଁରେ ଅଫିସରୁ ଫେରିଥିଲା । ବାହାଘରର ୧୫ ଦିନ ପୂରିଛି । ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନେଇ ଘେରାଏ ବୁଲି ଆସିବାର ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା । ହେଲେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଏ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦେଖି ଯାହା ହେଉଥିବ ଆପଣ ଜାଣିପାରୁଥିବେ । ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ ଏତେ ପ୍ରଶ୍ନ ? ମନେକରାଯାଉ ସବୁ ଉତ୍ତର ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର ଦେଲାବେଳେ ଅଧା ପ୍ରଶ୍ନ ଆପଣ ଭୁଲି ଯାଇଥିବେ ଓ ଆଗ୍ନେୟଗିରିରୁ ଉଦ୍‌ଗୀରଣ ହେଉଥିବା ଲାଭା ପରି ପତ୍ନୀଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ସେ ଭୁଲି ଯାଇଥିବେ । ତଥାପି ମୁଁ କହିଲି, ଟିକେ ବ୍ରେକ୍‌ଡ଼ିଅ ! ଏତେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଥରକରେ ଦେବି କେମିତି ? ଭାଗ୍ୟକୁ ଘରେ ମା’ ଅଥବା ସାନ ଭଉଣୀ ନ ଥାନ୍ତି, ନହେଲେ କଥା ସଜଲା । କ’ଣ କହିଥାନ୍ତେ, ଝିଅଟା ଘରେ ନପଶୁଣୁ ସ୍ୱାମୀ ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିଲାଣି । ୧୫ ଦିନରେ ଏତିକି ହେଲେ ପୁରା ଜୀବନଟା କେମିତି ଚାଲିବ ମା’ ଏକଥା ଭାବି ତ ମୁହଁ ହୋଇଯିବ । ମଣିଷ ଅତୁଆ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ିଗଲା ।

“ସାଂଗ ଠିକ୍ କହିଥିଲା । କବି, ଲେଖକମାନଙ୍କୁ ଭରସା ନାହିଁ । ଏମାନେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଏହାଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା ଅଲଗା । ଅନ୍ୟମାନେ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲେ ଏମାନେ ଅନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖନ୍ତି । କଥାରେ କଥାରେ ନୂଆ କଥା

ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି” – ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ଏତେ କଥା କହି ମୋ ପଟକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ବେଳକୁ ମୋ ଭାବନାରେ ହଠାତ୍ ବଜ୍ରପାତ ହେଲା ।

ମୁଁ ଆଉ ନୀରବ ରହିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଥିଲି । କାରଣ ଏଇ ଏକାକୀୟ ଯଦି ତାଲୁ ରହିବ, ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀ ଲୋକ କ’ଣ ଭାବିବେ ? ଯୋଉ ସ୍ତ୍ରୀ ଅନ୍ୟଦିନ ଘରକୁ ଆସିବା ପରେ ହସି ହସି ପାଖରେ ବସି ସାର୍ତ୍ତ ବୋତାମରୁ ମୋଜା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଲିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା ଆଜି ତା’ର ଏଇ ଅବତାର ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲି । ପାଣି ପିଇବ ? ଚା ପିଇବ ? ଅଫିସରେ ନେଇଥିବା ଟିଫିନ ଖାଇଛ ନା ନାହିଁ ? କହି ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଟିଫିନ ତବା ଦେଖିବା ଇତ୍ୟାଦି ବାହାଘର ପରେ ପରେ ହେଉଥିବା ଚିରାଚରିତ କଥାରୁ ପରିସ୍ଥିତି କେତେ ଭିନ୍ନ ମୋଡ଼ ନେଇଛି ସହଜରେ ଅନୁମେୟ । ହେଲେ ସିଏ ବି ସ୍ଥିର ରହିବା ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ । ମହାବାତ୍ୟାର ପୂର୍ବ ସୂଚନା ଭଳି ଗଛ, ଖୁଣ୍ଟ ହଲାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଏ ଘରୁ ସେ ଘର ହେଉଛି ହେଲେ କେତେଟା ଘର ଯେ ସମୟ ସରିବ । ଯାହାହେଉ, ମା ଓ ଭଉଣୀ ଘରକୁ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ଘଟଣା ସମାଧାନ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ମୋତେ କିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲି । ନୂତନ ଅଭିଜ୍ଞତା । ପୂର୍ବରୁ ତ ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତି ସାମନା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ, କ’ଣ କରାଯିବ ।

“ମୋତେ ନ କହିଲେ କ’ଣ ହେଲା ? ମୁଁ ଖବର ପାଇ ସାରିଛି ? ତୁମକୁ ଆଜି ଗୋଟାଏ ଫଇସଲା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ମୁଁ ନା କବିତା” ! ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟବ୍ୟୁତି ଘଟିଲା । ବୀରଦର୍ପରେ ଉଠିପଡ଼ି ସିଧାସଳା ପାଟିକୁ ଚାପି ଧରିଲି । “ମତେ ମାରିଦେବ ନା କଅଣ ! ମାରିଦିଅ । ଏମିତି ଜାଣି କର ଲାଭ କଅଣ ବରଂ ମରିଯିବା ଭଲ । ତୁମେ ତୁମର କବିତାକୁ ନେଇ ରହ ।”

“କବିତା ! କବିତା ! କବିତା ! କିଏ ତୁମ ମୁଣ୍ଡରେ ଭୂତ ପୂରେଇଛି । ବାୟୁମଣ୍ଡଳଟାକୁ ଦୂଷିତ କରିସାରିଲଣି । ଆରେ, ଲୋକେ କଅଣ କହିବେ ? ଘରେ ଭଉଣୀ ଅଛି, ମା’ଅଛି । ଯୋଗକୁ ଏବେ ଘରେ ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ସବୁକଥା ରାତିରେ କହିବି । ପ୍ଲଜ ଟିକେ ରୁପ ହୋଇ ରହ । ମା’ ଓ ଭଉଣୀ ଏବେ ବଜାରରୁ ଫେରି ଆସୁଥିବେ ।” ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ଏତେ କଥା କହିଗଲି । ହେଲେ ସେ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ । ହାତଟାକୁ ଟାଣି ପାଟିରୁ କାଢ଼ିଦେଇ ପୁଣି ମାଇକ ବାଜି ଉଠିଲା । “ହଁ ଆସନ୍ତୁ । ତୁମ ଭଉଣୀ ସବୁ କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏଇ କବିତା କଥା ତାଙ୍କ ତୁଣ୍ଡରୁ ମୁଁ ଶୁଣିଛି । ସେ ମା’ଙ୍କୁ ଏକଥା କହୁଥିଲେ । ମୁଁ ଶୋଇବାଘରେ ଥାଇ କାନ ଡେରି ସବୁ ଶୁଣିଛି । ସେ କଅଣ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଜାଣିଗଲେ ପୃଥିବୀ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଭାବୁଛ କେହି

କିଛି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଆଖି ବୁଜି କ୍ଷୀର ପିଉଛ ତ ? ଜାଣିବ କେମିତି ?” ଏ ସବୁ କଥା ଶୁଣି ମୁଣ୍ଡ ମୋର ବୁଲିଗଲା । ଇଏ ଅବୁଝା ନାରୀ । ଭଉଣୀ କେଉଁ କବିତା କହୁଥିଲା ସେ ଆସିଲେ ପଚାରି ମୁଣ୍ଡ ଥଣ୍ଡା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗଲା, ମଣିଷ ଯେତେ ହାଲୁକା ହୋଇ ଅଫିସ ଛାଡ଼ିଥିଲା ଶହେଗୁଣ ଓଜନ ଲଦି ହୋଇଗଲା ।

ସେ ଯାହାହେଉ, କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜି ଉଠିଲା । ଜାଣିଗଲି ମା’ ଓ ଭଉଣୀ ବଜାରରୁ ଫେରିଆସିଲେ । ବାଧ୍ୟହୋଇ ଯାଇ କବାଟ ଖୋଲିଲି । ଚେହେରା ଅବସ୍ଥା ଯାହା ଯିଏ ଦେଖିଲେ ଜାଣିପାରିବ । ମା’ ପଚାରିଲା “କଅଣ ହୋଇଛି ? ଅଫିସରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା କି ?” “ନା’ ସେମିତି କିଛି ନୁହେଁ ।” ଭଉଣୀ ପଚାରିଲା “କଅଣ ଭାଇ ! ଅଫିସରୁ ଆଜି ଜଳଦି ଫେରି ଆସିବ । ଆଉ କବିତା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆଜି ନାହିଁ କି ?”

କବିତା ଶବ୍ଦଟି ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଗରମ ହୋଇଗଲା । କହିଲି “ଆରେ ଏ କବିତା ଭୂତ ତୁମକୁ କାହିଁକି ଗୋଡ଼େଇଛି ? ଘରେ ପଶୁ ପଶୁ ଯା ମୁହଁରୁ ୫୦ ଥର କବିତା କଥା ଶୁଣି ସାରିଲିଣି । ତୋ ମୁହଁରେ ବି ସେ କଥା । ଆଗ କହ ତୁ ଖରାବେଳେ କବିତା ବିଷୟରେ ମା’କୁ କଅଣ କହୁଥିଲୁ ଯେ ତୋ ଭାଉଜ ମୁଣ୍ଡରେ କବିତା ଭୂତ ଯାଇ ପଶିଯାଇଛି ।” ଭଉଣୀ କହିଲା “ଭାଉଜଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ କବିତା ଭୂତ ! ଏଇ ତ ଭଲ ଜମିଲା । ତୁମେ ନୁହେଁ କବିତା ପଛରେ ଲାଗିଯାଅ । ଆମେ ଆଁ କରି ବସିଥିବୁ ।”

“ତୁମ୍ଭ । ସବୁ କଥାରେ ଥଜା ତାମସା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ମୁଁ ତୋ ଭାଉଜକୁ ଡାକୁଛି, ତୁ ଖରାବେଳେ କବିତା ବିଷୟରେ ମା’କୁ କଅଣ କହୁଥିଲୁ ତା’କୁ ବୁଝାଇ ଦେ ନ ହେଲେ ତା’ର କାଳୀ ରୂପ ସମ୍ଭାଳି ପାରିବିନି ।” ମୁଁ ଏତେ କଥା କହିସାରିବା ବେଳକୁ ଶ୍ରୀମତୀ ହାଜର ହୋଇଗଲେ । କହିଲେ “ଆଛା ସୁନା କହିଲ, ଆଜି ଖରାବେଳେ ତୁମେ ମା’କୁ କହୁଥିଲ ନା ଭାଇଙ୍କର ନୂଆ ବାହାଘର ହୋଇଛି । ଏବେ ଅନ୍ତତଃ କବିତା ପଛରେ ନ ଗୋଡ଼ାଇ ଭାଉଜଙ୍କୁ ସମୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ ।”

ସୁନା କହିଲା “ହଁ କହୁଥିଲି । ହେଲେ ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା କଣ ହେଲା । ମୁଁ ତ ସତକଥା କହୁଥିଲି ।”

ଶ୍ରୀମତୀ କହିଲେ “ଦେଖିଲ । ମୁଁ କଅଣ ମିଛ କହୁଛି । ତୁମେ ଭାରୁଛ ମୁଁ ମନରୁ କାହାଣୀ ଗଢ଼ିଛି । ତୁମେ କବିତା ପଛରେ ବୁଲିଲେ ମୁଁ ଏଠି କଅଣ କରିବି ।” ମୁଁ ବୁଝିଗଲି କହିଲି “ତୁମେ ଠିକ୍ ଶୁଣିଛ ଓ ସେ ବି ଠିକ୍ କହିଛି । ହେଲେ ତୁମର ଏଥିରୁ ଅର୍ଥ ବାହାର କରିବାଟା ଭୁଲ । ମୁଁ ମୂଳରୁ କହୁଛି ତୁମେ ଗୋଟେ ଟ୍ୟୁବ୍‌ଲାଇଟ୍ । ଥରକରେ

ଜଳିବ ନାହିଁ । ଅତି କମରେ ଦୁଇଥର ଧସ୍ ଧସ୍ ହୋଇ ଜଳିବ । ଅଯଥା କଥାଗୁଡ଼ିକ ମୁଣ୍ଡରେ ଭର୍ତ୍ତି କରି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଗରମ କରିଦେଉଛି । ଆଛା ତୁମ ଗେହ୍ଲେଇ ନଣନ୍ଦକୁ ପଚାରିଲ, ସେ କେଉଁ କବିତା କଥା କହୁଛି ।”

ଭଉଣୀ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲାନି । ଜୋରରେ ହସି ଉଠିଲା କହିଲା “ଭାଉଜ । ତୁମେ କବିଙ୍କର ପତ୍ନୀ ହୋଇ କବିତାକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲାନି । ତୁମେ ପରା ବାହାଘର ପୂର୍ବରୁ / ଏବେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କବିତା ପଢ଼ି ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିନ, ବାହାଘର ପୂର୍ବରୁ ଭାଇ ପ୍ରତିଦିନ ଅଫିସ୍ ପରେ ଏଇ ରାଜଧାନୀରେ ଯେଉଁଠି କବିତା ପାଠ କରାଯାଉଥିବ ସେଠି ହାଜର ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ମୁଁ ଓ ମା’ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହୁଥିଲୁ । ସେଇକଥା ମୁଁ ମା’କୁ ଖରାବେଳେ କହୁଥିଲି ଯେ ଭାଇ ଏବେ କବିତା ପଞ୍ଚରେ ନ ଗୋଡ଼ାଇ ତୁମ ପାଇଁ ସମୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ହେଲେ... ହିଃ... ହିଃ... ହିଃ... ।”

ଏକଥା ସରିଲା ବେଳକୁ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ଚେହେରାଟା ନାଲି ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା । କାରଣ ସେଠି ମା’ବି ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ନିଆଁରେ ଗରମ ହୋଇଥିବା ନାଲି ଲୁହରେ ସତେ ଯେମିତି କିଏ ବାଲଟିଏ ପାଣି ଢାଳି ଦେଇଥିଲା । ସେ ଲାଜଲାଜ ହୋଇ ଶୋଇବା ଘର ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଗଲେ । ମୁଁ ପାଟି କରି କହିଲି “କବିତା । କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ । ଟିକେ ଶୁଣ.... ।”

rr

ସେ କିନ୍ତୁ - ସେ ଦୁହେଁ

“ସାର ନମସ୍କାର” ପିଲାଟି ନତମସ୍ତକ ହୋଇ କହିଲା ।

“କ’ଣ ହେଲା” । ଚୌକିରେ ବସିଥିବା ଭଦ୍ର ଲୋକ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

“ମୋର ବାସସ୍ଥାନ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଦରକାର । ଆବେଦନ କରିଛି । କେବେ ମିଳିବ । ଆଇ.ଟି.ଆଇରେ ଫର୍ମ ପକାଇବା ଶେଷ ତାରିଖ ଦୁଇଦିନ ରହିଲା ।” ପିଲାଟି କହିଲା ।

“ଠିକ୍ ସମୟରେ ମିଳିବ । ବ୍ୟସ୍ତ କାହିଁକି ହେଉଛି ।” ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ । ପିଲାଟା ଗାଁରୁ ୩ ଦିନ ହେଲା ଦୌଡ଼ୁଛି । ଏଠି ଆବେଦନ କଲା । ରାଜସ୍ୱ ନିରୀକ୍ଷକ ପାଖରୁ ରିପୋର୍ଟ ଆଣି ଦେଲା । ତଥାପି ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ମିଳିନାହିଁ । ଆରେ ସିଏ ତ ପୁଣି ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ଅଛି । ସଦ୍ୟ ମାଟ୍ରିକ୍ ପାସ କରିଥିବା ପିଲା ଏତେ କଥା ଜାଣିବ କୁଆଡୁ । ସ୍କୁଲ ପାଠରେ ଜାଣିଛି । ସାର ଟାଙ୍କ ଦେଲେ ପରଦିନ ଆଣି ଦେଖାଇବ । ପରୀକ୍ଷା ଦେଲେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଫଳ ବାହାରିବ । ମାତ୍ର ଏଠି ଘଡ଼ିକେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟୁଛି । ଏଇ ହେଲା ହେଲା କହି ଆଜିକୁ ୪ ଦିନ ହୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ହୋଇପାରୁନି । ସେ ଆଜି ନିରୀକ୍ଷକବାଣୀ ଶୁଣିବା ସ୍ଥିତିରେ ନଥିଲା । ଯେମିତି ହେଉ ବାସସ୍ଥାନ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ନେଇ ଫର୍ମଟା ଆବେଦନ କରି ଗାଁକୁ ଫେରିବ । ବାଧାହୋଇ କହିଲା “ଆଜ୍ଞା, ଯେମିତି ହେଉ ମୋତେ ସାଟିଫିକେଟ୍ଟା ଦେବେ, ମୋର ଆଉ ଆସିବାକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ କି ପଇସା ବି ନାହିଁ ।”

ତଥାପି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନାହିଁ । ସେ କହିଲେ “ମୁଁ କହିଲି ପରା, ମିଳିବ । ଯଦି ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ, ଯାଅ ତହସିଲଦାରଙ୍କୁ କହିବ ।” ପିଲାଟାର ଏତେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ସେ ଭାବୁଥିଲା ଏ ଲୋକଟା ଖେଳୁଛି । ତହସିଲଦାର ସାଟିଫିକେଟ୍ଟ ଦେବେ ବୋଲି ସେ ଜାଣିନଥିଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ କୋଠରୀ ଭିତରେ ପଶିଗଲା ।

ନୂଆହୋଇ ତହସିଲଦାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି । ବୟସ ବି ବେଶି ନୁହେଁ । ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପଚାରିଲେ “କଅଣ ହେଲା ।”

“ସାର୍ ନମସ୍କାର, ମୋର ସାର୍ଟିଫିକେଟ ଜଳଦି ଦିଅନ୍ତୁ ।” ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ କହିଗଲା । ତହସିଲଦାର କହିଲେ ବ୍ୟସ୍ତ କାହିଁକି ? ମୁଁ ବୁଝୁଛି କିଛି ରୁମରୁ ଉଠି ବାହାରିଲେ । ସଂପୃକ୍ତ କିରାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଚୌକିରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ବସି ସିଗାରେଟଟିଏ ଟାଣୁଛନ୍ତି । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ସାହେବମାନେ ତହସିଲଦାର ଗଲାବେଳେ ସାଙ୍ଗରେ ଅର୍ଡରଲି ପିଅନ ଗଗନ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥିଲା । ସେ ପଚାରିଲେ ଏଇ ବାବୁ କଅଣ ସାର୍ଟିଫିକେଟ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ପିଅନଟି ଥଙ୍ଗ ଥଙ୍ଗ ହୋଇଗଲା । ହଁ, ନାହିଁ କହିପାରିଲା ନାହିଁ । କାରଣ ଯିଏ ସିଟ୍ରେ ଥିଲେ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବେକାରୀ ଓ ଯିଏ ସିଟ୍ ଛାଡ଼ି ବାହାରେ ଥିଲେ ସେ ସରକାରୀ । ତହସିଲଦାର ପୁଣି ପଚାରିଲେ । କଥା କଅଣ ? ଏଇ ଆମ ଷ୍ଟାଫ୍ ନା ବାହାର ଲୋକ । କଅଣ କରୁଛନ୍ତି ଏଠି । ଗଗନ କହିଲା “ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ ।” ତହସିଲଦାର ଚମକି ଉଠିଲେ । ନୂଆ ଗୋଲକ ଧନ୍ଦାରେ ମୁଣ୍ଡ ପଶିଗଲା । “ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ” କଥାଟା ମୁଣ୍ଡ ଠଉରେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ “ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ, ମାନେ କଅଣ ? ପିଅନ ବୁଝେଇଲା । ସାର ଏଇ ବାବୁ ବେସରକାରୀ - ମାତ୍ର କାମ ସରକାରୀ, ଚୌକି ଆମରି -ମୁଣ୍ଡ ତାଙ୍କରି । ପୂରା ଅଭିଜ୍ଞ - ସବୁ କାମକୁ ସରି । ଆମର ଏଠି ଯୋଉ ବାବୁଙ୍କ କରନ୍ତି ଚାକିରୀ - ସିଏ ଖାଲି ହୁଅନ୍ତି କିରି କିରି । ତହସିଲଦାରଙ୍କ ପିତ୍ର ଚଢ଼ିଗଲା । କଅଣ ସବୁ କହିଯାଉଛି ଏ ଗଗନ । ସେ ରାଗିଗଲେ କଅଣ ସବୁ ଇଆଡୁ ସିଆଡୁ ବକି ଯାଉଛି । ମୋତେ ବୁଝେଇଲୁ “ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ” କଅଣ । ପିଅନ ବୁଝେଇଲା “ଆଜ୍ଞା ସେ ଚୌକିରେ ବସିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଚୌକିରେ ତାଙ୍କ ନାଁ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଚୌକି ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କର ମା’ନେ ଏଠି ଅନ୍ୟଜଣେ ପୋଷି ହୋଇଛନ୍ତି । “ଓଃ ! କଅଣ ଚାଲିଛି ଏଠି ।” ତହସିଲଦାର ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ ।

ଏତେବେଳକୁ ସିଗାରେଟଟା ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ ବେସରକାରୀ ବାବୁ ଉଠିପଡ଼ିଲେ କହିଲେ “ସାର୍, ଆପଣ ଭୁଲ୍ ବୁଝନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଦେଶ, ରାଜ୍ୟ ସବୁ ଏ ନୀତିରେ ଚାଲିଛି । ଏଇ ତ ତହସିଲ ଅଫିସ୍, ଏଥିରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିବ କେମିତି ?”

ତହସିଲଦାର ଆଉ ଗୋଟାଏ ଗୋଲକ ଧନ୍ଦାରେ ପଶିଗଲେ । ଇଷ୍ଟରନେଟ୍ରେ ଗୁଗୁଲେ ସାର୍ଚ୍ଚ ଇଞ୍ଜିନ ଭଳି । ଗୋଟିଏ/ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ଲେଖି ମାଉସ୍ କ୍ଲିକ୍ କଲେ ୦.୦୯ ସେକେଣ୍ଡରେ ୧,୫୩,୭୧୨ ଷ୍ଟେସାଇଟର ଠିକଣା ଦେବ । ସବୁ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ମଣିଷ ୨୫ ବର୍ଷରୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ୬୦ ବର୍ଷ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଷ୍ଟେସାଇଟ ସରିବନି । କିନ୍ତୁ ବେସରକାରୀ ବାବୁ କଥାରେ ଓଜନ ଅଛି, ସିଏ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିଲେ । ସିଏ ପଚାରିଲେ, “ମୋତେ ବୁଝେଇଲ ! ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ ନୀତିଟା କଣ ? ଦେଶ, ରାଜ୍ୟ ... ଏ ନୀତିରେ ଚାଲିଛି ।”

ସ୍ୱୟଂ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଏ କଥା ଶୁଣି ବେସରକାରୀ ବାବୁଙ୍କ ଉତ୍ସାହ ବଢ଼ିଗଲା । ସେ କହିଲେ ଦେଖନ୍ତୁ ଏ କଥା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଦେଶର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଯିଏ ଅଟନ୍ତି (ଗାଦିରେ ଯିଏ ଅଛନ୍ତି) – ସେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନୁହଁନ୍ତି (ଗାଦୀ ବାହାରେ ଯିଏ ଅଛନ୍ତି – ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ।) ନିଜର ଗାଦିରେ କଳଙ୍କ ଲାଗିଲେ, ଗଣମାଧ୍ୟମ ବିରୋଧିତ୍ୱ ପାଟି କଲେ ଗାଦି ଛାଡ଼ି ଦେବ ଓ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ନିଜସ୍ୱାଙ୍କୁ ନୂଆ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ କରିଦେବେ – ଏଠି ସେଇ ଫର୍ମୁଲା “ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ” କାମ କରିବ । ଶରୀର ଜଣଙ୍କର କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର । ସାର ଆପଣ ଯଦି ସ୍ୱୀକାର କରିବେ ଏ ସର୍ବଜନ ଆଦୃତ କଳିଯୁଗ ନୀତି ।

ଏଇ ଆପଣଙ୍କର ଅଫିସର ପିଅନ ଲାଲମୋହନ । ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲାଣି, କୋଉ ସାହେବଙ୍କ ଘରେ କାମ କରୁ କରୁ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍‌ସ ଯୋଗାଡ଼ କରି ଚାକିରାଟି ପାଇଲା । ହେଲେ ପ୍ରକୃତ ବୟସ ୩୮ ହେଲାବେଳକୁ ୨୮ ବର୍ଷ ବୟସର ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଦେଖାଇଲା । ମଦ ଟିକିଏ ନ ପିଇଲେ ବଳପାଉନି । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କାମ କରିଛି । ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ – ଫର୍ମୁଲାରେ । ଆଗ ସାହେବଙ୍କୁ କହି ଅଫିସ୍ ଆସୁନି । ଆସୁଛି ତା’ ପୁଅ । ସହଜରେ ତ ନୂଆ ଚାକିରୀ ମିଳୁନି । ପିଲା ବି ଘରେ ବସି ବେକାର କଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ପୂରୁଉଥିଲା । ଦେଖନ୍ତୁ ଖାତାରେ ବାପାର ନା’ କିନ୍ତୁ କାମ କରୁଛି ପୁଅ । ବାପା ନା’ରେ ଦରମା ବ୍ୟାଙ୍କ ଖାତାକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ବାପା ଖୁସ୍, ପୁଅ ଖୁସ୍, ସରକାର ବି ଖୁସ୍ । ଆଉ ୬ ବର୍ଷ ଚାକିରୀ ଅଛି ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଅନୁସାରେ । ଭଗବାନ ନ କରନ୍ତୁ ଚାକିରୀ ସରୁଛି କି ନାହିଁ ଦେଖନ୍ତୁ ।

ସାର୍ ଏତିକିରେ କଥା ସରୁ ନାହିଁ । ଲୋକଙ୍କର ସହରରେ ଘର ଅଛି । ରହିବାକୁ ବଳି ଯାଉଛି, ଭଡ଼ା ଲାଗିଛି । କିନ୍ତୁ ସରକାରୀ ଘର ଖଣ୍ଡିଏ ବି ମିଳିଛି ଭଲ ଏରିଆରେ । ତାକୁ ଭଡ଼ା ଲଗାଇଦେଲେ । ସେଇ ଫର୍ମୁଲା – ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ । ଘର ଥିବ ବିଶ୍ୱାଳ ନାଁରେ କିନ୍ତୁ ରହୁଥିବେ ପଣ୍ଡାବାବୁ । ଉଭୟେ ଖୁସ୍ । ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କୁ ଘର ମିଳିବାକୁ ଆହୁରି ୧୦ ବର୍ଷ ଅଛି । ଏପଟେ ବିଶ୍ୱାଳ ବାବୁ ଦରମାରୁ କଟୁଥିବା ଟଙ୍କା ଉପରେ ୩୦୦ ବେଶି ପାଉଛନ୍ତି ତ ଧର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ମାନସିକ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଏଇତ ଚାକିରୀଆ କଥା । ନିର୍ବାଚିତ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ନାଁରେ ୨/୩ଟି ଘରେ ରହିଛି ରାଜଧାନୀରେ । ଗୋଟାକରେ ନିଜେ ରହିବେ, ଗୋଟାକରେ ଟେଲା, ଚାମୁଚା, ଆଉ ଗୋଟାଏ ଭୋଜିଭାତ କରିବା ପାଇଁ । ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ – ଫର୍ମୁଲା ବି ଏଠି ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଉଛି । କଲିଫୋର୍ନିଆ ଦେଇ ପଚାରିଲା ବେଳକୁ “ଏଇ ଅମ୍ବୁକଙ୍କର ଘର” ଉତ୍ତର ଆସିବ ହଁ କିନ୍ତୁ ସେ ରହୁଛନ୍ତି ଅମ୍ବୁକ ନମ୍ବରରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପରଜଣଙ୍କର ନାଁରେ ରହୁଛି ଅନ୍ୟ ଜଣେ ।

ଠିକା କାମ ହେଉଛି । ଟେଣ୍ଡର ମାଫିଆ ଯୁଗ । ଟେଣ୍ଡର ପାଇବ ଜଣେ, ପଇସା ତା' ନା'ରେ ଆସିବ, କାମ କରିବ ଆଉ ଜଣେ ଠିକାଦାର । କାଗଜରେ ତା'ର ନାମ ଗନ୍ଧ ନାହିଁ । କାମ ଯାହାହେବ ଜାଣୁଥିବେ - ପୁଣି କଳିଯୁଗ ନୀତି - ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ ।

ଏତେ ଉଦାହରଣ ଦେଲା ପରେ ସେ ନିଜ ବିଷୟରେ ବି କହିଲା “ସାର ମୁଁ ବି ଦିନେ ଏଠିକୁ ବାସସ୍ଥାନ ସାର୍ଟିଫିକେଟ ନେବାକୁ ଆସିଥିଲି । ମାତ୍ର ନ ପାଇବା ବିଳମ୍ବ ହେବାରୁ କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ନିଜ ସାର୍ଟିଫିକେଟ ନିଜେ ଲେଖିଲି । ପାଠପଢ଼ା ସରିବା ପରେ ବେକାର ହୋଇଥିଲି । ଏଠି ଯୋଗାଯୋଗ କରି ଅଛି । ସାର ସବୁ କାମ ଜାଣିଛି । ଆଇନ ଅନୁସାରେ କରୁଛି । କିଏ ବି ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଲୋକଙ୍କର କାମ ବି ହେଉଛି । ଇଏ ବାବୁ ଖାଲି ଆସି ଦସ୍ତଖତ ମାରି ମାରୁଛନ୍ତି ସକାଳୁ ସଂଧ୍ୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସାର କାମ ବି ବହୁତ ଭିଡ଼ । ଅଫିସରୁ ଏ ଭିତରେ ୪ ଜଣ ଅବସର ନେଲେଣି କିନ୍ତୁ ନିୟୁକ୍ତି ଗୋଟାଏ ବି ନାହିଁ । ବାବୁ ତ କହୁଥିଲେ ପିଲା ଗୋଟାଏ ଠିକ୍ କର ସେ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ତାଙ୍କର ଦସ୍ତଖତ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି କାରଣ କେତେ ଦସ୍ତଖତ ଦେବେ । ହାତ ବଥେଇ ଯାଉଛି । ଗଗନକୁ ପଚାରନ୍ତୁ ।

ମୁଁ ଯଦି ଟିକିଏ ବି ମିଛ କହୁଥିବି ଆପଣ ଯାହା ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ଗ୍ରହଣ କରିବି ।

ତହସିଲଦାରଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ କାମ କରୁନଥିଲା । ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ନୁହେଁ - ଖାଲି କାନରେ ବାଜୁଥିଲା ଓ ପାଟିରେ ବି ଅନ୍ୟ କଥା ଆସୁନଥିଲା । ନିଜ କୋଠରୀକୁ ଫେରିଆସି ଢକ ଢକ କରି ଦୁଇ ଗିଲାସ ପାଣି ପିଇ ବସିଗଲେ । ବାସସ୍ଥାନ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ପିଲାକୁ କହିଲେ । ହବ, ସବୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ହେବ । ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନି । ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କର ।

ଲଘୁତାପ ବନାମ ମୌସୁମୀ

ବିଧାନସଭାର ମୌସୁମୀ ଅଧିବେଶନ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ମୌସୁମୀ ବାୟୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପରେ ମୌସୁମୀ ଅଧିବେଶନ ବସେ । ଯଥା ସମୟରେ ସଭା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ । ତାରକା ଚିହ୍ନିତ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବା ପାଇଁ ବାଚସ୍ପତି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଭାଗର ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ମନ୍ତ୍ରୀ ଠିଆ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ବିରୋଧୀ ଦଳର ଟୋକା ସଦସ୍ୟ ବିଧାନସଭାର ମଝିଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲେ । ମୁଲତବୀ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଣି ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ କହିଲେ । ଖବରକାଗଜର ମୁଖ୍ୟ ପୃଷ୍ଠାରେ ପ୍ରକାଶିତ ସମ୍ବାଦ “ବର୍ଷା ଯୋଗୁଁ ରାଜ୍ୟରେ ଜନଜୀବନ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ । ସରକାରୀ ହିସାବ ଅନୁଯାୟୀ ୩୦ ଜଣଙ୍କର ପ୍ରାଣହାନୀ । ରିଲିଫ ଯୋଗାଇବାରେ ସରକାର ବିଫଳ ।”

ବାଚସ୍ପତି କହିଲେ “ଆଲୋଚନା ହେବ । ଦିନ ସାରା ସମୟ ଅଛି । ପ୍ରଥମେ ଆପଣମାନେ ନିଜ ନିଜର ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର କାଳ ଏବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଏଥିରେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ ।”

କିନ୍ତୁ ବିରୋଧୀଦଳର ଜିଦ୍ । ଏବେ ଆଲୋଚନା ହେବ । ଏଇ ହେଲା ବିଧାନସଭାର ସବୁଦିନିଆ କଥା । ଯାହା ସରକାର ‘ହଁ’ କହିବେ, ବିରୋଧୀ ଦଳ ‘ନା’ କହିବେ । ସେ ପରା ବିରୋଧୀ ଦଳ । ସବୁ କଥାରେ ବିରୋଧ କରିବେ, ଏଇ ତ ଚିରାଚରିତ କଥା । କିନ୍ତୁ ଲେଖକଙ୍କ ଭାଷାରେ

“ଶାସକଦଳର ସବୁ କଥା
ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭୋଟ ଦିଅନ୍ତି,
(ମାତ୍ର) ପେନ୍‌ସନ୍, ଭତ୍ତା, ଦରମା
ବଢ଼ିବା ବିଲ୍‌ରେ ଦୁଇହାତ ଟେକିଥାନ୍ତି ।”

ପରିସ୍ଥିତି ଅସମ୍ଭାଳ ହେଲା । ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ମନ୍ତ୍ରୀ ବସିପଡ଼ିଲେ । ବାଚସ୍ପତି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଅଧିବେଶନ ପାଇଁ ସଭାକୁ ମୁଲତବୀ ଘୋଷଣା କଲେ ।

ଅଧ୍ୟାୟ ପରେ ପୁଣି ସଭା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ସଂଖ୍ୟା ୨୦୨ । ମାନ୍ୟବର ଜଳସଂପଦ ବିଭାଗ ମନ୍ତ୍ରୀ । ମନ୍ତ୍ରୀ ଠିଆ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲାବେଳକୁ ହଠାତ୍ ଘଣ୍ଟା ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଳା । ଏହା ବିଧାନସଭାରେ ଲାଗିଥିବା କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାର ଶବ୍ଦ ନ ଥିଲା । ମନ୍ଦିରରେ ବାଜୁଥିବା ଘଣ୍ଟାର ଶବ୍ଦ । ଗୋଟାଏ ନୁହେଁ, ଦିଟା ନୁହେଁ, ଦଶ ଦଶଟା ଘଣ୍ଟାର ଶବ୍ଦ । ସଭା କମ୍ପି ଉଠିଲା । ନିରୁପାୟ ହୋଇ ବାଚସ୍ପତି ପୁଣି ଘଣ୍ଟାଏ ପାଇଁ ସଭାକୁ ମୁଲତବୀ ଘୋଷଣା କଲେ ।

ବିରୋଧୀଦଳ ନେତା, ଶାସକ ଦଳ ମୁଖ୍ୟ ସଚେତକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିରୋଧୀ ଦଳର ନେତାଙ୍କୁ ବାଚସ୍ପତି ନିଜ ପ୍ରକୋଷକୁ ଡାକିଲେ । ଶେଷରେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ବିରତି ପରେ, ସଭାରେ ବିରୋଧୀ ଦଳ ପକ୍ଷରୁ ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ମୁଲତବୀ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଲୋଚନା ହେବ ବୋଲି ସ୍ଥିର ହେଲା ।

X X X X X X X

ମଧ୍ୟାହ୍ନ ବିରତି ପରେ ସଭା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଆଲୋଚନା ଆରମ୍ଭ କରି ଶାସକଦଳର ପ୍ରମୁଖ ସଦସ୍ୟ କହିଲେ “ରାଜ୍ୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲଘୁତାପ ଜନିତ ବର୍ଷା ହେଉଛି । ସରକାର ଏଥିପାଇଁ ବର୍ଷାରୁ ପୂର୍ବରୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କରି ସାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ହୋଇ ନାହିଁ । ରିଲିଫ୍ ଯୋଗଣ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଆଉ ଖବର କାଗଜ ବାଲା ଏମିତି ଖବର କାଢ଼ିବା ହେଉଛି ପୁରୁଣା କଥା । ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ସତ୍ୟତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ବିରୋଧୀଦଳର ଜଣେ ଚାଣୁଆ ସଦସ୍ୟ କହିଲେ “ଏବେ ରାଜ୍ୟରେ ଲଘୁତାପ ଜନିତ ବର୍ଷା ନୁହେଁ, ମୌସୁମୀ ବର୍ଷା ହେଉଛି । ମୁଁ ବାଚସ୍ପତିଙ୍କ ଜରିଆରେ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମାନ୍ୟବର ସଭ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଚାହୁଁଛି । ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ଯେ ଗତ ୫ ଦିନ ତଳେ ରାଜ୍ୟରେ ମୌସୁମୀ ବାୟୁ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ ତରଫରୁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ, ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଖବର ପ୍ରଚାର ହୋଇସାରିଛି । ଏତେ ହେବା ପରେ ବି ମାନ୍ୟବର ସଭ୍ୟ ଏହା ଲଘୁତାପ ଜନିତ ବର୍ଷା ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରିବା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଯଦି ବର୍ଷା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମାନ୍ୟବର ସଭ୍ୟଙ୍କର ବିଶେଷ ଧାରଣା ନାହିଁ, ତେବେ ରିଲିଫ୍ ଯୋଗଣ ସଂପର୍କରେ ମତ କେତେ ଦୂର ସତ ସହଜରେ ଅନୁମେୟ ।”

‘ବାସ୍ । ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ବାକ୍ସ୍ । ପୁରୁଣା କଥା । ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ମନ୍ତବ୍ୟ । ଏମିତି ନ ହେଲେ କୁଆଡ଼େ ଏମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ହଜମ ହୁଏନି । ଲଘୁତାପ

ବନାମ ମୌସୁମୀ । ଶାସକଦଳ କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ଲଘୁଚାପ ବର୍ଷା - ବିରୋଧୁଦଳ କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ମୌସୁମୀ ବର୍ଷା । ସମସ୍ତେ ନିଜ କଥାରେ ଅଟଳ, ପାଦେ ଘୁଞ୍ଚିବାକୁ ନାରାଜ । ଏପରିକି ଜଣେ ବିରୋଧୁଦଳ ସଦସ୍ୟ କହିଲେ, “ଶାସକ ଦଳ ମାନେ ଏହାକୁ ମୌସୁମୀ ବର୍ଷା ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁନାହାନ୍ତି କାରଣ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ ହେଉଛି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର କଥାର ବିରୋଧ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେବା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କର ଏକ ରୋଗ ।

କଥାଟା ଶୁଣୁଣୁ ଶାସକଦଳର ୩/୪ ଜଣ ସଭ୍ୟ ଥରକରେ ପାଟି କରି ଉଠିଲେ । କହିଲେ ମୌସୁମୀ ବର୍ଷା କ’ଣ ଏତେ ଜୋର୍ରେ କେବେ ହୋଇଛି ନା ହେବ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଲଘୁଚାପ ଜନିତ ବର୍ଷା । ଲଘୁଚାପଜନିତ ବର୍ଷା ଯୋଗୁଁ ରାଜ୍ୟର ପରିସ୍ଥିତି ଏପରି ହୋଇଛି । ଏହା କଦାପି ମୌସୁମୀ ବର୍ଷା ନୁହେଁ । ବିରୋଧୁ ଦଳଙ୍କର କିଛି କାମ ନ ଥିବାରୁ ଅଯଥା କଥା ଉଠାଇ ଗୃହର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଗୃହରେ ଅଧିକତା କରୁଥିବା ବାଚସ୍ପତିଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଗରମ ହୋଇଗଲା । ଆପଣମାନେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ବସିବେ ନା ପୁଣି ମୁଲତବୀ କରିବି । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି କିଏ ? ଲଘୁଚାପ - ମୌସୁମୀ, ମୌସୁମୀ ଲଘୁଚାପ, ଏ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଶୁଣାଯାଉ ନ ଥିଲା । ଏପଟେ ଦଳେ ସଭ୍ୟ ନିଜ ସିଟ୍ରେ ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ବସି ରହିଥିଲେ ।

କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ଦୁଇଦିନ ପୂର୍ବରୁ ବିଧାନସଭାର ସିଧା ପ୍ରସାରଣ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ତେଣୁ ସାରା ରାଜ୍ୟରେ ଲୋକେ ଏହା ଦେଖୁଥିଲେ । ମାତ୍ର ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରିବା, ଅଧେ ଲୋକ ସିଟ୍ରେ ଘୁମେଇବା ଏମାନଙ୍କର ପୁରୁଣା ଅଭ୍ୟାସ । ସେମାନେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭୋଟ ପାଇ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ସେହି ଲୋକମାନେ ଏକଥା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସେ କଥା ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାଚସ୍ପତି ଦେଖିଲେ ପରିସ୍ଥିତି ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ହେବନି । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ସଭାକୁ ମୁଲତବୀ ଘୋଷଣା କଲେ ।

ବିଧାନ ସଭାର ସିଧାପ୍ରସାରଣ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସକାଳଠାରୁ ସଜବାଜ ହୋଇ ବସିଥିବା ଲୋକେ ବି କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲେ । କାହିଁ ତାଙ୍କ ଗାଁରେ/ପଞ୍ଚାୟତରେ ଖୋଲା ଜାଗାରେ ସଭା ହୋଇ ଏତେ ହୋଇ ହଲୁ ହେଉନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଟେଲିଭିଜନରୁ ଗୃହର ସାଜସଜ୍ଜା, ମାଜକ/କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦେଖି ଜାଣିଯାଇଥିଲେ ଯେ ବିଧାନସଭାରେ ଯେତେ ସମୟ ବସିଲେ ବି କଷ୍ଟ ଲାଗିବନି ।

ଅଧାପାଠୁଆ ଲୋକ ଯିଏ ମୁଲତବୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆସି ଖାଲି ଲଘୁଚାପ-ମୌସୁମୀ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଥିଲା ତାର ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଲା “ଆରେ ! ମୌସୁମୀର ଏତେ ପ୍ରଭାବ ଯେ ଗୃହରେ ଲଘୁଚାପ କରିଦେଲା ।” ତା’ଠୁ ଟିକେ କମ୍ ବୁଦ୍ଧି ଥିବା ଶୁଣିଲା ଓ ସେ

ଯାଇ ଆଉ ଜଣକୁ କହିଲା “ଆମ ହସ୍ତପିଚାଳରେ ଥିବା ମୌସୁମୀ ନର୍ସକୁ ଦେଖିଲେ ଲୋକଙ୍କର ରକ୍ତଚାପ ବଢ଼ିଯାଉଛି । ସେହିପରି ଏଇ ବଡ଼ ମୌସୁମୀକୁ ଦେଖି ବିଧାନସଭାର ଲଘୁଚାପ ବଢ଼ିଯାଉଛି । ମୋତେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗିଲା । ରାଜ୍ୟର ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖ । ଜନସାଧାରଣଠାରୁ ବିଧାନସଭା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଛି ଦେଖ । ବର୍ଷା ମୌସୁମୀ ଯୋଗୁଁ ହେଉ ବା ଲଘୁଚାପ ଯୋଗୁଁ ହେଉ ଏହା ସତ । ଲୋକେ ରିଲିଫ୍ ପାଉଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ, ଯଦି ପାଉନାହାନ୍ତି ତେବେ କେମିତି ପାଇବେ ? ମରିଥିବା ଲୋକଙ୍କର ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ? ଏଇ ମୂଳକଥା ଛାଡ଼ି ଯଦି ବିଧାନସଭାରେ ମୌସୁମୀ ବନାମ ଲଘୁଚାପ ବର୍ଷା କଥା ଉପରେ ସରଗରମ ପରିସ୍ଥିତି ହେବ କ’ଣ କରାଯିବ ? ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଲୋକେ ମୌସୁମୀ କ’ଣ ସଚେତନ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ଲଘୁଚାପକୁ ରକ୍ତଚାପ ସହିତ ତୁଳନା କରୁଛନ୍ତି ।

ବର୍ଷା ଯାହା ପାଇଁ ହେଲେ ଅସୁବିଧା କ’ଣ ? ରିଲିଫ୍ ଯିଏ ଯୋଗାଇଲେ ଅସୁବିଧା କ’ଣ ? ଜୀବନହାନି ଘଟିଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଦୁଆରେ ଯାଇ ଠିଆ ହେଲେ ଅସୁବିଧା କ’ଣ ? ଏମିତି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋ ମନରେ ଉଠୁଥିଲା । ଭାବୁଥିଲି ବିଜୁଳି ଚାଲିଯାଆନ୍ତା କି ? ଗାଁରେ ଟେଲିଭିଜନରୁ ବିଧାନସଭାର ସିଧାପ୍ରସାରଣ ଦେଖିବାକୁ ବସିଥିବା ଲୋକେ ନିଜ ନିଜର କାମ କରିବାରେ ଲାଗିଯାଆନ୍ତେ ।

rr

ସ୍ବର୍ଗର ମୋବାଇଲ୍

ବାପା, ଆପଣଙ୍କ ପତ୍ର ମିଳିଲା । ଜାଣି ଖୁସି ହେଲୁ ଯେ ତୁମେ ଆସନ୍ତା ମାସରେ ଘରକୁ ଆସିବ । ତୁମେ ଲେଖୁଛ କାହାପାଇଁ କ’ଣ କ’ଣ ନେଇ ଆସିବ ଲେଖୁବୁ । ତେଣୁ ଏ ପତ୍ର ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଲେଖୁଛି ।

ସତ କଥା କହିବି, ମୋର ତ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ତୁମେ ଆସିଲା ବେଳେ ମା’ ପାଇଁ ଶାଢ଼ୀ ଓ ବ୍ଲୁଜ, ମୋ ପାଇଁ ଫୁକ୍ ଓ ଭାଇ ପାଇଁ ପ୍ୟାଣ୍ଟସାର୍ଟ ଓ ଖେଳଣା ଆଣିବ । ମାତ୍ର ମା’ଓ ଭାଇ ଏକଥାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ । ମା’ କହୁଛନ୍ତି ଶାଢ଼ୀ, ବ୍ଲୁଜ ଓ ଫୁକ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଜିନିଷ ଆମକୁ ମାଗଣାରେ ମିଳୁଛି । କାରଣ ମା’ ଯାହାଙ୍କ ଘରେ ବାସନକୁସନ ସଫା କରୁଛନ୍ତି ତିକେ ପୁରୁଣା ହେଲେ ସେମାନେ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଓ ଆମର କାମ ଚଳି ଯାଉଛି । ସେହିପରି ବଡ଼ଲୋକଙ୍କର ଭଙ୍ଗା ଖେଳଣା ଭାଇକୁ ମାଗଣାରେ ମିଳୁଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପଲିଥିନ, ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ତବା ସଂଗ୍ରହ କଲାବେଳେ ମଜଲା ଗଦାରୁ ବି କିଛି କିଛି ମିଳିଯାଉଛି ।

ଏବେ ଆପଣ ଦୃନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିବେ ଓ ଭାବୁଥିବେ ଯଦି ଆମର କପଡ଼ା, ଖେଳଣା, ଜୋତା ଦରକାର ନାହିଁ ତ କ’ଣ ଦରକାର । ଏବେ ମୋ ପାଖରେ ମା’ ଖଟରେ ଶୋଇଛି ଓ ଭାଇ ବସିଛି । ଦୁଇଜଣ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ଦରକାର । ତେଣୁ ବାପା ତୁମେ ଆସିଲାବେଳେ ଗୋଟାଏ ନୁହେଁ କି ଦୁଇଟା ନୁହେଁ, ତିନୋଟି ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ନେଇଆସିବ । ଆପଣ ଭାବୁଥିବେ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ଆମର କ’ଣ ହେବ ? ପୁଣି ତିନି ତିନିଟା ମୋବାଇଲ । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଲେଖୁଛି ।

ବାପା, ଆଜିକାଲି, ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ଅତି ଦରକାରୀ ଜିନିଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଖାଇବାକୁ ବରଂ ନ ମିଳୁ, ସ୍କୁଲରେ ପିଲାଙ୍କର ଫିସ ଦାଖଲ ନ ହେଉ କିନ୍ତୁ ମୋବାଇଲ ନିହାତି ଦରକାର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାପା, ଆମେ ତିନିଜଣଯାକ ସକାଳୁ ଘରଛାଡ଼ି ଦେଉଛୁ ।

ମା' ବାସନ ମାଜିବାକୁ ଯାଉଛି, ମୁଁ ମଇଳାଗଦାରୁ ପଲିଥିନ୍, ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ତବା ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛି ଓ ଭାଇ ଭିକ ମାଗିବା ପାଇଁ । ତିନିଜଣଙ୍କ ଖବର ଘରେ ନ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରସ୍ପରର ଖବର ଆମେ ଜାଣିପାରୁନାହୁଁ । ମା' କହୁଥିଲା, ମୋବାଇଲ ପାଖରେ ଥିଲେ ସେ ବାସନ ମାଜିବା ସମୟରେ ବି ଜାଣିପାରିବ ପୁଅ ଓ ଝିଅ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି । ତାକୁ ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପଲିଥିନ୍, ତବା ସଂଗ୍ରହ କଲାବେଳେ ଭାରି ଇଚ୍ଛାହୁଏ ମା' ସହିତ କଥା ହେବାକୁ । ମୋ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୋବାଇଲ ଅଛି । ଯଦି ତବା ସଂଗ୍ରହ କରିବା ସମୟ ପରସ୍ପର ଦୂରକୁ ଚାଲିଗଲେ ସେମାନେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି କିଏ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି, ମଇଳା ଗଦାରୁ କିଏ କ'ଣ ପାଇଲେ । ଏ ସବୁ ଦେଖିଲେ ମତେ ବହୁତ ଖରାପ ଲାଗେ । ତୁମେ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ଆଣିଦେଲେ ଏ ସବୁ ସମସ୍ୟା ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

ବାପା, ଜାଣିଛ ଆଜିକାଲି ଭାଇ ବହୁତ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ପଇସା ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ବସଷାଣ୍ଡ ଛାଡ଼ିଦେଇ, ରେଳ ଷ୍ଟେସନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ ଭିକ ମାଗୁଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଜାଣିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡୁଛି ସେ କେତେବେଳେ କେଉଁଠି ଅଛି । ଏମିତି ବି ହେଉଛି ଆମେ ଦୁଇଜଣ ପାଖାପାଖି ଥିଲେ ବି ଜାଣିପାରୁନୁ । ମୋବାଇଲ ହେଲେ ଏ ସମସ୍ୟା ବି ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଭାଇ କେଉଁଠି ଅଛି, କେତେ ଟଙ୍କା ଭିକ ପାଇଲାଣି ସବୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଜାଣିହେବ । ଭାଇର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ଅଛି । ତେଣୁ ତା'ର ବି ଜିଦି ତାକୁ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ଦରକାର ।

ତୁମେ ଆମ ଦେହ ପା କଥା ଲେଖୁଛ । ଗତ କେତେଦିନ ହେଲା ମା'ର ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ । ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଆମ ବସ୍ତିରେ ମାଗଣା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା ଶିବିର ହୋଇଥିଲା । ମା'କୁ ସେଠାକୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲି । ଡାକ୍ତର କହିଲେ ବଡ଼ ଡାକ୍ତର ପାଖରେ ନେଇ ଦେଖାଇଦିଅ ଓ ନିୟମିତ ପୁଷିକର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଦିଅ । ମା'ର ଦେହ ଏମିତି ନରମ-ଗରମ ରହେ, ଆପଣ ବିଶେଷ ଚିନ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ନିଶ୍ଚୟ ଆଣିବେ । ମାଆର ଦେହ ଖରାପ ଥିଲାବେଳେ ବାସନ ମାଜିବାକୁ ଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସାହେବ ଘର ଲୋକେ ପଇସା କାଟିଦେଲେ ।

ଆମର ବସ୍ତିର ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ସରକାର ନୋଟିସ ଦେଇଛନ୍ତି । ଭୋଟବେଳେ ଆସି ସବୁ ଦଳ କହିଥିଲେ କାହାରିକୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଯଦି କରାଯିବ ଆଗ ଥଇଥାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବ । ତଥାପି ଏହାକୁ ବିରୋଧ କରି ଆଗେ ବିଧାନସଭା ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ କୁଞ୍ଜନେତାଙ୍କୁ ଧରି ଏକ ବିରାଟ ସଭା କରିଥିଲୁ । ଦେଖାଯାଉ, ଫଳ କ'ଣ ହେଉଛି । ନ ହେଲେ ପୁଣି ୪/୫ କି.ମି. ଦୂର ଯାଇ ନୂତନ ଭାବେ ବସ୍ତି

କରିବା ବୋଲି ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି । ବସ୍ତିର ରାସ୍ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭଲନାହିଁ । ଗଲା ସଂଧ୍ୟାରେ ଉତ୍ସମାନ୍ ଚାଟା ସାଇକଲ ସହିତ ଖାଲରେ ପଡ଼ିଗଲେ । ସଂଧ୍ୟା ସମୟରେ ତ ରାସ୍ତା ପୂରା ଅନ୍ଧାର ସାଙ୍ଗକୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ଭଲ ଭାବେ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏଠି ଭାବୁଥିବ ଭୋଟ ସମୟରେ ତ ଖୁଣ୍ଟ, ତାର ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିଲା ବିଜୁଳି ଜଳୁନାହିଁ କାହିଁକି ? ବାପା, ସେ ସବୁ ସେ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି । ଲୋକେ କହୁଥିଲେ ବସ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ହେବ ଓ ତା’ ସହିତ ଖୁଣ୍ଟ ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇଥିବ । ତାରରେ ବିଜୁଳି ଆସିବ ନାହିଁ । ମୁଁ କେଉଁ କଥା ଲେଖିଯାଉଛି, ଉତ୍ସମାନ୍ ଚାଟା କଥା ପୁଣି କ’ଣ ହେଲା ଜାଣିଛ । ସେ ଖଣ୍ଡିଆ ହୋଇଗଲେ, ଗୋଡ଼ଟି ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ରାତିରେ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୋବାଇଲ ପାଖରେ ଥିଲେ ଆୟୁଲାନସ୍ ଡାକିବାକୁ ସୁବିଧା ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଆଜି ସକାଳୁ ରମା ମାଉସୀ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାଉସୀ ମଧ୍ୟରେ ନଳପାଖରେ ପାଣି ପାଇଁ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଗଲା । କାହିଁକି ନ ହେବ, ଗୋଟିଏ ନଳରେ ପାଣି ପାଇଁ ଯଦି ୧୦୦ ଜଣ ଲାଇନ ଲଗାଇବେ । ନଳରେ ପାଣି ଜମା ୧୫/୨୦ ମିନିଟ ଆସି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ସେ ଯାହାହେଉ, ସବୁ ଦେହସୁହା ହୋଇଗଲାଣି ।

ବାପା, ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଣାମ ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଭୁଲିବନି, ମୋବାଇଲ ଫୋନ ସାଂଗରେ ଆଣିଥିବ । ଆସିଲେ ଆମେ ପାର୍କ ବୁଲିଯିବା ଓ ବହୁତ କଥା ହେବା । ଭାବୁଛି ବସ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆସି ଯାଇଥିବ ।

ତୁମର ଗେହ୍ଲାଝିଅ

“ସୁମି”

rr

ସି.ବି.ଆଇ. ତଦନ୍ତ !

ଗାଁ ସଭାରେ C.B.I. କଥା ଉଠିବ । ଏ କଥା ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଚମକି ଉଠିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଛାତି ଧଡ଼ପଡ଼ ହେଲା । ଲୋକେ ବଡ଼ ବଡ଼ କଥାରେ C.B.I. ନାଁଟା ଟି.ଭି., ଖବର କାଗଜରୁ ଜାଣିଥିଲେ ମାତ୍ର ସାମାନ୍ୟ ଘଟଣାରେ C.B.I.କୁ ପୂରେଇବା କଥା ସରପଞ୍ଚ କହିବାରୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ସ୍ବାଭାବିକ । ଅବଶ୍ୟୟ ଯୁଗ ଏବେ ବଦଳି ଯାଇଛି । ଛୋଟ ସହର କଅଣ ଏ ଡିସ୍ ଟି.ଭି., DTH ହେବା ପରେ ଗଳିକନ୍ଦି / ନିପଟ ମଫସଲରେ ଲୋକେ ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ଚ୍ୟାନେଲ୍ ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ C.B.I. ରୋଗଟା ପଶିବା ସ୍ବାଭାବିକ ।

ରାଜ୍ୟରେ ଭଲମନ୍ଦ ଯାହା ବି ଘଟଣା ଘଟିଲା, ବିରୋଧୀ ଦଳଙ୍କୁ ସୁବିଧା । ଘଟଣା ଯାହା ବି ହେଉ, ଗୁରୁତ୍ବ ଆଉ ନଥାଉ ତଦନ୍ତ କଥା ଆଗ ଉଠିବ । ଏଇ ଯେମିତି ସରକାରୀ ଦଳ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ କୌଣସି କାରଣରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇଗଲେ - ତାହା ଉପରେ ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଦାବୀ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସରକାର ଯଦି କୌଣସି ଘଟଣାର R.D.C. ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେବେ ସିଏ କହିବେ ଏହା ଜଣେ ବିଚାରପତି ତଦନ୍ତ କରିବା ଦରକାର । ସରକାର ରାଜ୍ୟ କ୍ରାଇମ୍ ବ୍ରାଞ୍ଚକୁ ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ସିଏ କହିବେ C.B.I. ତଦନ୍ତ ହେବ । ଏସବୁ କଥାଗୁଡ଼ାକ ଚାମଚାରୁ କୁଜି ନେତା ହୋଇଥିବା ସୁଜନପୁରର ସରପଞ୍ଚ ଅଗାଧୁ ରାଉତଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଭଲ ଭାବରେ ପଶିଯାଇଛି । ଏ ଭିତରେ ଗାଁରେ ଅନେକ ଘଟଣା / ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଯାଇଛି । ସେ ଭାବିଲେ ସମସ୍ତେ ଖୁସ୍ । ମୋ ନାଁ ବି ଉଠିଯିବ । କିନ୍ତୁ C.B.I. ଘଟଣାଟିକୁ ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନେବ ନା ନାହିଁ, ଘଟଣାର ଗୁରୁତ୍ବ ଅଛି ନା ନାହିଁ ଏ କଥା ଭାବିବାକୁ ତାଙ୍କର ବେଳ ନାହିଁ । ସେ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଘଟଣାଟିଏ C.B.I. ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଦାବୀ ହେଲେ ପ୍ରେସ୍ ବାଲା, ଟି.ଭି. ବାଲା ଆସିବେ । ସରକାରୀ ଦଳ, ବିରୋଧୀ ଦଳନେତା ଆସିବେ, ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଦିଲ୍ଲୀରୁ ନେତା ମାଡି ଆସିବେ । ଗାଁର ଫଟୋ ଉଠା ହେବ । ଲୋକଙ୍କ ମତ ସଂଗ୍ରହ କରିବେ ବିଶେଷ କରି ସରପଞ୍ଚଙ୍କର । କେବୁଲ୍ ଟି.ଭି.ରେ ଘଣ୍ଟାକୁ ଘଣ୍ଟା କହିବ । ତଳେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖା ଦିନରାତି ଚାଲୁଥିବ । ସୁଜନପୁର ଗାଁର ନା ରାତାରାତି ଭାରତ

ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଘଟଣାର ଗୁରୁତ୍ୱ ନଥିଲେ C.B.I. ତଦନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ଏକଥା ସେ ଜାଣିନଥିଲେ ।

ଗାଁରେ ଘଟିଥିବା ସବୁ ଘଟଣା / ଦୁର୍ଘଟଣାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଆଜି ସରପଞ୍ଚ ମହାଶୟ ଗ୍ରାମସଭା ଡାକିଛନ୍ତି । କେହି କାହା କଥା ମାନୁ ନାହାନ୍ତି କି ଶୁଣୁ ନାହାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଦୋଷାରୋପ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଯାହାହେଉ ସଭା ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସରପଞ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଜଣେ ପରେ ଜଣେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ପସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେ ।

ପ୍ରଥମେ ସନିଆ ସାହୁ ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ତା’ର ଅଭିଯୋଗ ହେଲା ତା’ଘରେ ଥିବା କାଳିଆବୋଦା ଗଡକାଳି ଖରାବେଳଠୁ ଘରକୁ ଫେରିନି । ଏଣେ ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ଦେଖିଲାବେଳକୁ ଯୁବକ ସଂଘ ପିଲାଙ୍କର ହଠାତ୍ ଭୋଜି ଆୟୋଜନ । ପତ୍ନୀ କରିବାରୁ ସେ ଜାଣିଲା ସଂଘ ଭୋଜିରେ ତା’ର ବୋଦାର ସ୍ୱର୍ଗବାସ ହୋଇଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ କହିଲା ବେଳକୁ ମାନୁନାହାନ୍ତି । ଯଦି ତାଙ୍କର ଭୋଜି ଥାଆନ୍ତା, ତାହେଲେ ଆଗରୁ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ ହେବା କଥା । କିଛି କଥା ନାହିଁ ସକାଳେ – ଭୋଜି ସଂଧ୍ୟାବେଳେ । ସରପଞ୍ଚ ମହାଶୟ ଓ ସଭାଲୋକ ଏ କଥା ବିଚାର କରନ୍ତୁ । କଥାଟା ଶୁଣିବା ପରେ ସରପଞ୍ଚ ଅତୁଆରେ ପଡିଗଲେ । ଯୁବକ ସଂଘ ପିଲାଙ୍କୁ ହାତ ମାରିବା ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧି ବସାରେ ହାତ ମାରିବା ତାହା । କଥାଟାକୁ ବୁଲେଇ କହିବାକୁ ପଡିବ କାରଣ ଭୋଟ ସମୟରେ ଏମାନେ ହେଲେ ସାହା ଭରସା । ଆଗକୁ ବିଧାନସଭା ନିର୍ବାଚନ ହେବାର ଅଛି । ନିଜେ ଏମେଲେ ଟିକଟ ପାଇଁ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସରପଞ୍ଚ କହିଲେ କଥାଟା ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନିରେ ସନିଆ । ସଂଘ ପିଲାଙ୍କୁ କେତେ ପାର୍ଟି ଆସି ଚାନ୍ଦା ଦେଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଭୋଜି କରିଥିବେ । ଯୋଗକୁ ତୋ ବୋଦା ନିରୁଦ୍ଧିଷ୍ଟ । ତାକୁ ନକଲ କି ମାଓବାଦୀମାନେ ନେଇ ଯାଇନାହାନ୍ତି ତ ? ଯାହାହେଉ, ଏହାକୁ C.B.I. ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ସୁପାରିଶ୍ କରିଦେବା । ନିରପେକ୍ଷ ତଦନ୍ତ ହେବ । ସବୁ ସଫା ସଫା ଜଣାପଡିଯିବ । କିନ୍ତୁ, ବାପ ସନିଆଁ ତୋତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ତା’ପରେ ଜନୈକ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି (ନାମ ଗୁପ୍ତ ରଖାଯାଇଛି) ଠିଆ ହୋଇ କହିଲେ । ଆଜ୍ଞା, ପଅରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ମୋ ଝିଅ କଲେଜରୁ ଫେରିବା ବେଳେ ରାକୁ ବୋଲି ପିଲାଟି ମଦ ପିଇ ବୁଲୁଥିଲା । ସେ ମୋ ଝିଅ ବେକରୁ ସୁନା ଚେନ୍ଦ୍ରା ଟାଣି ନେଇଛି । ତାକୁ ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ କରନ୍ତୁ । ଏତିକି କହି ସେ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ବସିଲେ । ସରପଞ୍ଚ ମଦ କଥା ଶୁଣି ଚମକି ଉଠିଲେ ସତେ ଯେମିତି ଗାଁରେ ମଦ ବେପାର ହେଉଥିବା କଥା ସେ ଏବେ ଜାଣିଲେ । କହିଲେ “ଗାଁରେ କିଏ ମଦ ବିକ୍ରୀ କରୁଛି । ବିଷାକ୍ତ ମଦ ପିଇ

ଲୋକେ ମରିବାରୁ ରାଜ୍ୟଟା ଖାଲି ଦୋହଲୁଛି । ତମର ଟିକେ ଡର ଭୟ ନାହିଁ । ମୋର ଗାଦିଟା ଖାଇବ ।” ଲୋକେ ସରପଞ୍ଚଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଖାଲି ଆଁ କରି ଅନେଇଲେ । ତା’ପରେ ପରସ୍ପର ଦେଖାଦେଖୁ ହେଲେ । ହେଲେ କେହି ନାଆଁ କହିଲେ ନାହିଁ । ଏଣେ ସରପଞ୍ଚକୁ କଥା କହିବାକୁ ମଉକା ମିଳିଗଲା । କହିଲେ ମଦରୁ ଏ ବିବାଦ । ଆଜି ଚେନ୍ ଛିଣ୍ଡାଜଲା, କାଲି ହାର ଲୁଟିବ ପଅରଦିନ ତକାୟତି କରିବ । ମୋତେ କୋର୍ଟକୁ ଚାଣିବ । ଏହାର ବି C.B.I. ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଦାବୀ କରିବି । ଗୋଟାଏ ଗୁଳିରେ ଦି’ଟା ଶିକାର’ ମଦବେପାର କିଏ କରୁଛି ଧରା ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସୁନା ଚେନ୍ କିଏ ନେଇଛି ଜଣାପଡ଼ିବ । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବା ପାଇଁ କହିଲେ ।

ଏଣେ ରାତି ବଢିଯାଇଥିଲା । ଡ୍ଵାର୍ତ ମେମ୍ବର ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ସଭା ନ କରିବାକୁ ଚୁପ୍ କରି କାନରେ କହିଦେଲେ । ସରପଞ୍ଚ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ ଏସବୁ ଘଟଣା ଶୁଣିବା ପରେ ମତେ ଲାଗୁଛି ଆମ ଗାଁଟା ଦୁତ ଗତିରେ ବିକାଶ ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ରାଜଧାନୀରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ସହରରେ ଯେଉଁ ଘଟଣା ଘଟୁଛି ଏଠି ମଧ୍ୟ ସେଇ ଘଟଣା ଘଟୁଛି । ଯାହା କରୁଛ କର । ଆଗେଇ ଚାଲ ମୁଁ ଘଟଣାର C.B.I. ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଦାବୀ କରିବି । ନିରପେକ୍ଷ ତଦନ୍ତ ହେବ । ଅବଶ୍ୟ ରିପୋର୍ଟ ଦେଲା ବେଳକୁ ୫/୬ ମାସ ହୋଇଯିବ । ହଉ, ଏଥର ସଭା ସାଙ୍ଗ କରିବା ।

ସମସ୍ତେ ଉଠିଲେ । ଯିଏ ଯାହା ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଲେ । ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିବାର ଥିଲା ସିଏ କୁହାକୁହି ହେଲେ ଏ C.B.I. କଅଣ ? କେଉଁଠି ? କାହିଁକି ? କିପରି ? କେବେ ? ଏମିତି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଉତ୍ତର ଖୋଜିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ ।

rr

ଏଠି ଦୁହେଁ - ଉପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ

ସିଟ୍ ଖାଲି । ସିଟ୍ ଖାଲି, ଚିକ୍କାର କରୁଥିବା ବସ୍ତୁ ଚଢ଼ିବା ପରେ ଦେଖିଲି ବାଲ୍‌କୋନି ଅର୍ଥାତ୍ ପଛ ଲାଇନ୍ ସିଟ୍‌ଟା ଖାଲି ଅଛି । ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଗେଟ୍ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲି । କଣ୍ଡକ୍ତର ଆସିବା ପରେ ଟିକେଟ୍ ବାବଦରେ ୧୨ ଟଙ୍କା ବଢ଼ାଇ ଦେଲି । ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ୨ ଟଙ୍କା ଫେରାଇ ଦେଲା । ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ କାରଣ ଆସିବାବେଳେ ୧୨ ଟଙ୍କା ଟିକେଟ୍ ବାବଦରେ ନେଇଥିଲି । ଭାବିଲି ଆସିବା ବୋଧହୁଏ ୧୨ ଟଙ୍କା ଓ ଯିବା ଟିକେଟ୍ ୧୦ ଟଙ୍କା । ମାତ୍ର ଏହା ଅସମ୍ଭବ କଥା କାରଣ ମୁଁ କର୍ପୋରେସନ୍ ବସ୍‌ରେ ବସିଥିଲି । କଣ୍ଡକ୍ତର ଟିକେଟ୍ ନଦେବାରୁ ମୁଁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଟିକେଟ୍‌ଟା ମାଗିଲି । ସେ କହିଲା “ତୁମେ ତ ୧୦ ଟଙ୍କା ଦେଲ, ପୁଣି ଟିକେଟ୍ ମାଗୁଛ କାହିଁକି ? ପ୍ରଥମ ହୋଇ ଯାତ୍ରା କରୁଛ ବୋଧହୁଏ ।”

ଅନ୍ୟ କେଉଁ ସ୍ଥାନ ହୋଇଥିଲେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଭଳି ତା’କଥା ମୁଁ ମାନିଯାଇଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେ ମୋତେ ଅପମାନିତ କଲା ଭଳି ଲାଗିଲା । ନିଜ ଜିନ୍ ରଖିବା ପାଇଁ ପକେଟ୍‌ରୁ ୨ ଟଙ୍କିଆ ଚିରା ନୋଟ୍‌ଟି କାଢ଼ି ବଢେଇଦେଲି ଓ ଟିକେଟ୍ ମାଗିଲି । ସେ ରାଗରେ ଟିକେଟ୍ ବହି ବାହାର କରି ଗାରେଇ ଦେଲା ଓ ଟିକେଟ୍ ଦେଲାବେଳେ କହିଲା “ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ୧୦-୧୫ ଜଣ ଲୋକ ଯଦି ପ୍ରତି ସହରରେ ହୋଇଯିବେ ତାହେଲେ ଦେଶରେ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ବାର ବାଜିଯିବ ।” କଥାଟା ଶୁଣି ମୋତେ ଅଜବ ଲାଗିଲା । ୧୨ ଟଙ୍କା ନେଇ ଟିକେଟ୍ ନେବାରେ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ସଂପର୍କ ଅଛି ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ନାହିଁ । ମୋର ମୁହଁକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ବୋଧହୁଏ ମନରକଥା ବୁଝିଗଲେ । ସେ ମୋତେ କହିଲେ ଆପଣ ୧୨ ଟଙ୍କା ଟିକେଟ୍ ନେଇ ଦେଶରେ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରଗତିର ଧାରାକୁ ବାଧା ଦେଇଛନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ଆପଣ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତା ହେଲେ ମୋ କଥା ଟିକିଏ ଶୁଣନ୍ତୁ କହି ତାଙ୍କର ପ୍ରବଚନ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ବିନା ଟିକେଟ୍‌ରେ ଆପଣ ଯାତ୍ରା କଲେ କଣ୍ଡକ୍ତର ଯେଉଁ ଦଶଟଙ୍କା ନେବ ସେ କ’ଣ ତା ନିଜ ପକେଟ୍ ନେବ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ସେଇଟା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ । କେବଳ

୧ ଟଙ୍କା ତା’ ପକେଟକୁ ଯିବ । ଆଉ ୧ ଟଙ୍କା ଡ୍ରାଇଭରକୁ ନେଇ ବାକି ୮ ଟଙ୍କା ସେ ନେଇ ଅଫିସ୍‌ରେ ଦେଇଦେବ କାରଣ ଏପରି କଲେ ତାହାର ଡ୍ୟୁଟି ଏହି ରାସ୍ତାରେ ନିୟମିତ ମିଳିବ । ଅଫିସ୍‌ବାଲା ୮ ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେବେ । ସେମାନେ ୨ ଟଙ୍କା ରଖି ପୁଣି ବାକିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେବେ । ପରିବହନ ଅଧିକାରୀ, ସଚିବ, ମନ୍ତ୍ରୀ ଏପରିକି ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୧ ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଭାଗ ପଡ଼ିବା ପରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ୨ ଟଙ୍କା ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପାର୍ଟିକୁ ଚାନ୍ଦା ଦେବେ । ନହେଲେ ପାର୍ଟି ଚାଲିବ କେମିତି ? କଥାଟା ମୁଁ ମନ ଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲି ଓ ଭାବିଲି ଚମତ୍କାର ଅଙ୍କ କଷ୍ଟା ଇଏ । ଶାସନ ଗାଦି ପାଇଁ ଅଙ୍କ କଷ୍ଟା କଥା ମୁଁ କଣ ଆପଣମାନେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ମାତ୍ର ସାମାନ୍ୟ ବସ ଟିକେଟ ନ ଦେବା ପଛରେ ଏତେ ଅଙ୍କ କଷ୍ଟାଅଛି ମୁଁ ଜାଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି । ମନ କଥା ମନରେ ରଖି ପଚାରିଲି “ଆଜ୍ଞା ସବୁ କଥା ଠିକ୍ ବୁଝିଲି ମାତ୍ର ପାର୍ଟିକୁ ଚାନ୍ଦା ଦେବା କଥା ଟିକେ ଅତ୍ୟୁଚ୍ଛା ଲାଗୁଛି । ଆମଠୁ ପଇସା ନେଇ କେଉଁ ପାର୍ଟିକୁ ଦିଆ ଯାଉଛି, ଏଥିରେ ଆମର ଲାଭ କଣ ?” ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଚଟାପଟ୍ କହିଲେ “ପାର୍ଟିବାଲା ଆମକୁ ନେତା ଦେଇଛନ୍ତି, ବନ୍ଦ, ହରତାଳ, ଗଣଧାରଣା, ବିଶୋଭ କରୁଛନ୍ତି, ପଇସା କଅଣ ହାତରୁ ଦେବେ ।” ମୁଁ କହିଲି “ଲାଞ୍ଚନେଇ କଣ ଏହି ବିଶୋଭ ପାଇଁ ପାର୍ଟିକୁ ପଇସା ଦିଆଯାଉଛି ।” ସେ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ “କଣ୍ଠକୂର ନେଇଥିବା ୧୦ ଟଙ୍କାକୁ ଆପଣ ଲାଞ୍ଚ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ବସ୍‌ରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଯାତ୍ରୀ ୧୦ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଟିକେଟ ନ ନେଇ ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି ଓ ଦେଶର ପ୍ରଗତିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଟିକେଟ ନେଇ ଦେଶଦ୍ରୋହୀର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପକେଟରୁ ପଇସା ବାହାର କରିବାର ଆଉ ସରଳ ଉପାୟ ନାହିଁ ।”

ମୋ’ ମନରେ ବହୁତ ଦିନରୁ ଉଠୁଥିବା କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୀଘ୍ର ସମାଧାନ ହୋଇଗଲା । ସାନବାବୁଙ୍କ ଚା ପାନ ଖର୍ଚ୍ଚ, ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଜଳଖିଆ ଖର୍ଚ୍ଚ – ଏହା ଲାଞ୍ଚର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ବିଭିନ୍ନ ଲୋକ ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି । ଅଫିସର ନେଲେ ଏହା ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ବୋଲି ଧାର୍ଯ୍ୟ । ଯନ୍ତ୍ରୀ ନେଲେ ଏହା କାଜଦା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ସିନେମା ହଲ୍‌ରେ ଟିକେଟ ଚଢ଼ା ଦରରେ ନେଲେ ବେଲ୍ ବୋଲି କହାଯିବ । ଏପରି ଅନେକ କଥା ଆପେ ଆପେ ସମାଧାନ ହୋଇଗଲା ।

ଦେଶରେ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏହି ଅଭିନବ ଉପାୟ ମୋତେ ବିଚିତ୍ର ଲାଗିଲା । ଆମେ ଏଠାରେ ଚଳପ୍ରଚଳ କରି ମଧ୍ୟ ଏହି ରହସ୍ୟ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ । ଦେଶର ଉନ୍ନତି କେତେ ହୋଇଛି ଜଣେ ଏହି କଥାରୁ ଜାଣିପାରିବ । ସରକାରୀ, ବେସରକାରୀ ଅଫିସ୍ ଯେଉଁଠି କି ଯାଅ ଏହା ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ

ଦିଆଯାଇଛି । ସରକାରୀ ଟିକସ ଆଦାୟ କମିଗଲେ ରାତି ଅଧିଆ ଧରପଗଡ଼, ଚଢ଼ାଉ କରି ଅର୍ଥର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୂରଣ କରାଯାଉଛି । କମ୍ପାନୀ ମାନେ ମଧ୍ୟ ବାଦ୍ ପଡ଼ି ନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ ପୂରାଇଲେ ଯାଇ ବୋନସ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । ସରକାରଙ୍କ ପଇସା ଦରକାର ହେଲେ ନୂଆ ଟିକସ ଜାରି କରୁଛନ୍ତି ।

ଏମିତି ତର୍କ - ବିତର୍କ ମୋ ମନ ଭିତରେ ଚାଲିଥାଏ । ଏ ଭିତରେ ୧୨ ଟଙ୍କାର ରାସ୍ତା କେତେବେଳେ ସରିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ମୋ ଗତବ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲି ଜାଣି ପାରିଲି ନାହିଁ । କଣ୍ଠକୂର ବସଷ୍ଟପର ନାଁ ଧରି ପାଟି କରୁଥିଲା । ମୁଁ ଓହ୍ଲାଇପଡ଼ି ସିଧା ଘରକୁ ଗଲି ।

ପରଦିନ ନଗର ନିଗମ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଗଲି ନୂଆ ଘରର ନକ୍ସା ପାସ୍ କରିବାକୁ । ସେଠି ମୋର ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଚାକିରୀ କରୁଛି । ସେ ତା ଓ ପାନ ଖାଇବାକୁ ଦେଲା । ସବୁ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ କହିଲା, “ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କଥା ଅଲଗା, ତୋ ପାଇଁ ୫୦୦ ଟଙ୍କା ଲାଗିବ ।” ମୁଁ କହିଲି “ତୁ ଥାଉ ଥାଉ ପୁଣି ପଇସା ଲାଗିବ ।” ସେ ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଉତ୍ତର ଦେଲା “ଏ ଟଙ୍କା କ’ଣ ଏଠି ରହିବ, ଉପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ ।” ମୋତେ ଆଉ ବୁଝିବାକୁ ଡେରି ହେଲା ନାହିଁ । ଏଣୁଅ ଭଳି ମୁଣ୍ଡଟି ଚୁଙ୍ଗାରି ଦେଲି । ତା’ ଓଠରେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ହସଟିଏ ଖେଳିଗଲା ।

rr

ଈରାଜୀ ପ୍ରେମ

ଆଜିକାଲି କଥା ହେଲାବେଳେ ଈରାଜୀ ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଏକ ସାଧାରଣ କଥା ହୋଇଗଲାଣି । ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଜାଣି ନ ଜାଣି ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ବେଳେ ଅସୁବିଧା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଈରାଜୀ ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ଆମର ଓଡ଼ିଆ ଚାନେଲ୍‌ର ସମ୍ବାଦ ପାଠକ/ପାଠିକା ବାଦ୍ ପଡ଼ୁନାହାନ୍ତି । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆଗ ବାକ୍ୟରେ ଚାନେଲ୍ ଶବ୍ଦ ଲେଖିଛି । ମୁଁ ସ୍ବାକାର କରୁଛି ଅନ୍ୟ ଭାଷା ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇବା ଖରାପ କଥା ନୁହେଁ କି ଯେଉଁଠି ଈରାଜୀ ଶବ୍ଦର ଓଡ଼ିଆ କହିଲେ ଜଣେ ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ ସେଠାରେ ଈରାଜୀ ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଖରାପ କଥା ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ନଜାଣି ଜବରଦସ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ତଥା ସମାନ ଶବ୍ଦ ଥିବା ଅର୍ଥକୁ ବାରମ୍ବାର ଲେଖିବା ଲଜ୍ଜାଜନକ କଥା । ମୁଁ ଏଠାରେ କେତେକ ସତ କଥା ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏପରି ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗରେ କି ପ୍ରକାର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବେ ।

ଜଣେ ସମ୍ବାଦକ ବଂଶର ମହିଳା ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ସେ ଓଡ଼ିଆ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କଥାରେ ଓଡ଼ିଆ ଓ ହିନ୍ଦୀ ମିଶାଇ କହୁଥିଲେ । ମହିଳା ଜଣକ ବାରମ୍ବାର ଛିଙ୍କୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ବସିଥିବା ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତା ଯୁବତୀ ପଚାରିଲେ “ଆର ୟୁ ସଫରିଙ୍ଗ୍ ଫୁମ୍ କୋଲ୍ଡ୍ ।” ଉତ୍ତରରେ ମହିଳା ଜଣକ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କହିଲେ “ନୋ, ନୋ, ଆଇ ଏମ୍ ସଫରିଙ୍ଗ୍ ଫୁମ୍ ରାଉରକେଲା ।”

ଗାଁରୁ ବାହାଘର ପରେ ଆସି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ରହୁଥିବା ଅଳ୍ପ ଶିକ୍ଷିତା ମହିଳାଙ୍କ ଘରକୁ ଚିଠିସନ ଶିକ୍ଷକ ଆସୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଝିଅ ଈରାଜୀରେ ଭାରି ଦୁର୍ବଳ ଥିବା କଥା ଶିକ୍ଷକ ମହିଳାଙ୍କୁ କହିଲେ । ଦିନେ ସେ ଝିଅକୁ କହିଲେ “ଝିଅ, ସାର୍ କହୁଥିଲେ ତୋର ଈରାଜୀରେ ଭାରି ଖରାପ ହେଉଛି, ପ୍ରତିଦିନ ଈରାଜୀ ଶବ୍ଦ ଲେଖି ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ‘କରପ୍‌ସନ୍’ କରାଇନେବୁ ।”

ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ବିଭାଗରେ ନୂଆ ଚାକିରୀରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା ସହାୟକ ଦିନେ ଅଭୁଆରେ ପଡ଼ିଗଲେ । ସେଦିନ ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ନେତା ଆସି ପଚାରିଲେ

“ଆମର ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ଏଡ୍‌ଭାନସ୍ କଥା କେତେ ଦୂର ଗଲା ?” ସହାୟକ ଜଣକ ଆଁ କରି ଚାହିଁ ରହିଲେ । ପରିସ୍ଥିତି ସମ୍ବଳିବାକୁ କହିଲେ put up କରିଦେଇଛି । ପରେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ବୁଝିଲେ ଯେ ସେ ଲୋକ ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ନୁହେଁ – ମୋପେଡ୍ ଏଡ୍‌ଭାନସ୍ କଥା କହୁଛି । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଫାଇଲ୍ ଖୋଲି କାମ ବଢେଇଦେଲେ ।

ଗୋଟିଏ କଲେଜରେ ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗରେ ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ ଚାକିରୀ କରୁଥାନ୍ତି । ଥରେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ବିଜ୍ଞାନ କୋଠାରେ ଥିବା ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, କେମିତି ବିଭାଗ କେଉଁଠି ଅଛି ? “ଏଠି କେମିତି ବିଭାଗ କିଛି ନାହିଁ । ବନ୍ଧୁ ଜଣକ ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲେ । କାରଣ ଠିକ୍ କଲେଜର ବିଜ୍ଞାନ କୋଠାରେ ସେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଆଉ ଥରେ ସେ ପଚାରିଲେ ଚୌଧୁରୀ ସାର୍‌ଙ୍କ ରୁମ୍ କେଉଁଠି କହିବ ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ମିଳିଲା “ଓଃ ! ଚେମିଷ୍ଟ୍ରି ବିଭାଗର ଚୌଧୁରୀସାର୍, ତାଙ୍କର ରୁମ୍ ଆଗରେ ପଡିବ କହି ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କଲେ । ବ୍ୟୁତ୍କଣ୍ଠାକ ରୂପ୍ ହୋଇ ଆଗେଇଗଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଯାହା ବି ହେଉନା କାହିଁକି ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ଦୁଇଟି ଅମୂଲ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଆମ ସମାଜରେ ଜବରଦସ୍ତ ପଶିଗଲାଣି । ଶବ୍ଦ ଦୁଇଟି ହେଉଛି ‘ସରି’ ଓ ‘ଥ୍ୟାଙ୍କସ୍’ । ଏଇ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ମଣରେଖା ନାହିଁ । ଆପଣ ଜଣେ ଲୋକର ହାତଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତୁ, ଜଣକୁ ଚାକିରୀରୁ ବାହାର କରି ଦିଅନ୍ତୁ, ମାତ୍ର ଶେଷରେ ‘ସରି’ କହିଦେଲେ ସବୁ ଅପରାଧ ସାବୁନରେ ଧୁଳି ସଫା ହେଲା ଭଳି ହୋଇଯିବ । ସେହିପରି ଜଣକର କାମ ପାଇଁ ଆପଣ ଜୀବନର ବାଜି ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତୁ କି ସରଗର ଚାନ୍ଦ ଆଣି ଦିଅନ୍ତୁ ସେ ଖୁସି ହୋଇ କହିବେ ‘ଥ୍ୟାଙ୍କସ୍’ । ସେତିକିରେ ସବୁ ସରିଗଲା । ସେ ପୁରା ଖୁସ୍ ଆଉ ଆପଣ ଫୁସ୍ ।

ସମାନ ଅର୍ଥ ଥିବା ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ ଅନେକ ଲୋକ କରିଥାନ୍ତି । ଷ୍ଟେସନ୍‌ରେ ଟିକେଟ୍ କାଟିଲା ବେଳେ ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି କହିଲେ, “କାଇଣ୍ଡଲି ପ୍ଲିଜ୍, ଧାଡ଼ି କରନ୍ତୁ ।” ସେହିପରି ଜଣେ ସାଙ୍ଗ କହିଲେ “ଇଟ୍ ଇଜ୍ ଏ ଗୁ ଫ୍ୟାକ୍ଟ୍” । କଣ କହିବା ଖାଲି ଶୁଣିବା କଥା ।

ଅଫିସ୍‌ରେ ଟିଠି ଖୋଲାହେବା ପରେ ଡାକ ପ୍ୟାଡ୍‌ରେ ବଡ଼ ସାହେବଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲା । ସାହେବ ଭାରି କାଏଦାର ଲୋକ । ଟିଠି ମାର୍ଜିନରେ ଯାହା କିଛି ହେଉ ଆଦେଶ ଦେବେ, ବରଂ ଟିଠିରେ କିଛି ବିଷୟ ନଥାଉ । ସେଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ସାହେବ ଗୋଟାଏ ଟିଠି ମାର୍ଜିନରେ ଲେଖିଲେ put up at once. ଆଉ ଗୋଟାଏ

ଚିଠିରେ ଲେଖିଲେ immediately in file, ତୃତୀୟ ଚିଠିରେ ଲେଖିଲେ putup immediately. ଉତ୍ତର ମିଳିଲା ଚିଠିଟି ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଟେବୁଲ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସାହେବଙ୍କ ଆଦେଶ ଦେଖି ବଡ଼ବାବୁ କେବଳ ବୟସ୍କଙ୍କ ପାଇଁ (A) ମାର୍କ କରି ଡାଇରୀକୁ ପଠାଇଦେଲେ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ତିନୋଟି ଯାକ ଚିଠି ଜଣେ ଭାଇଙ୍କ ନାମରେ ଡାଇରୀ ହୋଇଥିଲା । ଡାଇରୀ ଖାତାଟି ଆଣି ପିଅନ ଟେବୁଲ୍‌ରେ ରଖିବା ପରେ ସେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ସେ ଚମକି ଗଲେ । ମାର୍ଜିନରେ ଆଦେଶ ଥାଇ (A) ମାର୍କ ଚିଠି ଦେଖିଲେ ଟିକେ ଡରିବା କଥା । ଯାହା ହେଉ ସ୍ଵାକ୍ଷରଟି ଗାରେଇ ଦେଇ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ତିନୋଟି ଯାକ ଚିଠିର ମାର୍ଜିନ ଆଦେଶରୁ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ଆଦେଶ ତିନୋଟିର ଅର୍ଥ ପଚାରିଲେ ଓ କିଏ ଆଗ, କିଏ ପଛ ଯିବେ ବୋଲି କହିଲେ । ବଡ଼ବାବୁ ବି ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ । କହିଲେ, ଆରେ ବାବା ଆଦେଶ ହୋଇଛି ମାନେ ତିନୋଟି ଯାକ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଗ, ପଛ ନାହିଁ ପୁରା ସମାନ୍ତର ଭାବେ ପେଶ୍ କର । ବଡ଼ଲୋକଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ନାହିଁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ୩/୪ ପୃଷ୍ଠାର ଥିଲା । ଭାଇ ଯାହା ବୁଝିଲେ ଲେଖିଲେ ଓ ତିନୋଟି ପାଇଲ୍ ତିଆରି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦେଇଦେଲେ । ତେବେ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କ’ଣ ବଡ଼ ସାହେବ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ନା ଆଉ କ’ଣ ? ଯଦି ଜାଣିଛନ୍ତି ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଆଦେଶ ଲେଖିବା କଥା ।

ଯାହାହେଉ, ଇଂରାଜୀ ପ୍ରେମ ତ ରହିଛି କ’ଣ କରିବା । ଇଂରେଜ୍ ଚାଲିଗଲେ, ମାତ୍ର ଇଂରାଜୀ ଛାଡ଼ିଗଲେ । ଆମେ ଇଂରାଜୀ ପ୍ରେମରେ କୁଡ଼ୁକୁଡ଼ୁ ହଉଛେ ଓ ଏଭଳି କେତେ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛେ ।

rr

ମହିଷାସୁର ଭବାତ

“ପଲେଇ ଗଲା । ତାକୁ ଧର । ନହେଲେ ପୂଜା ଭଣ୍ଡର ହୋଇଯିବ ।” ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ରଘୁ ଭାଇନା ଉଠି ପଡ଼ିଲେ । ପରଦିନ ମହାସପ୍ତମୀ, ଆଜି ଅଧିବାସ । ପାଖ ତେକୋରେସନ୍‌ରେ ମାତି ଥିବା ସବୁ ପିଲା ଘେରିଗଲେ । ସମସ୍ତେ ପଚାରିଲେ – “କିଏ ପଲେଇଗଲା ? କାହାକୁ ଧରିବୁ ?” – ନା’ କିଛି ନୁହେଁ ବୋଲି ରଘୁ ଭାଇନା କହିଲେ ଓ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଉଠି ମଣ୍ଡପକୁ ଗଲେ । ସେଠି ଦେଖିଲେ ମେଢ଼ରେ ମହିଷାସୁରର ମୂର୍ତ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼କ ପଡ଼ିଗଲା କାରଣ ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଏଇଆ ହିଁ ଦେଖୁଥିଲେ । “ଗଲା ! ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଗଲା,” କହି ଲଥୁ କିନା ବସି ପଡ଼ିଲେ । କଥାଟା ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉ ନଥିଲା । ଦୀର୍ଘ ୫୦ ବର୍ଷ ହେଲା ସେ ଏଇ ପୂଜା ତାଙ୍କ ସାହିରେ ଦେଖୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଗତ ୫ ବର୍ଷ ହେଲା ନିଜେ ସଭାପତି ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଉଛନ୍ତି । ଗଲାବର୍ଷଠାରୁ ଚାନ୍ଦିମେଢ଼ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । “ଆରେ, ରାଜୁ, ମିଟୁ, ଦେଖ ମହିଷାସୁରକୁ କିଏ ଉଠାଇ ନେଇଗଲା । ମୋ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖୁଥିବା କଥା ସତ ହୋଇଗଲା । ଏବେ କଅଣ କରିବା ।” ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ମହିଷାସୁରକୁ କିଏ ବା କାହିଁକି ନେବ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରଘୁଭାଇନା ମିଟି ତାକିଲେ କାରଣ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଯାହା ଦେଖୁଥିଲେ ତାହା ସତ ହୋଇଗଲା । ସ୍ୱପ୍ନରେ ରଘୁଭାଇନାଙ୍କୁ ମହିଷାସୁର “ମୁଁ ପଲେଇ ଯାଉଛି, ଆଉ ଆସିବିନି” ବୋଲି କହିଥିଲା । ସେ କଥା ସଭାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ । ଆଗରୁ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ, ମାତ୍ର ପୂଜା ସମୟରେ ଏପରି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ଅମଙ୍ଗଳ ବୋଲି ସେ ଜାଣିପାରିଲେ । ଏପରି ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । କହିଲେ “ଭାଇନା, ସ୍ୱପ୍ନରେ କଅଣ ଦେଖିଲ ଭଲ କରି ମନେ ପକାଇ କହିଲ ।” ଭାଇନା ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲେ ଓ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନଟା ଏ ପ୍ରକାର ଥିଲା । ଏ ବର୍ଷର ପୂଜାକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ମା’ ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ କୈଳାସ ଯାଇ ଶିବ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନୁମତି ପରେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଲେ । ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଶାନ୍ତି, ରୁଡ଼ି, ଅଳଙ୍କାର ଇତ୍ୟାଦି ଭାର କରି ନେଇଥିଲେ । ମା’ ଖୁସି ହୋଇ ଆସିବା ପାଇଁ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲେ । କିନ୍ତୁ କହିଲେ ଏବେ ମହିଷାସୁର ପୂଜା ପାଇଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅମଙ୍ଗଳ ହେଉଛି । ଗଲା ବର୍ଷ ପୂଜାବେଳେ ତା’ର ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ମତେ କହିଥିଲା –

ଏବର୍ଷ ଶେଷ.... ଆଉ ଏଠାକୁ ଆସିବିନି । ମୁଁ ତାକୁ କାରଣ ପଚାରି ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ଶ୍ଳୋକ ଉଚ୍ଚାରଣ ହୋଇଗଲା ଓ ମୁଁ ବଧ କରିଦେଲି । ତେଣୁ ତାକୁ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ଭଲ ଭାବରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର । ସେ ଏବେ କେଉଁଠି ଅଛି ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କଥାଟା ସାହିଲୋକକୁ ଅବାଗିଆ ଲାଗିଲା । ତଥାପି ଗୁରୁତ୍ବର ସହିତ କଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ମା'ଙ୍କ ଠାରୁ ମେଲାଣି ନେଇ ସମସ୍ତେ ମହିଷାସୁରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ବାହାରିଲେ ।

ମହିଷାସୁରର ରାଜ୍ୟ କୁଳାବତୀ ପାଟଣାରେ ପୂଜା କମିଟିର ସମସ୍ତ ସଭ୍ୟ ରଘୁ ଭାଇନାଙ୍କ ନେତୃତ୍ବରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ । ନଗର ରକ୍ଷକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଆସିବାର ଅଭିପ୍ରାୟ ଜଣାଇଲେ । ଅନ୍ୟ ବର୍ଷ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଚିରାଚରିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ବାଗତ କରି ନେଉଥିଲେ । ମାତ୍ର ଏଥର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନଗର ବାହାରେ ଥିବା ଅତିଥିଶାଳାରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା କାରଣ ମହିଷାସୁରଙ୍କର ସେପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଖବର ଆସିଲା ମହିଷାସୁର କେବଳ ୩ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । କମିଟିର ସମ୍ପାଦକ, ସଭାପତି ଆଉ କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ଏଥିପାଇଁ ଜଗୁଆଳୀ ସାଙ୍ଗରେ ଗଲେ । ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ସହିତ ନେଇଥିବା ଭାର ମଧ୍ୟ ଭେଟି ଦେଲେ ଓ ପୂଜାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସଦୟ ସ୍ବାକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କହିଲେ । ମାତ୍ର ମହିଷାସୁରଙ୍କଠାରୁ କିଛି ଉତ୍ତର ମିଳିଲାନି । ରଘୁ ଭାଇନା ମାତା ଦୁର୍ଗା କହୁଥିବା କଥା ସତ ବୋଲି ଜାଣିଲେ । ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭ ହୋଇ ରହିବା ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଉପାୟ ନଥିଲା ।

ମହିଷାସୁରଙ୍କର ପାଟି ଫିଟିଲା । ସେ ରାଗରେ ଥରୁଥିଲେ । କହିଲେ “ମୁଁ ଆଉ ଦୁର୍ଗାପୂଜା ବେଳେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଯିବି ନାହିଁ । ମୋର ଯିବାର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେଉଁ ଯୁଗରେ ଅନ୍ୟାୟ କରି ବୋଲି ଦୁର୍ଗା ମୋତେ ବଧ କରିଥିଲେ । ମୋର ଶୂନ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟକୁ ବଧ କରିଥିଲେ । ମାତ୍ର ତାକୁ ଆପଣମାନେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆୟୋଜନ କରି ମିଛଟାରେ ବାହାଦୁରୀ ନେବା ବ୍ୟତୀତ କିଛି କରୁ ନାହାନ୍ତି । ପୂଜା ନା'ରେ ଦାଦାଗିରି କରି ଲୋକଙ୍କଠୁ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ, ଦୋକାନରୁ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ, ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଟ୍ରକ୍, ବସ୍, ଟ୍ରେକରଠୁ ମଧ୍ୟ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ ଚାଲିଛି । ଜବରଦସ୍ତ ଟିକେଟ୍ କାଟି ୫୧/୧୦୧/୫୦୧ ଧରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସତେ ଯେମିତି ତୁମେ ଠିକା ନେଇଛ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ । ଚାନ୍ଦା ଯଦି ଦେଲାବାଲା ଖୁସିରେ ଦେଉନି ଜବରଦସ୍ତ କରିବାର କାରଣଟା ମୁଁ ଜାଣିପାରୁନି । ମୁଁ ପୂଜା ହେଉଥିବା ସମୟରେ ଚାରିଦିନ ବ୍ୟାପୀ ଯେଉଁ ଭିଡ଼ ହୁଏ ଲୋକେ ଆସି ଆଲୋଚନା କରିବା କଥା ସବୁ ଶୁଣିଛି । ପୂଜା ପାଇଁ ଆଦାୟ ହେଉଥିବା ଚାନ୍ଦାରେ ମଦ, ମାଉଁସ ଖାଉଛନ୍ତି । ମାତା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ମୋଲୋଡ଼ି କରି ଅଶ୍ଳୀଳ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । ଅର୍ଦ୍ଧଲଙ୍ଗୁଳା ନାୟିକା ଆଣି ନାଚ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଆମ ଅସୁର ଜାତିଠୁ ହୀନ ହୋଇଗଲ । ଏସବୁ ଦେଖୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଗରମ ହୋଇଯାଉଛି । ଆଗ ଭଳି ଶକ୍ତି ଥିଲେ ତୁମ ମୁଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ ମୋତି ଦିଅନ୍ତି । କଅଣ କରିବି, ତୁମ୍ଭ ହୋଇ ସବୁ ସହିବାକୁ ପଡୁଛି । ନା' ସେଠାକୁ ଆଉ ଯିବାର ନାହିଁ କି ମୁଣ୍ଡ ଗରମ କରିବାର ନାହିଁ । ଆହୁରି ଗଲା, ଅଧିବାସ ଦିନଠୁ ବିସର୍ଜନ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାଉଜ୍ ଲଗାଇ କି ଗୀତ ବୋଲୁଛ । ତୁମେ ହିଁ ବୁଝିବ । ଏପଟେ ମା’ଙ୍କର ପୂଜା, ସେପଟେ ଦିନରାତି ଫିଲ୍ମ, ଅଶ୍ଳୀଳ ଗୀତ । ଏରିଆ ଖାଲି କମ୍ପିଉଟର, କା’ ଘରେ ରୋଗୀଥିବେ, ବୃଦ୍ଧଲୋକ, ଶିଶୁଥିବେ, ସେମାନେ ଶୋଇବେ କେମିତି ? ପୁଣି ବିସର୍ଜନ ବେଳେ ସହର ସାରା ବୁଲି ବୁଲି ମଦ ପିଇ ନାଚୁଛ, ସାଙ୍ଗରେ ଖଣ୍ଡା, ବାଡ଼ି, ପିସ୍ତଲ ଧରି ଶୋଭାଯାତ୍ରା ନେଉଛ । କିଏ ଭଲ ମଦ କହିଲେ ଝଗଡ଼ା କରୁଛ । ଏଇ କି ସଂସ୍କୃତି ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନି ।

ମୁଁ ନଗଲେ କ’ଣ ପୂଜା ହେବନି । ତୁମ ଭିତରେ ମୋଠୁ ବଡ଼ ମହିଷାସୁର ଅଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଆଣି ଠିଆ କରିଦିଅ, ଜମିଯିବ । ଇନ୍ଦ୍ର ମୋର ଦୂତକୁ ହତ୍ୟା କଲା ବୋଲି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲି । ମୋତେ ମାରିବା ପାଇଁ ମା’ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲା । ମୁଁ ଥରେ ଭୁଲ କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଏଯୁଗର ମହିଷାସୁରମାନେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପୂଜା ଦେଖିବାକୁ ଆସି ମତେ ଖତେଇ ହେଉଛନ୍ତି । ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ, ନିଜ ଜାତି, ଧର୍ମକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଧର୍ଷଣ, ଚୋରୀ, ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି । ବୋମା ବିସ୍ଫୋରଣ କରି ନିରାହ ଜୀବନ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଆମ ଅସୁରଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ଼ ନିଷ୍ଠୁର । ଏଠୁ ସିଧା ଘରକୁ ଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ଦୁର୍ଗା ଦେବୀ ଯଦି ଯିବେ ଯାଆନ୍ତୁ, ମୋର ଯିବାର ନାହିଁ ।

ରଘୁ ଭାଇନା ଓ ଆଉ ଦୁଇଜଣ କହିଲେ “ଆମେ ବରବାଦ୍ ହୋଇଯିବୁ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଆଦାୟ ହୋଇଛି । ଆପଣ ନ ଗଲେ ଦେବୀଙ୍କର ମହିଷାମର୍ଦ୍ଦିନୀ ରୂପ ସଫଳ ହେବ ନାହିଁ । ମନା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।” ମହିଷାସୁର କହିଲେ “ଥରେ କହିଲି ପରା, ସେ ପୂଜାକୁ ମୁଁ ଆଉ ଯିବାର ନାହିଁ । ଜବରଦସ୍ତ ମୁର୍ଖି କଲେ ବି ପଳାଇ ଆସିବି । ଆଁ କରି ବସିଥିବି । ଯାଅ ତୁମର ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ଉଦୟ ହେଉ ।”

ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ କହିଗଲେ ରଘୁଭାଇନା । ବିଷୟଟା ଶୁଣି ଅଧରାତ୍ରିଟା ଲୋକଙ୍କୁ ଦିନ ଭଳି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଗଲା । ସମସ୍ତେ କହିଲେ, ଆମ ସ୍ତରରେ ହେଉଥିବା କଥା ଆମେ ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା । ହଉ ଯାହାହେଉ, ସକାଳ ହେଲେ ମହାସପ୍ତମୀ ଏହାର ସମାଧାନ କେମିତି କରିବା ଚିନ୍ତା କର । ରଘୁ ଭାଇନା କହିଲେ, ମହିଷାସୁର ତ ଆଉ ଆସିବେ ନାହିଁ, ହଁ ଏପରି ହୋଇପାରେ, ଏବର୍ଷ ସେ ଉଠାଇଥିବା କଥାଗୁଡ଼ାକ ସନ୍ତୋଷଜନକ ହେଲେ ଆରବର୍ଷ ଆସିପାରନ୍ତି ।

କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ପରଦିନ ମହାସପ୍ତମୀ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ବେଳକୁ ମେଢ଼ରେ ମହିଷାସୁର ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ତ୍ରିଶୂଳ ଯେଉଁଠି ଆଘାତ କରୁଥିଲା ସେଠି “ମହିଷାସୁର” ବୋଲି ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା । ରଘୁ ଭାଇନା ଏ ବର୍ଷ ପୂଜା ସନ୍ତୋଷ ଜନକ ନହେଲେ ସଭାପତି ପଦ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରି ସାରିଥିଲେ ।

ବାଘ ବିଳାପ

ବାଘଟା ବାଘଲା ହୋଇ ସହର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା । କାରଣ ସେ ସଂଧ୍ୟା ସମୟରେ ଗୋଠରୁ ଅଲଗା ରହିଥିବା ଛେଲିର ପିଛା କରୁଥିଲା । ହେଲେ ଏଭଳି ଘଟଣା ଘଟିବ ବୋଲି ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଭାବି ନଥିଲା । ସେ ଜଙ୍ଗଲର ଯୁବରାଜ ଥିଲା । ପିଛା କରୁ କରୁ ଜଙ୍ଗଲ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଗାଁକୁ ପଶିଗଲା କାରଣ ସେ ସମୟରେ ଲାଙ୍ଗୁ କଟିଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ଧାରରେ ସେ ରାସ୍ତା ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ, ଏଣେ ଶିକାର ମଧ୍ୟ ହାତ ଛଡ଼ା ହୋଇଗଲା । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ଗାଁଟା ସହରଠାରୁ ୨ କି.ମି. ଦୂରରେ ଥିଲା ଓ ଏହା ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ଅଞ୍ଚଳ ଭିତରେ ଥିଲା । ହଠାତ୍ ଅନ୍ଧାରରେ ଜଣକ ସାଙ୍ଗରେ ଧକ୍କା ହୋଇଗଲା । ଲୋକଟି ପାଣିଜାଳେ ଧରି ଝାଡ଼ା ଯିବାକୁ ବାହାରିଥିଲା । ସେ ଜାଣିପାରିଲାନି ଯେ ବାଘ ସାଂଗରେ ଧକ୍କା ହୋଇଛି ବୋଲି, ନହେଲେ ସେଠି କାମଟା ବଢ଼ିଯାଇଥାନ୍ତା । ଧକ୍କା ହେବା ପରେ ବାଘ ପାଟି କଲା, ସେତେବେଳକୁ ଲୋକଟି ଜାଣିଲା ଯେ ତାଙ୍କର ଗାଈ, ବଳଦ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ଜୀବ ସହିତ ଧକ୍କା ହୋଇଛି । କାରଣ ବାଘର ଗର୍ଜନ ସେ ଚିତ୍ତି, ଫିଲ୍ମରୁ ଶୁଣିଥିଲା । ନନ୍ଦନ କାନନ ଯିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇ ନଥିବାରୁ ଜୀଅନ୍ତା ବାଘ ଦେଖି ନଥିଲା କି ସତ୍ୟ ବାଘର ଗର୍ଜନ ଶୁଣି ନଥିଲା । ଏଣେ ଯୁବରାଜ ବାଘର ମଧ୍ୟ ମଣିଷ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇନଥିଲା, ସେ କେବଳ ବାଘା ମାଆଠୁ ମଣିଷ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଥିଲା । ନୂଆ ଜନ୍ମ ପଶି ଆସିଛି ବୋଲି ଲୋକଟି ପାଟି କରି ଉଠିଲା ।

ଲୋକଟିର ପାଟି ଶୁଣି ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଲୋକମାନେ ଟର୍ଜନାକଟ, ବାଡ଼ି ଧରି ବାହାରି ଆସିଲେ ଟର୍ଜନାକଟ, ବାଡ଼ି ଧରି ବାହାରି ଆସିଲେ ଭାବିଲେ ଚୋର ପଶି ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଟର୍ଜ ଆଲୁଅରେ ବାଘକୁ ଦେଖି ଅଧେ ଲୋକଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବାର ବାଜିଗଲା । ତଥାପି ୩/୪ ଜଣ ସାହସୀ ଯୁବକ ତାକୁ ଧରିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ବାଘ ଏତେ ଗହନ କଥା ଜାଣି ନଥିବାରୁ ସହଜରେ ଧରାହୋଇଗଲା । ତାକୁ ଲୋକମାନେ ବାନ୍ଧି କରି ରଖିଲେ ଓ ରାତିସାରା ଜଗିଲେ ।

ସକାଳ ହେଲା ପରେ ଜଙ୍ଗଲ ବିଭାଗକୁ ଖବର ଚାଲିଗଲା । ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଜିଲ୍ଲାପାଳ, ଏସ୍.ପି., ଜଙ୍ଗଲ ଅଧିକାରୀ ମାଡ଼ିଗଲେ । ଖବର ଯାଇ ଜଙ୍ଗଲ ମନ୍ତ୍ରୀ,

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ନନ୍ଦନ କାନନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଗାଡିନେଇ ବାଘକୁ ଆଣିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦିଆଗଲା । ଖବର କାଗଜ, ଟି.ଭି. ରେଡିଓରେ ପ୍ରଚାର ହୋଇଗଲା । ଜଙ୍ଗଲ ଅଧିକାରୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରାଦିଏ ନେଇ ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ କଲେବଳେ କୌଣସି ବାଘଟାକୁ ସେ ଭିତରେ ଭର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ କଲେ । ଏଣେ ଦିନ ବିତିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଗାଁରେ ଭିତ ବିତିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଲୋକେ ଜୀଅନ୍ତା ବାଘ ଦେଖିବାକୁ ଲାଜନ୍ ଲଗାଇଲେ । ଲୋକଙ୍କର ଅସମ୍ଭବ ଭିତକୁ ଦେଖି ୩ ପ୍ଲୁଟନ୍ ପୋଲିସ୍ ଯୁତୟନ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ସଂଗେ ସଂଗେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଜଳଖିଆ ଦୋକାନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଚଣା, ଗୁପଚୁପ ବିକାଳି ମଧ୍ୟ ହାଜର ହୋଇଗଲେ । ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ଯୁବରାଜ ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲା ।

ସିଆଡ଼େ ନନ୍ଦନକାନନରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଗାଡି ଆସିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେଲା କାରଣ ବନ୍ୟା ଯୋଗୁଁ ଯୋଗାଯୋଗ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏମିତି ବାଘକୁ ଦେଖିବାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ନୂଆନୂଆ ଲୋକ ଆସିଲେ । ସେଠି କଦଳୀ ଖାଇଲେ, ଖବର କାଗଜ ପଢିଲେ, ଗାଁରୁ ଆମେରିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କଲେ । ମାଓବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ, ସନ୍ତାସବାଦୀଙ୍କ କଥା ପଡିଲା । ବାଘ ରୁପ୍ ହୋଇ ସବୁ ଶୁଣିଲା । ଖାଲି ଦେଖି ପିଲାମାନେ ଗୋଡ଼ି ତା ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗିଲେ । କିଏ ବାଡି ମଧ୍ୟ ଗେଞ୍ଜି ଦେଲା । ତାକୁ ଭାରି ବାଧିଲା, ଯାହାହେଲେ ସେ ଜଙ୍ଗଲର ଯୁବରାଜ । ବାପା ମାଆଠୁ ମଣିଷମାନଙ୍କର କଥା, କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଥିଲା, ମାତ୍ର ଆଖିରେ ସବୁ ଦେଖିବା, ଶୁଣିବା ପରେ ମଣିଷ ପ୍ରତି ତାର ଘୃଣାଭାବ ବଢିଗଲା ।

ଲୋକମାନଙ୍କ କଥାବାତାରୁ ଜାଣିପାରିଲା ଯେ ସେ ଏଠି ରହିବା ଯୋଗୁଁ କିଛି ଲୋକ କେମିତି ଫାଇଦା ଉଠାଇଛନ୍ତି । ତା ନାଁରେ ମାଂସ ଯୋଗାଣ ବାବଦରେ ବାଟମାରା ହେଉଛି । ଏଣେ ଖାଇବାକୁ କମ୍ ଦେଉଥିବାରୁ ସେ ଭୋକରେ ରହୁଥିଲା । କଥାଟା କାନରେ ପଡିବା ପରେ ସେ ରାଗରେ ଯନ୍ତ୍ରାର ବାତକୁ ରାମୁଡିଲା । ହେଲେ ସେ ଖଣ୍ଡିଆ ହେବା ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଲାଭ ହେଲା ନାହିଁ । ଏମିତି ୬/୭ ଦିନ ରହିବା ପରେ ତା ଆଖିରେ ଅନେକ ଘଟଣା ଘଟିଲା । ତା ଆଗରେ ପୁଅ ବାପକୁ ବାଡେଇଲା, ମଦ ପିଇ ଲୋକେ ମଲେ । ବାତରା, ଛତରା ଟୋକା ପୂଜା ପାଇଁ ଚାନ୍ଦା ମାଗିଲେ, ସେ ପଇସାରେ ମଦ ପିଇଲେ । ବାଘକୁ ଭାରି ବାଧିଲା । ସେ ମନେ ମନେ କହିଲା ଏ ମଣିଷଗୁଡ଼ାକ କେତେ ପଶୁ ହେବେ, ସଂସାରରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବ ।

ରାତିରେ ସମସ୍ତେ ଗାଁଲୋକ ଶୋଇପଡିଲେ । ଏପରିକି ବାଘକୁ ଜଗିଥିବା ଜଗୁଆଳୀ ମଧ୍ୟ ଶୋଇଗଲେ । ଗାଁରେ ବିଜୁଳି ବିଭ୍ରାଟ ହୋଇ ଆଲୁଅ ଲିଭିଗଲା । ୬/୭ ଦିନ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ରାତି କାଟିଥିବା ବାଘକୁ ଅତୁଆ ଲାଗିଲା । ତାକୁ ନିଦ

ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ସେ ଚିତ୍କାର କଲା । ମଣିଷ ଉପରେ ଥିବା ରାଗ ସବୁ ପାଟିରୁ ବାହାରିଲା । ସେ କହିଲା ଦୁଷ୍ଟ ମଣିଷ ! ମୁଁ ତମର କଅଣ କ୍ଷତି କରିଥିଲି ମତେ ଏତେ କଷ୍ଟ ଦେଉଛ । ତୁମେ ବରଂ ଆମ ଜଙ୍ଗଲ ନଷ୍ଟ କରୁଛ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଶିକାରଟିଏ ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆମେ ଆମର ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲରେ ଠେକୁଆ, ହରିଣ, ସମ୍ବର କିଛି ପାଉନୁ । ଭୋକରେ ରହୁଛୁ । କେତେବେଳେ ଛେଳିଟିଏ, ବଳଦଟିଏ ଶିକାର କରୁଛୁ । ଆମକୁ ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁ ବୋଲି ଆଖ୍ୟା ଦେଇଛ । ହେଲେ ତୁମେମାନେ ଆମଠୁ ଆହୁରି ହିଂସ୍ର କାରଣ ମଣିଷଟିଏ ମଣିଷକୁ ମାରୁଛି । ଏପରିକି କେତେ ମଣିଷ ପରିବାର, ସମାଜ, ଦେଶ, ବିଶ୍ଵକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡିଛନ୍ତି । ଆମର ଜାତି ଭାଇକୁ ଆମେ କେବେ ମାରୁନାହିଁ । ଆମେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ପନ୍ଥାରେ, ଦାନ୍ତରେ ମାରୁଛୁ । ତୁମେତ ବୁଦ୍ଧିରେ, କୂଟରେ ଲୋକଙ୍କୁ, ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ମାରୁଛ ।

ମଣିଷ ଜାତି ଏକ ବିଚିତ୍ର ପଶୁଜାତି । ତା ମନରେ ପଶୁ ପ୍ରକୃତି ଅଛି । ସେ ଏଥିପାଇଁ ଗ୍ରାମ, ନଗର ଧ୍ଵଂସ କରେ । ଚୋରୀ, ଡକାଏଡି, ଧର୍ଷଣ କରେ । ଆମ ଜାତିଠୁ ଭେଦ ଲୋଭୀ । ପ୍ରତିଦିନ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ ଶିକାର କରୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଭିତରେ ଥିବା ଲୋକ ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ପାଞ୍ଚପୁରୁଷ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ରଖିଯାଆନ୍ତି । ଆମେ ଭୋକ ହେଲେ ଖାଉ, ତୁମେ ଦିନକୁ ୫/୬ ଥର ସମୟ ଦେଖି ଖାଅ । ଆମେ ଅନୁଭବ କଲେ ପ୍ରେମ କରୁ । ତୁମେ ସମୟ / ଅସମୟରେ, ଛଳନାରେ, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ଥାନ, କାଳ, ପାତ୍ର ବିଚାର ନ କରି ଏଥିରେ ମାତିଯାଅ । ସଂସାରକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଗର୍ଭପାତ କରି ଭୁଣ ନଷ୍ଟକର । ଆମ ମନରେ ସେ କଥା ନାହିଁ । ମଣିଷ ହୋଇ ନିଜ ଜାତି ପାଇଁ ନକଲି ଔଷଧ ତିଆରି କର । ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କର ଚମତା, ଦାନ୍ତ, ଶିଙ୍ଘ ନେଇ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛ । ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷ ତିଆରି କରି ଘର ସଜାଉଛ । ମୁଁ ତ ଜଙ୍ଗଲର ଯୁବରାଜ, କାହିଁ ଆମ ଘରେ କି ଦରବାରରେ ମଣିଷର ମୁଣ୍ଡ / ଚମ ସଜାଇ ରଖିନୁ । ତୁମ ଭିତରେ ଜାତି ଭେଦ ଅଛି । ଧନୀ, ଗରିବ ଶ୍ରେଣୀ ଅଛି । ଧନୀଲୋକ ପାଖରେ ଗରିବ ଲୋକ ଖରୁଛନ୍ତି । କିଏ କାରରେ ଯାଉଛି ତ କିଏ କାର୍ ପୋଛିବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚିଛି । ଜଣେ ମଣିଷ ରିକ୍ଷାରେ ବସିଲେ ଆଉ ଜଣେ ତାକୁ ଟାଣୁଛି । କୋଉ ମଣିଷ ବାସି ରୁଟି ଫିଙ୍ଗି ଦେଉଛି ତ କିଏ ଆୟ କୋଇଲି, ଜଙ୍ଗଲ ଶାଗ, ମହୁଲଖାଇ ବଞ୍ଚୁଛି । ଲୋକମାନଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଆସୁଥିବା ଟଙ୍କାର ବିନିଯୋଗ ପାଇଁ ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରୀତ ଗୃହରେ ଆଲୋଚନା ହେଉଛି ଓ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ବାଟମାରଣା ହେଉଛି । କୋଉ ଗାଁରେ ସ୍କୁଲ ପିଲା ମାଟିରେ ବସି ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ତ କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଏଣେ ଅଫିସରେ ଜୋତା ମଇଲା ହେବ ବୋଲି ତଳେ ଟାଇଲ୍ ବିଛା ଯାଉଛି ।

ଆରେ ମୁଁ ଏତେ କଥା ଏଇ ୬/୭ ଦିନ ଭିତରେ ତୁମ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଛି । ମୋ ସାମ୍ନାରେ ଖବର କାଗଜ ପଡ଼ିଲ, ରେଡିଓ ଶୁଣିଲ ଆଲୋଚନା କଲ, ଭାବୁଛ ବାଘଟା କିଛି ବୁଝୁନି । ଆରେ ମୁଁ ସବୁ ବୁଝିପାରୁଛି; କାରଣ ମୁଁ ଯୁବରାଜ । ଠାକୁର ନାଁରେ ପୂଜା ଚାନ୍ଦା ମାଗୁଛ, ପୁଣି ସେଇ ପଇସାରେ ମଦ, ମାଉଁସ ଖାଉଛ । ତୁମେ ପଶୁଠୁ ବି ହୀନ । ହେ ଭଗବାନ ! କେବେ ଏମାନେ ପଶୁ ହେବେ ? ସଂସାରରେ ଶାନ୍ତି ଫେରିବ । ମୋତେ ଏଠୁ ମୁକ୍ତି ଦେ ।

ହଠାତ୍ ବିଜୁଳି ଚାଲିଆସିବାରୁ ବାଘର ପାଟି ତୁମ୍ ହୋଇଗଲା, ଜଗୁଆଳି ବି ଉଠି ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ବାଘ ଅନ୍ଧାରରେ କହିଥିବା କଥା ଲୋକମାନେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସବୁ ଶୁଣିଥିଲେ । ସକାଳ ହେଲାପରେ ବାଘର ବିଳାପ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କଲେ । ନିଜକୁ ସମୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଆମେ ପଶୁ ନା ମଣିଷ ନା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜୀବ ?

କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ରାସ୍ତା ଠିକ୍ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ନନ୍ଦନ କାନନରୁ ବାଘ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଗାଡ଼ି ସକାଳୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ବାଘ ସେଇ ଗାଡ଼ିରେ ନନ୍ଦନ କାନନ ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲା । ଗାଁ ବାଲା କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ଶୋଇଲାବେଳେ ବାଘ କଥା ଶୁଣି ପାରୁଥିଲେ ଓ ମନକୁ ମନ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଥିଲେ ।

rr

ମୋ ବାଇଲ୍

ମୁଁ ବାରମ୍ବାର 9861009436 କୁ ଡାଏଲ କରୁଥିଲି । ମାତ୍ର ଉତ୍ତର କିଛି ମିଳୁ ନ ଥିଲା । ଶେଷରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ମୋର ସ୍ବିଚ୍ ଡାଏଲ ବଟନ୍ ୫କୁ ଦବେଇ ଦେଲି । ଏହା ହେଉଛି ଗ୍ରାହକ ସେବାର ନମ୍ବର । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲାଗିଗଲା । ହସି ହସି ଝିଅଟିଏ କହିଲା “ନମସ୍କାର, ଗ୍ରାହକ ସେବା ପାଇଁ ମୁଁ ମୋନା ଉପସ୍ଥିତ । କୁହନ୍ତୁ କ’ଣ ସେବା କରିପାରେ ।” ଏପଟେ ମୋ ରାଗ ପଞ୍ଚମରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲାଣି । ହଇଲେ ଅଲକ୍ଷଣୀ ଫୋନ୍‌ରେ କଅଣ ସେବା କରିପାରିବୁ । ଯାହା କରିବ ଏ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କରିବ, ତୁ ଖାଲି ସୁଇଚ ମାରି ଦାକ୍ତ ଦେଖେଇବୁ । ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ କହିଲି ମୁଁ 9861009436 କୁ ଡାଏଲ କରୁଛି, ମାତ୍ର ଉତ୍ତର ମିଳୁନି । ଅସୁବିଧା କ’ଣ ଅଛି । ଝିଅଟି ହସି ପକେଇଲା । ସାର୍ ଆପଣ ତ ନିଜ ନମ୍ବରକୁ ଡାଏଲ କରୁଛନ୍ତି ଉତ୍ତର କେମିତି ମିଳିବ ? କରେଣ୍ଟ ମାରିଲା ଭଳି ଚମକି ପଡ଼ିଲି । ଆରେ, ମୁଁ ଏତେ ଚିନ୍ତାରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛି ଯେ ମୋ ନମ୍ବର ବି ଭୁଲି ଯାଇଛି । କାହିଁକି ନ ଭୁଲିବି କହିଲେ ମୋବାଇଲ ଆଣିବା ବେଳେ ମନଭାରି କୁତୁକିତ ହେଉଥିଲା । ଏବେ କିନ୍ତୁ ମୋବାଇଲ ଯୋଗୁଁ ବାଇଲ୍ (Bile) ବଢ଼ିଯାଇଛି ।

ମୋ ଜେଜେବାପା ମଲାବେଳେ ଦୁଇଟି କଥା କହି ଯାଇଥିଲେ । କଥାଟି ହେଲା ଯଦି ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ଚାହଁ ଘରେ ଟେଲିଫୋନ୍ କି ମୋବାଇଲ୍ ରଖିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଟେଲିଫୋନ୍ ଯୁଗ ନାହିଁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋବାଇଲ୍ । କିନ୍ତୁ ଏ ରୋଗ (ମୋବାଇଲ୍) ଏଠିକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଟେଲିଫୋନ୍ ଲାଇନଟିଏ ପାଇବା ପାଇଁ ଯୁଗ ବିତି ଯାଉଥିଲା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନ କରି ଦେଇଥିଲି ଜେଜେବାପାଙ୍କ କଥାକୁ ଖାତିର ନ କରି । ମାତ୍ର ମୁଁ ଟେଲିଫୋନ୍ ଲାଇନ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଏଠାକୁ ମୋବାଇଲ ପଶି ଆସିଲା । କଥା ହେଲେ ପଇସା, ଶୁଣିଲେ ପଇସା । ଯିଏ ମୋବାଇଲ ଧରିଲା, ଲୋକେ ଆଁ କରି ତାକୁ ଦେଖିଲେ । ସ୍ବଚ୍ଛ ଦରମାରେ ମୋର ବି ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ହିମାଳୟ ଯାଇ ତପସ୍ୟା କରିବି ଓ ଭଗବାନଙ୍କୁ କହିବି “ପ୍ରଭୁ, ଦେଖା ଦେ । ମୋତେ ମୋବାଇଲ୍ ଗୋଟେ ଦେ ।” ସମୟ ଗଡ଼ିଗଲା ଓ ଏବେ

କହିବାରେ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ, ଶୁଣିବାରେ ନାହିଁ । ଏଣୁ ମୋବାଇଲ ବି ମୋ ହାତକୁ ଆସିଗଲା । ମାତ୍ର ମୋବାଇଲ ନ ଥିବା ବେଳେ ଯେତେ ନିରାଶ ଲାଗୁଥିଲା ଆସିବା ପରେ ଏବେ ବିରକ୍ତ ଲାଗୁଛି । ଏହା ବାଜି ଉଠିଲେ ମତେ ଉପହାସ କଲାଭଳି ଲାଗୁଛି । କେତେ ଉଦାହରଣ ନିଜ ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ତଳେ ଲେଖୁଛି ଓ ଜେଜେବାପା କହିଥିବା କଥା ଠିକ୍ ବୋଲି ଜାଣିପାରୁଛି ।

ଛୁଟିଦିନ । ଆପଣ ମାଂସ ଭାତ ଖାଇ ବିଶ୍ରାମ ନେଇଛନ୍ତି । ନିଦ ଟିକେ ଲାଗି ଆସୁଛି । ଛାଇ ନିଦରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ମୋବାଇଲଟି ବାଜି ଉଠିଲା । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବିଛଣା ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣଙ୍କୁ ରାଗ ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ହସି ହସି ଆର୍ତ୍ତବାଦ ଦେବେ ନ ହେଲେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ତା’ ପରେ ସବୁ ଫୁସ୍ । ନିଦ ବି ଗାଏବ, ସ୍ୱପ୍ନ ବି । ଆଁ କରି ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ରହିବେ ଓ ଛାତକୁ ଅନାଇବେ । ଆପଣ ଖାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ମୋବାଇଲଟି ବାଜି ଉଠିବ । କଥା ସରିଲା, ଭାତରେ ଗୋଡ଼ି ଆସିବା ଭଳି ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଧରିବେ । ଯଦି ନ ଧରିଲେ ବାଜି ବାଜି ଘର କମ୍ପିବ । କାରଣ ତାଏଲ କଲା ଲୋକ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ, ସେ ବାରମ୍ବାର ତାଏଲ କରିବ । ସବୁଠୁ ବେଶୀ କଷ୍ଟକର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ବାଥ୍‌ରୁମ୍‌ରେ ଥିବେ ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ପୂଜାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବେ, ସେହି ସମୟରେ ମୋବାଇଲ ବାଜିବ “ଧୁମ୍ ମତାଲେ ଧୁମ୍ ମତାଲେ ଧୁମ୍....” ଅବସ୍ଥା କଥା ଟିକେ ଚିନ୍ତା କଲେ । ନା ଆପଣ ଗାଧୁଆ ଘରୁ ଆସିପାରିବେ ନା ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କର ପୂଜାରେ ମନ ବଳିବ । ଏପଟେ ମନ୍ତ୍ରସ୍ତୁତି ତଥା ସେପଟେ “ଧୁମ୍ ମତାଲେ.....” ।

ଆମେମାନେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଅପେକ୍ଷା ଶବ୍ଦ ସଂସ୍କୃତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ଆମେ ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ କରୁ, ଘରେ ପାର୍ଟି ଆୟୋଜନ କରୁ ଘୋ ଘୋ ନ କଲେ ମନ ଶାନ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି ନ କଲେ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ପତଳା ହୋଇଗଲା ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁ । ତେଣୁ ମନ୍ଦିରରେ ପାହାନ୍ତିଆରୁ ମାଇକ୍ ଲଗାଇ ବିଷ୍ଣୁ ସହସ୍ରନାମ, ଭଜନ ପ୍ରବଚନ କ୍ୟାସେଟ୍ ଲଗାଇ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଉ । ସେହିପରି ଗଣେଶ ପୂଜା, ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା, ଦୁର୍ଗାପୂଜା ବେଳେ ମାଇକ୍ ଲଗାଇ ଘୋ ଘୋ କରିବା ଏକ ଫେସନ ହୋଇଗଲାଣି । ପୂଜା ଚାଲିଥିବ ମାତ୍ର କ୍ୟାସେଟ୍ ବାଜୁଥିବ “ଆଇଲାରେ ଲଡ଼କି ମସ୍ତ ମସ୍ତ ଆଇଲାରେ...” । “ଏ ଗଉରା କଣ ଖାଉଛୁ....” । ଆରେ ଏ କି କଥା ! ମୂର୍ତ୍ତି ବିସର୍ଜନ ପାଇଁ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଚାଲିଛି । ବ୍ୟାସ୍ତ ବାଜାର ଧୁମ୍‌ରେ ଦଳେ ଜଳବାହିନୀ (ନାଲିପାଣି) ଓ ଦଳେ ଆକାଶ ବାହିନୀ (ଚିଲମ)ରେ ମିଶି ବୋବାଲ କରୁଛନ୍ତି । ନା ଗଣେଶ, ଦୁର୍ଗା ଭଜନ ନା ଅନ୍ୟ ଭକ୍ତି

ଗୀତ । ବାବୁଛି “ଛାତ ଉପରେ କିଏ ଲୋ....” । “ତାମେରା ରାବି ଦେଲା ଲୋ.... ।” ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏଠି ଉତ୍ଥାପନ କରିବାର କାରଣ ଅଛି ମାନେ ସେଇ ମୋବାଇଲ । ସେଦିନ ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ଛାତ ଉପରେ ବସିଛି । ଘର ଦେଇ ଅନ୍ୟ ସାହିର ବିସର୍ଜନ ମେଡ଼ି ଯାଉଛି । ମୋବାଇଲ ବାଜି ଉଠିଲା “ଧୂମ ମଟାଲେ ଧୂମ ମଟାଲେ ଧୂମ.... ।” କଲ୍‌ଟା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ ନ ଥିଲି । ମାତ୍ର କଲିକତାରେ ଥିବା ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଖରୁ ବହୁତ ଦିନ ପରେ ପାଇଥିବାରୁ ଗ୍ରହଣ କଲି । ସେ ଅର୍ଦ୍ଧଗଳ କହି ଚାଲିଥିଲେ । ଏପଟେ ମୋ କାନରେ କିଛି ପଶିବା ଅବସ୍ଥା ନ ଥିଲା । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ପରଦିନ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଡାଏଲ କଲି ସଂଧ୍ୟା ସମୟରେ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟକୁ ସିଏ ବଜାରରେ ଥିଲେ ଓ ସେଠି ବି ମେଡ଼ି ବିସର୍ଜନ ଚାଲିଥିଲା । କଥା ବରାବର ହୋଇଗଲା । ମୋତେ ବ୍ୟାଘ୍ରବାଜାର ଧୁନ୍ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଶୁଭୁ ନ ଥିଲା । ଏବେ କୁହନ୍ତୁ ଏ ଯୁଗରେ ଏମିତି ସଚେତନ ଥିବା ଧାର୍ମିକ ବଡ଼ପଣକୁ କିଏ ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ଦେବ ।

ଯୁଗ ବଦଳିଲା, ସବୁ ବଦଳିଗଲା । ଦଶହଜାର ଟଙ୍କାରୁ ଖସି ଏବେ ଏକ ଟଙ୍କାରେ ମୋବାଇଲ୍ ମିଳିଲା । ଅର୍ଥାତ୍ ମୋବାଇଲଟି କିଣିଲେ ଟଙ୍କାଟିଏ ବ୍ୟତୀତ ବାକିଟଙ୍କାର ଟଙ୍କାଟାମ୍ ପାଇବେ ମୋବାଇଲ୍ ଅପରେଟରଠାରୁ । ଏବେ ମୋବାଇଲ ଧରିବାକୁ ଲାଜ ଲାଗିଲାଣି କାରଣ ଯା ହାତରେ ଦେଖ ମୋବାଇଲଟିଏ । ସେଦିନ ମୁଁ ଷ୍ଟେସନକୁ ଯାଇଥିଲି ସକାଳୁ ସକାଳୁ କାରଣ ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଆସିବାର ଥିଲା । ହଠାତ୍ ମୋବାଇଲଟି ବାଜି ଉଠିଲା । ନିଜର ରିଂ ଟୋନ୍ ଜାଣିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପକେଟରୁ ମୋବାଇଲଟିକୁ କାଢ଼ିଲି, କାଳେ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ ରିଂ କରିଥିବେ । ମାତ୍ର ସେପରି ହୋଇ ନ ଥିଲା । ମୋ ପାଖରେ ଥିବା ତିନିଜଣଙ୍କର ହାତ ମଧ୍ୟ ପକେଟ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା ଓ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୋବାଇଲ ବାହାରି ଆସିଲା । ମାତ୍ର କାହା ମୋବାଇଲକୁ କଲ୍‌ଟି ଆସି ନ ଥିଲା । ପଛପଟୁ ଶୁଭିଳା, “ହାଲୋ”

“ହଁ ବୋଲୋ ରସିଦ୍” ।

“କାହାଁ ହୋ ।”

“ମୋର ସାଙ୍ଗେ ରାମୁ ଓ ରହିମ ଅଛନ୍ତି ।”

“ଆମେ ଷ୍ଟେସନରେ ଅଛୁ ।”

“ଆଜ୍ଞା ତୁମେ ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଯାଅ । ଦୁଇଜଣ ଲିଙ୍ଗରାଜ ମନ୍ଦିର ଓ ଦୁଇଜଣ ରାମ ମନ୍ଦିର ଚାଲିଆସ ।”

ସମସ୍ତେ ଥରକେ ଓଲଟି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଭିକାରୀଟିଏ ମୋବାଇଲ ଧରି କଥା ହେଉଛି । ଆମେ ପରସ୍ପରର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲୁ । ମୋତେ ଖରାପ ଯେତିକି ଲାଗିଲା, ଭଲ ବି ଲାଗିଲା । ମୋବାଇଲ ଧରିବାର ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଟ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଖରାପ ଲାଗିଲା । ଆଉ ଭିକାରୀ ଯେ ଯୁଗୋପଯୋଗୀ ଏଥିପାଇଁ ଭଲ ଲାଗିଲା । ତା ପରେ ଲେଖକ ହୋଇଥିବାରୁ ଚିନ୍ତା କଲି ଓ ଭିକାରୀ ମୋବାଇଲ କାହିଁକି ଧରିଛି ଉତ୍ତର ବି ପାଇଗଲି । ଯଦି ଭିକାରୀଟି ମୋବାଇଲ ରଖି ସାଥୀମାନଙ୍କର ଗତିବିଧି ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝିପାରିଛି ତା’ର ବେପାର ବଢୁଛି । ସମୟ ଅସମୟରେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ପାଖେ ପହଞ୍ଚିପାରୁଛି । ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ ସମସ୍ତେ ରୁଣ୍ଡ ନହୋଇ ଯୋଗାଯୋଗ ରକ୍ଷା କରି ଭିକ ମାଗୁଛନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ଅସୀମିତ ଟଙ୍କାଟାଳମ ଥିବା ରିଚାର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଡ ପକାଇ ଆମେ ଯେମିତି ଝାଡ଼ା, ପରିସ୍ରାଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବୁସ୍, ଲାଦେନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥା ହେଉଛି ସେ ବି ସବୁ କଥା ହୋଇପାରିବ । ହଠାତ୍ ବନ୍ଧୁ ଆସି ତାଙ୍କିବାରୁ ଚମକି ପଡ଼ିଲି । ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିଲି ।

ଶେଷରେ ଅନୁଭୂତିରୁ ମୋବାଇଲକୁ ଭାଙ୍ଗି ନୂଆ କରି ତିଆରି କଲି । ମୋବାଇଲ୍ (Bile) ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ପିତୃରସ ଯାହା ଶରୀର ପାଇଁ ଅବରକାରୀ । ଏଥିଯୋଗୁଁ ପିତୃରସ ବଢୁଛି ଓ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଛି ।

rr

ସ୍ୱର୍ଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ

ଇନ୍ଦୁସଭାରେ ସରଗରମ ଆଲୋଚନା । ମଣିଷ କେଉଁଠୁ ଯାଇ କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚିଲାଣି । ଆଗଭଳି ଆଉ ନୂଆ କାମ ପାଇଁ ଦେବତାଙ୍କୁ ପଚାରୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁଦିନ ଠାରୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ତିଆରି କଲା ଆଉ କାହାକୁ ପଚାରିବାର ନାହିଁ । ତା' ଉପରେ ଗବେଷଣା କରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ବାହାର କରୁଛି । ଘରେ ଅଫିସ୍ ସବୁଆଡ଼େ ଖାଲି କମ୍ପ୍ୟୁଟର । ଛୁଆ ପେଟରେ ରହିବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜନ୍ମ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସାହାଯ୍ୟରେ ଜାଣିପାରୁଛି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇପାରୁଛି । ଏଇ କଥା ହିଁ ଦେବତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା କାରଣ । ଆଗରୁ ଦେବତାମାନେ ଆଗତ ଭବିଷ୍ୟତ ଦେଖି ପାରୁଥିଲେ ଓ କହୁଥିଲେ ମାତ୍ର ମଣିଷ ତ ତା'ର ଚିତ୍ର ବି ରଖି ଦେଖିପାରୁଛି ।

କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଆଧୁନିକ ଜଗତର ମଣିଷ ଦ୍ୱାରା ତିଆରି ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଥିବାରୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଏ ଉପରେ ବିଶେଷ କିଛି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ବି ଏମାନେ ନାରାଜ । କୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛତର ପ୍ରଶ୍ନ । ମଣିଷଠାରୁ ଏ ବିଷୟ ଶିଖିବାକୁ ବି ଲାଜ ଲାଗୁଛି । କ'ଣ କରିବେ ? ଇଆଡ଼େ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଚଲାଉବାକୁ ବି ମନ କୁତୁକିତ । କିଏ କାହାକୁ କହିପାରୁ ନାହାନ୍ତି କେବଳ ଇନ୍ଦୁଙ୍କୁ ମଣିଷଙ୍କ ନାଆଁରେ ଇଆଡୁ ସିଆଡୁ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି । କ'ଣ ଦରକାର ? ଆମେମାନେ ଏଇମିତି ସବୁ ଦେଖିପାରୁଛୁ, ଜାଣିପାରୁଛୁ ଏମିତି କହି ନିଜ ମନକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଇନ୍ଦୁ ଯାହାହେଲେ ବି ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜା । ଦେବଗୁରୁ ବୃହସ୍ପତିଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ କରି କିଛି ଗୋଟାଏ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ କାରଣ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନକଥା ସେ ଜାଣିପାରୁଥିଲେ । ସମୟ ସାଙ୍ଗରେ ତାଳ ଦେଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନହେଲେ ଦେବତାମାନେ ଛଦ୍ମବେଶରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର ଯାଇ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପଛରେ ପଡ଼ିଯିବେ ଓ ନିଜ କାମଧନ୍ଦା ଭୁଲିଯିବେ । ବରଂ ସର୍ବସମ୍ମତି ନେଇ ଆଦେଶ ଦେଲେ ଏମାନେ ଯାଇ ଜ୍ଞାନ ସଂଗ୍ରହ କରିବେ ଯାହାକି କାମରେ ଆସିବ । ଦେବଗୁରୁ କହିଲେ ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ବର୍ତ୍ତମାନ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ ରୋଗ ଧରିଛି । ସରକାର ଗାଁରୁ ରାଜଧାନୀ ସବୁଆଡ଼େ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଯୋଗାଇ ରାତାରାତି

ଲୋକଙ୍କୁ ବଦଳାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଅନେକ ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସାକ୍ଷରତା ପାଇଁ ପଇସା ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଇନ୍ଦୁ କହିଲେ “ହଉ ଆମେ ଏବେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ଥିବା ଜନ୍ମଦ୍ୱୀପକୁ ପଠାଇଦେବା । ସେମାନେ ସେଠି ହେଉଥିବା କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ ଦେଖି ଆସି ଯାହା ରିପୋର୍ଟ ଦେବେ ତା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଶାସନର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର ହେଉଛି ସଚିବାଳୟ । ଏଠି ପିଅନଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମୁଖ୍ୟ ସଚିବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ତେଣୁ ଦେବତାମାନେ ସ୍ଥିର କଲେ ପ୍ରଥମେ ସଚିବାଳୟକୁ ପଶିଗଲେ ଅଧିକାଂଶ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯିବ । ମନୁଷ୍ୟରୂପ ଧାରଣ କରି ଏମାନେ ସଚିବାଳୟରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଫାଟକ (ଆଗ, ପଛ) ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲେ । ସଚିବାଳୟ ପାଇଁ ପ୍ରବେଶପତ୍ର ନିହାତି ଦରକାର । ଅବଶ୍ୟ ଆଗରୁ ଏମାନେ ବିନା ପ୍ରବେଶପତ୍ରରେ ପଶିଛନ୍ତି । ଅଭ୍ୟାସ ତ ଅଛି । ଜଣେ ଫାଟକ ଦେଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ ପୋଲିସ୍ ଅଟକାଇଲେ । କହିଲେ ପ୍ରବେଶ ପତ୍ର ଦେଖାଅ । ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ଦେବତା କହିଲେ ମୁଁ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଆସିଛି, କାମ ଅଛି । ଦୟାକରି ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ ।

ପୋଲିସ୍ କହିଲେ ଦୂର କି ପାଖ ନୁହଁ । ଯଦି ଦୂରରୁ ଆସିଛ ତୁମ ଚିହ୍ନା ମନ୍ତ୍ରୀଠୁ ଅନୁରୋଧ କରି ପ୍ରବେଶ ପତ୍ର ଯୋଗାଡ଼ କର । ନହେଲେ ଯାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବ ତାଙ୍କୁ କହ ସେ ଲେଖା ଦେବେ । ଦେବତା ଜଣକ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଘୁଞ୍ଚି ଆସିଲେ । ଅନ୍ୟ ଜଣକ ଏହା ଦେଖୁଥିଲେ । କହିଲେ ଏ କାମ ନୁହଁ । ସଚିବାଳୟ କର୍ମଚାରୀ ଭଳି ସ୍ପାର୍ଟ ହୋଇ ଚାଲି ଚାଲି ପଶିଗଲେ । ପୋଲିସ୍ ବି ଅଟକାଇଲେ ନାହିଁ । ପଶୁ ପଶୁ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଭାଗରେ ଥିବା ଉପବିଭାଗରେ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏଁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଥିଆ ହୋଇଛି । କେତେକ ଚାଲିଛି ଆଉ କେତେ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି । ଯେଉଁଠି ଚାଲୁଥିଲା ସେଠିକି ଯାଇ ବୁଲି ଦେଖିଲେ । ବଡ଼ବାବୁଙ୍କୁ ନମସ୍କାରଟିଏ ପକାଇଦେଇ ଜବରଦସ୍ତ କଥା ହେବା ପାଇଁ ପଚାରିଲେ । ଏବେ ତ ସବୁଆଡ଼େ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଆସିଗଲାଣି କାମ ସହଜରେ କରି ହେଉଥିବ । ବଡ଼ବାବୁ କହିଲେ କ’ଣ ହେବ ? ପିଲାମାନେ ଫାଇଲ୍ କାମ ସାରି ଏଠି ତାସ୍ ଖେଳୁଛନ୍ତି, ମନୋରଞ୍ଜନ ହେଉଛି । ଆଗରୁ ବାହାରେ ବୁଲୁଥିଲେ ଏବେ ଫୁର୍ସତ ପାଇଲେ ପାଲି କରି ଖେଳୁଛନ୍ତି । ଦେବତାଙ୍କର ବିଷୟରେ ବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ପଚାରିଲେ ଏଥିରେ କ’ଣ ଖେଳ ବି ଅଛି ? ବଡ଼ବାବୁ କହିଲେ ସବୁ ଅଛି । ତୁମେ କ’ଣ ନୂଆ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଦେଖୁଛ କି ? ଏଠି ପ୍ରତି ଉପବିଭାଗରେ ଲାଗିଛି । ଯେଉଁ ଅଧିକାରୀ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କଣ ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ସେଠି ବି ଲାଗିଛି । ଆହେ ଏଇଟା ଇଚ୍ଛତର ପ୍ରଶ୍ନ ? ଲୋକେ ସଚିବାଳୟକୁ ଆସିଲେ ନହେଲେ ଛୋଟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବେ । ଏଥିରେ ଗୀତ, ନାଟ, ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଅଛି । ବଡ଼ବାବୁଙ୍କର କମ୍ପ୍ୟୁଟର ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ନଥିବାରୁ ସେ କହିଲେ ତୁମେ

ଯଦି ବିଶେଷ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତାହେଲେ ଯାଉନ ଆମର କମ୍ପ୍ୟୁଟର କକ୍ଷକୁ ସେଠି ସବୁ ପ୍ରକାର କାମ ହେଉଛି । ଏଇ ଆଗରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ଏଇ ସମୟ ଭିତରେ ଅନ୍ୟ ଦେବତା ଜଣକ ସଚିବାଳୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରିଥିଲେ । ଦୁହେଁ ମିଶି କମ୍ପ୍ୟୁଟର କକ୍ଷକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ସେଇଟା ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଘର । ୧୫ଟି କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଲାଗିଛି । ଏହାକୁ ୧୫ ଜଣ ଚଳାଉଥିବା ବେଳେ ୮/୧୦ ଜଣ ପାଖରେ ବସିଛନ୍ତି ଓ ୫ ଜଣ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । କହିବାକୁ ଗଲେ ଜାଗା ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ଦେଖିଲେ ୧୫ଟି ଯାକ କମ୍ପ୍ୟୁଟରରେ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି । କିଏ ତାସ ଖେଳୁଛି, କିଏ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛି, କିଏ ଅଫିସ୍ ଚିଠି କରୁଛି ତ କିଏ ଗରମରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ସିଟିଏ ମାଡି ବସିଛି । ଏମତି ସିଟ୍ ମାଡି ବସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଖଟି ବି ଚାଲିଛି ।

ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ପିଅନ କହୁଥିଲେ ମୋର ଚାକିରୀ ଆସି ୩୦ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ପ୍ରଥମେ ଏ ବିଭାଗର ଗୋଟାଏ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଆସିଥିଲା ୧୫ ବର୍ଷ ତଳେ । ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଦେଇ କିଣି ଆଣି ସଚିବଙ୍କ ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ରଖିଥିଲେ । ଆମେ ସାହେବ ଖାଇବାକୁ ଗଲେ ବିଭାଗ ଯାକ ଲୋକ ଲାଇନ୍ ଦେଇ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଥିଲୁ । ଏମିତି ସମସ୍ତେ ଦେଖିଲାବେଳକୁ ୧୫/୨୦ ଦିନ ଲାଗିଗଲା । ଯାର ଓପରଓଲି ଡ୍ୟୁଟି ଥିଲା ସେ ମନଭରି ଦେଖୁଥିଲା ସଂଧ୍ୟାରେ ସାହେବ ଘରକୁ ଗଲାପରେ । ଏବେ ଦେଖ ଏକରୁ ଦୁଇ, ଦୁଇରୁ ତିନି ଏମିତି ଏହି ବିଭାଗରେ ୮୦ଟି କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଅଛି ଏଣେ ୧୦/୧୨ ଜଣ ଭଲ କରି ଚଳାଇ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ।

ଆଉ ଜଣେ କହିଲା ଯାହା ବି କହ ଯନ୍ତ୍ରଟାକୁ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖା ବାହାରୁଛି । ସାହେବମାନେ ତ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଚିଠି ନହେଲେ ଦସ୍ତଖତ କରିବାକୁ ନାକ ଟେକିଛନ୍ତି । ଜରୁରୀ ଚିଠି ହେଲେ ବି ଟାଇପରେ କାମ ଚଳାଉନାହାନ୍ତି । ସାହେବ କଥା ତ ଛାଡ଼ି ପିଅନ ଚପରାଣି ବି ଛୁଟି ଦରଖାସ୍ତ, କ’ଣ ଏଡ଼୍‌ଭାନ୍‌ସ୍ ମାଗିବା କମ୍ପ୍ୟୁଟରରେ ଗୋଟାଏ ଦରଖାସ୍ତ କରାଇ ଦସ୍ତଖତଟିଏ ମାରି ଧରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ହଁ ଆଉ କଅଣ ଏବେ ଟାଇପ୍ ଜାଗା କମ୍ପ୍ୟୁଟର ମାଡ଼ି ବସିଛି ବୋଲି ଅନ୍ୟଜଣେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଲେ । ଏଣେ ବିଧାନସଭାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ସରକାର କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀ କରଣ ପାଇଁ କ’ଣ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଛନ୍ତି ? କେତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଛି ? କ’ଣ ଯୋଜନା ହେଉଛି ? କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ ଅର୍ଥ କଅଣ ଏଇ ଗୋଲ ଗୋଲ ଅକ୍ଷରରେ ସୁନ୍ଦରିଆ ଚିଠି ଲେଖିବା ? ଏବେ ପ୍ରତି ଉପବିଭାଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରରେ ଖାଲି ତାସ୍ ଖେଳ ଚାଲିଛି । ଯାହା କାମ ହେଉଥିଲା ବି ମାନ୍ଦା ହୋଇଯାଉଛି । ଏମିତି ବି କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଖାଲି ଦେଖିଲେ ପିଅନ, ଜମାଦାର ମଧ୍ୟ ମାଡିକରି ଖେଳରେ ମାଡିଯାଉଛନ୍ତି ।

ଏଇମିତି କଥା ସବୁ ଦେବତା ଦୁଇଜଣ ମନଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲେ ଓ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ଠିକ୍ ହୋଇଛି ନା ଭୁଲ ହୋଇଛି ଉଭୟ ଖୋଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । କେତେବେଳେ ସଂଧ୍ୟା ୫.୩୦ମି ହୋଇଗଲା ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ । ରାତ୍ରୀ ଜଗୁଆଳୀ ପିଅନ ଚାବି ପେନ୍ଥା ନେଇ ଆସିବା ବେଳକୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ କମିବାରେ ଲାଗିଥିଲା । କେବଳ ଓପରଓଳି ଭ୍ୟୁଟିଥିବା କର୍ମଚାରୀମାନେ ରହିଥିଲେ । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ନରରୂପୀ ଦେବତାଦ୍ୱୟ ସଚିବାଳୟରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ।

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ଇନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ କବାଟ ଜିଳି ସଭା କଲେ । ସଭାପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱର୍ଗରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ ଦରକାର ନାହିଁ ବୋଲି କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗ୍ରହକୁ ଦେଖି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କମିଟି ଗଠନ କରାଯାଇଛି ଯାହାକି ମର୍ତ୍ତମଣ୍ଡଳକୁ ଯାଇ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକରଣ, ଇଣ୍ଟରନେଟ୍‌ର ବ୍ୟବହାର ସଂପର୍କରେ ବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ଛଅମାସ ମଧ୍ୟରେ ଦେବ ଓ ତାପରେ ଏହାକୁ ଆଧାର କରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟିକରଣ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ ।

ଏଣେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଗୁପ୍ତ ରିପୋର୍ଟ ପାଇଁ ଆସିଥିବା ଦେବତା ଦ୍ୱୟଙ୍କର ଖାତିର ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଦେବତାମାନେ ତାଙ୍କୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ଅଥୟ କରିଦେଉଥିଲେ ।

ଏ ଭିତରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଥିଲା ମାତ୍ର ଗଠନ କରିଥିବା କମିଟି ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରି ନଥିଲେ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ପ୍ରତି ୬ ମାସରେ କମିଟିର କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ଇନ୍ଦ୍ରସଭା ବଢ଼ାଇ ଚାଲିଥିଲେ । ଏଣେ କମିଟି ସଭ୍ୟ ମର୍ତ୍ତମଣ୍ଡଳକୁ ଯିବା ଆସିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ସୁବିଧା ମାଗଣାରେ ପାଉଥିଲେ ଓ ମନ ଖୁସିରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ବୁଲୁଥିଲେ ।

ସକ୍ରିୟ ବନ୍ୟାମ ନିଷ୍ଠିୟ

ପ୍ରକୃତିର ଡାକରାକୁ କିଏ ବା ଅଟକାଇପାରିବ । ସେ ଯିଏ ହେଉନା କାହିଁକି ପ୍ରକୃତି ସାମନାରେ ହାରମାନିବାକୁ ହେବ । ହୁଏତ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଅଟକାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ । ଏଠି ପ୍ରକୃତିର ଡାକରାମାନେ ମୁଁ ବନ୍ୟା, ବାତ୍ୟା, ଲଘୁଚାପ କି ଭୂମିକମ୍ପ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରୁନାହିଁ । ବାକି ଯେଉଁ ଡାକରା କଥା କହୁଛି ଆପଣମାନେ ସମସ୍ତେ ଅଙ୍ଗେ ନିଭାଇଛନ୍ତି । ଉଶାଅଧ୍ୟାୟେ ପରିସ୍ଥିତି ସମ୍ଭାଳି ନେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା କେତେ ଅସମ୍ଭାଳ ଆପଣଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ ବୋଲି ମୁଁ ମନେକରେ ।

ଯେଉଁମାନେ ଏଇ ପୃଥିବୀରେ ରାଜୁତି କରୁଛନ୍ତି, ତଥାକଥିତ ଦେଶସେବୀ ବୋଲି ନିଜକୁ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏଇ ପ୍ରକୃତିର ଡାକରାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଡାସଣ ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ମତରେ ସବୁ ଜିନିଷ ନିଜ ହାତ ମୁଠାରେ ରଖିହେବ କିନ୍ତୁ ନିଜ ଗାଦି ରଖିବାକୁ ଏମାନେ ଅସମର୍ଥ । ବେଳେବେଳେ ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ଅଭାବରୁ ଏଇମିତି ଆଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ପାଳନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଗାଁରୁ ସହର ସୃଷ୍ଟି ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ବି ସହର ହୋଇଛି ସେଠି ପୂର୍ବରୁ ନିଷ୍ଠୁର ଗାଁଟିଏ ଥିଲା । ଏମିତି ସହର ବଢ଼ିଲା ପରେ ସହର ଭିତରେ ଥିବା ଗାଁର ଅସ୍ତିତ୍ବ ହଜିଗଲା । ପୁରୁଣା ଗାଁର ଲୋକଙ୍କୁ ସହରୀ ସହରୀ ଲାଗିଲା । ସହରଟା ଏତେ ପୁରୁଣା ହୋଇ ନଥିବାରୁ ଲୋକଙ୍କ ଆଚରଣ ବି ବଦଳି ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଜନସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିଯାଇଥିବାରୁ ସରକାର ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ବସାଇ କେତେକ ନିୟମ କାନୁନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲେ । ସଂପୃକ୍ତ ବିଭାଗର ମନ୍ତ୍ରୀ, ସଚିବ ଏଥିପାଇଁ ବିଦେଶର ବଡ଼ ବଡ଼ ସହର ଗସ୍ତ କରିବା ସହିତ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ସହର ମଧ୍ୟ ଗସ୍ତ କଲେ । ଏଇ ଆଳରେ ବୁଲିବା ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଶେଷରେ କେତେକ ନିୟମ କାନୁନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ମଧ୍ୟ ଗୃହୀତ ହେଲା । ଏଥିପାଇଁ ତର୍ଜମା ହେଲାପରେ ବିଧାନସଭାରେ ମଧ୍ୟ ଗୃହୀତ କରାଗଲେ ଓ ଏହା ଆଇନରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା ।

ଗାଁଟା ସହର ହେଲା । ଗୋଟାଏ ରାସ୍ତା ଥିଲା, ଏହା ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଗଲା । ଏକଥା ସହର ଭିତରେ ଥିବା ଗାଁଲୋକ ସବୁ ଜାଣିଲେ । ଟ୍ରାଫିକ୍ ନିୟମ ବି ବଦଳିଗଲା ଜାଣିଲେ, ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ହଜରାଣ ହେଲେ । ଏମିତି ଗାଁରୁ ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିଲେ । ବସ୍ତ୍ରାଣ୍ଡରେ ଓହ୍ଲାଉ ଓହ୍ଲାଉ ପ୍ରଥମ (ମାନେ ଏକ) କାମ କରିବା ପାଇଁ ଡାକରା ଆସିଲା । ଆଖିରେ ପଡିଗଲା ସୁଲଭ ଶୌଚାଳୟ । ହେଲେ ତା ଦୁଆରକୁ ଯାଉ ଯାଉ ସୁଗନ୍ଧିତ ବାସନାରେ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଫେରି ଆସିଲେ । ଗାଁରେ କେତେ ସଫାସୁତୁରା, ଗନ୍ଧ ନାହିଁ କି ବାସନା ନାହିଁ । ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତାକଲେ, ଜରୁରୀ ନାହିଁ ପରେ ଦେଖିବା । ଆଗକୁ ମାଡିଗଲେ ଓ ଅଟୋରେ ବସିଲେ । ଅଟୋ ନେଇ ପୁରୁଣା ବସ୍ତ୍ରାଣ୍ଡ ପାଖରେ ଛାଡିଦେଲା । ଏତେବେଳକୁ ଅବସ୍ଥା ଅସମ୍ଭାବ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଏପଟ ସେପଟ ଅନାଉ ଅନାଉ ଦେଖିଲେ ଗୋଟେ ଜାଗାରେ ଲେଖା ହୋଇଛି “ଏଠାରେ ପରିସ୍ରା କରନ୍ତୁ” ସେଠିକି ଯାଉଯାଉ ନାକକୁ ଚିପିବା ପାଇଁ ହାତ ଆପେ ଆପେ ଉଠିଗଲା । ଆଉ ଏପଟ ସେପଟ ନ ଦେଖି ଖଲାସ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । କେଉଁଠି ଥିଲେ କେଜାଣି ପୋଲିସ୍ ଜଣେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ବନ୍ଦ କର । ବନ୍ଦ କର । ହେଲେ ଏ ଲୋକ ଆଉ ପରିସ୍ରା ବନ୍ଦ କରିବାର ଅବସ୍ଥାରେ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା କେତେ କଷ୍ଟକର ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏଣେ ପୋଲିସ୍ ଭାଇ ବି ଭୁଲି କରିବା ପାଇଁ ତପୁର । ଏମିତି ଟଣାଟଣି ଭିତରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି କାମ ବଢ଼ାଇଦେଲେ ।

ତା’ପରେ ସମସ୍ୟା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ପୋଲିସ୍ ବାବୁ କହିଲେ ତୁମେ କ’ଣ ଜାଣିନ ସର୍ବସାଧାରଣ ସ୍ଥାନ / ରାସ୍ତା କଡରେ ପରିସ୍ରା କରିବା ମନା । ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଚିଡ଼ି ଉଠିଲେ । କହିଲେ ମୁଁ କ’ଣ ମୂର୍ଖ ହୋଇଛି । ପାଠ ପଢ଼ିଛି । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ସେଠି କଣ ଲେଖା ହୋଇଛି “ଏଠାରେ ପରିସ୍ରା କରନ୍ତୁ ।” ପୋଲିସ୍ ବି ଦେଖୁ ଅବାକ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ “ଏଠାରେ ପରିସ୍ରା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ”ରୁ “ନାହିଁ” ଶବ୍ଦଟାକୁ କିଏ ଜଣେ ଘଷି କରି ଲିଭେଇ ଦେଇଛି । ପୋଲିସ୍ ବାବୁ ଦେଖିଲେ ହେଲେ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ । କହିଲେ – ଲେଖାରେ କ’ଣ ଅଛି ? ସରକାର ଆଇନ କରିଛନ୍ତି ମାନେ ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଆପଣ ଏସବୁ ଜାଣି ଜାଣି କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ବିଚାର କରାଯିବ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ଅତୁଆ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଡିଗଲେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସାଲିସ୍ କଲେ । ପୋଲିସ୍ ଭାଇ କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ସେ ବି ହଁ ଭରିଲେ । କହିଲେ ଏଇ ଆଗରେ ଯୋଉ ଟୁଲିରେ ଇଡ଼ଲି, ବରା ବିକ୍ରି କରୁଛି ତା ପାଖକୁ ଯାଅ ସେ ବୁଝାଇଦେବ । ସୁନାପିଲା ଭଳି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ଇଡ଼ଲି ବିକ୍ରୁଥିବା ଲୋକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି କଥା ବୁଝିଗଲେ ।

ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅର୍ଥରେ କାମ ପାଇଁ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଟଙ୍କାରେ ଖଣ୍ଡିଏ, ଟଙ୍କାରେ ଖଣ୍ଡିଏ ତାଙ୍କ ନେଉଥିବା ବିକାଳୀ ଠାରୁ ସକାଳର ୨ ଟଙ୍କିଆ ଖବର କାଗଜ ଖଣ୍ଡେ ସଂଗ୍ରହ କଲେ । ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁଥିବା ମହିଳାଙ୍କୁ ମହାନଦୀରୁ ଉଦ୍ଧାର ଖବର ଫଟୋ ସହିତ, ‘ଚପଳ ହଜିଛି’ ଖବର ବକ୍ସ ମଧ୍ୟରେ ବାହାରିଥିବା ବେଳେ “ପୋଲିସ୍ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶାସନ ନିଷ୍ପତ୍ତି” ଖବର ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥିଲା । ନଗଦ ପୋଲିସ୍ ଠାରୁ ହଜରାଶ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏଇ ଖବର ଆଗ ପଢ଼ିବା ସ୍ବାଭାବିକ । ଖବରରେ ରାଜଧାନୀରେ କେମିତି ସ୍କୁଲରୁ ପିଲା ଛାଡ଼ି ଫେରୁଥିବା ମହିଳାଙ୍କ ସୁନାଚେନ୍ ଲୁଚି, ଥାନା ପାଖରେ ଦେଶୀମଦ ବିକ୍ରୀ ଇତ୍ୟାଦି ଖବର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ଏସବୁ ପଢ଼ି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ରାଗ ପଞ୍ଚମକୁ ପଡ଼ିଗଲା । ସାଂଗେ ସାଂଗେ ସେଇଠି କାଗଜ କାଢ଼ି, ସଂପାଦକଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖିଲେ ।

“ପ୍ରଶାସନ କି ପୋଲିସ୍ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନୁହନ୍ତି - ଏମାନେ ସବୁବେଳେ ସଜାଗ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସହରର ଟ୍ରାଫିକ୍ ଆଇନ୍ ଶୃଙ୍ଖଳା ରାସ୍ତା ଘାଟ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ଯଦି ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାନ୍ତି ତାହେଲେ ବିନା ହେଲମେଟ୍ରେ ଗାଡ଼ି ଚଲାନ୍ତୁ, ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ପରିସ୍ରା କରନ୍ତୁ, ଟ୍ରାଫିକ୍ ଛକ ପାଖରେ ଠେଲା ଦୋକାନୀଠୁ ବରା, ଚପ୍ କିମ୍ବା ଇଡ୍‌ଲି ଖାଆନ୍ତୁ, ଜାଣିଯିବେ । ଅଧମ ରାଜଧାନୀ ଆସି ସ୍ୱଚ୍ଛରେ ଦେଖିଛି । ତେଣୁ ଆପଣ ଆସନ୍ତା କାଲି ଏଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ସ୍ଥାନ ନ ହେଲେ ଶେଷପୃଷ୍ଠା ଶେଷ ସ୍ତମ୍ଭରେ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ।” ଚଟାପର୍ ଲଫାଫାଟିଏ କିଣି ଅର୍ଥ ସାମ୍ବାଦରେ ଥିବା ଚିଠି ବାକ୍ସରେ ଗଲେଇଦେଲେ ଓ କାମପାଇଁ ଲିଫ୍ଟ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଗଲେ ।

rr

ସାହେବାଣୀଙ୍କ ଦେହ ଭଲନାହିଁ

ସାହେବାଣୀଙ୍କ ଦେହଭଲ ନାହିଁ । କଥାଟା ଏକରୁ ଦୁଇ, ଦୁଇରୁ ତିନି, ଏମିତି ସବୁଆଡ଼େ ବ୍ୟାପିଗଲା । ରାଜଧାନୀରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଏହା ଜାଣିଗଲେ । ଚାରିଆଡ଼େ ଚର୍ଚ୍ଚା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଏଣେ ସାହେବ ବିଦେଶ ଯାଇଛନ୍ତି । ସରକାରଙ୍କ ପାଇଁ କ’ଣ କ’ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବେ । ଖବର ପାଇବା ମାତ୍ରେ ଅଫିସର ଘରକୁ ମାଡ଼ିଗଲେ । ତା ପଛେ ତଳ ଅଫିସର, କିରାଣୀ, ପିଅନ ସମସ୍ତେ ମାଡ଼ିଗଲେ । ସାହେବଙ୍କ ଘର ଆଗ ରାସ୍ତାଟା ଜାମ୍ ହୋଇଗଲା । ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଏସ୍.ପି. ପୋଲିସ୍ ଦଳ, ଦମକଳ ଗାଡ଼ି ସବୁ ହାଜର ହୋଇଗଲେ । ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକେ ବି କିଏ ଗାଡ଼ିରେ, କିଏ ସାଇକେଲରେ ବସି ଅନାଇ ଦେଖୁଲେ । ଅବଶ୍ୟ ସେମାନେ ଘଟଣାର ଆଦି ଅନ୍ତ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରୁ ଫେରୁଥିବା ପିଲା ମଧ୍ୟ ଅଟକି ଗଲେ । ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଦେଖି ଆଲୁଦମ୍ ଦହିବରା, ଗୁମ୍ଫୁପ୍, ଆଇସକ୍ରିମ୍, ମୁଢ଼ି ବିକାଳା ମଧ୍ୟ ଅଟକିଗଲେ । ଅଦିନିଆ ବେପାର । କିନ୍ତୁ ଘଟଣା କ’ଣ କେହି ଜାଣି ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଟିଭି ବାଲା, ସ୍ୱାଭାବିକ୍ ତ ଏମିତି ସଚିବାଳୟରେ ବୁଲୁଥିଲେ ସେ ବି ହାଜର ହୋଇଗଲା । ଗୋଟାଏ ଟିଭି ଚ୍ୟାନେଲ୍‌ର ଓ.ବି. ଭ୍ୟାନ୍ ନେଇ ସିଧା ପ୍ରସାରଣ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲା । ସାହେବଙ୍କର ଠିକ୍ ତଳ ଅଫିସର ବି ବଙ୍ଗଳା ଭିତରକୁ ପଶିଲେ, ମାତ୍ର ବାରଣ୍ଡାରେ ହିଁ ରହିଗଲେ । ଭିତରେ ସାହେବାଣୀ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଚାକିରୀ ପିତା ଲାଗିଲେ ତାଙ୍କୁ ତାକି ନିଦରୁ ଉଠାଇବା କଥା । ପଶିଗଲେ ସିନା, ବାହାରି ବି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାହାରେ ସାମ୍ବାଦିକ, କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରଚାରିବେ କ’ଣ ଉତ୍ତର ଦେବେ, ଯଦି ନ ଦେବେ ଇଚ୍ଛତ ଯିବ । ଏଇତ ଆଉ ଇଆତୁ ସିଆତୁ ମିଛ କଥା କହିପାରିବେନି । ତେଣୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବାରଣ୍ଡାରେ ଏପଟସେପଟ ହେଉଥାଆନ୍ତି ।

ଯା’ ହେଉ, ସାହେବଙ୍କୁ ଖବରଟା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ହେଲେ ସେ ତ ବିଦେଶରେ । ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ଆସିଲେ ବି ୧୦ ଘଣ୍ଟା ଲାଗିବ । ଏଣେ ଫୋନ୍‌ରେ ଯିଏ କହିବ ତାକୁ ଆଦେଶ ଯାହାଦେବେ ପାଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଖାତୁଆ ଲୋକଟା ମୁଣ୍ଡ ଯଦି ଗରମ ଥିବ କ’ଣ ଇଆତୁ ସିଆତୁ କହିଦେବେ ସିଏ କାମଟା ହେଉ ଅବା ନହେଉ । କାରଣ ସାହେବଙ୍କ ଅଫିସର ଏ କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏମିତି କେତେଥର ସେ ଧୋକା ଖାଇଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କ’ଣ କରି ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି । ଏସ୍.ପି.ଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପରାମର୍ଶ ବି କରୁଛନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ରାଜଧାନୀ ହସ୍ତିନାପୁରରୁ ସି.ଏମ୍.ଓ. ତାଙ୍କର ବିଶେଷଜ୍ଞ ଦଳ ଧରି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଯାଇ ସେଇ ବାରଣ୍ଡାରେ ହିଁ ଅଟକିଗଲେ । କାରଣ ଏମ୍.ପି. ଓ ସାହେବଙ୍କର ନିକଟ ଅଫିସର ବାରଣ୍ଡାରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଏଣେ ସାହେବଙ୍କର ଘରେ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ କାମ କରୁଥିବା ସନିଆର ବି ଦେଖାନାହିଁ । ସେ ଚାହିଁଲେ ଭିତରୁ ଖବର ଆଣିପାରିବ । ବିଶେଷଜ୍ଞ ଦଳର ସାହେବଙ୍କର ଫ୍ୟାମିଲି ତାଙ୍କର ଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ସି.ଏମ୍.ଓ. ପରାମର୍ଶ କଲେ । ସେ କହିଲେ ସାର୍, ମାଡ଼ାମ ଉଠିବା ପରେ ଜାଣିହେବ ସମସ୍ୟା କ'ଣ ? କିନ୍ତୁ ଯଦି ଜବରଦସ୍ତ ନିଦରୁ ଉଠେଇବ ତାହେଲେ ବିପଦ ଅଛି । ଠିକ୍ ବୁଝିଲେ ତ ହେଲା, ନହେଲେ ରାଜଧାନୀରୁ ୬୦୦ କି.ମି. ବଦଳି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେତେ ସାହେବାଣୀଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ଏଠି ପୋଷ୍ଟିଂ ଟା କରିଛି, ଏତେ ସହଜରେ ହାତଛତା କରିବି କେମିତି ? ସି.ଏମ୍.ଓ. କହିଲେ ତୁମେ ଠିକ୍ କହୁଛ ଯେ ଯଦି ମାଡ଼ାମଙ୍କର ଭଲ ମନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ତା'ହେଲେ ବାରଣ୍ଡା ବଡ଼େଇଙ୍କର ମୁଣ୍ଡକାଟ ହେଲାଭଳି ସମସ୍ତେ ରାଜଧାନୀ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କ'ଣ କରିବେ ? କଣ ନକରିବେ ଏମିତି ତ୍ରିଶଙ୍କୁ ଅବସ୍ଥାରେ ବିନା ଖୁଆପିଆରେ ସମସ୍ତେ ବାରଣ୍ଡାରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଏଣେ ବାହାରେ ଜନସମାଗମ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଥିଲା । ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୋଲିସ୍ ମଧ୍ୟ ମୃତୟନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଦିନ ଗୋଟାଏରୁ ୫ଟା ହୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ମାଡ଼ାମଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲାନି । ଭାରି ଅସୁବିଧାରେ ସବୁ ଲୋକ ପଡ଼ିଗଲେ । ଏମ୍.ପି. କିନ୍ତୁ ଜାଣିପାରୁ ନଥିଲେ ଯେ ଖବରଟା ସତ ନା ମିଛ ମାନେ ମାଡ଼ାମଙ୍କ ଦେହ ସତରେ ଖରାପ ନା ନା ନୁହେଁ । ଯାହାହେଉ, ସନିଆ ସଞ୍ଜବେଳେ ବାରଣ୍ଡାକୁ ବାହାରିଲା । ସମସ୍ତେ ଘେରିଗଲେ ପଚାରିଲେ ପକୃତରେ କଥାଟା କ'ଣ ?

ସନିଆ କହିଲା “ମାଡ଼ାମ୍ ସକାଳେ ପ୍ରଥମେ ଶିବ ମନ୍ଦିର ଯାଇଥିଲେ । ଆସିବାପରେ ଯେମିତି ଜଳଖିଆ କରନ୍ତି କରିଥିଲେ । ଏଗାରଟା ବେଳେ ମୋତେ କହିଲେ ଶୀଘ୍ର ଖାଇବାକୁ ଦେ ଭୋକ କଲାଣି । ଅଧା ରୋଷେଇ ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ପୁଣି କଦଳୀ ୧ ତଜନ, ବ୍ରେଡ୍ ୪ଟା ଓ ଜେଲି ଖାଇଲେ । ବାରଟା ନହେଉଣୁ ପୁଣି ଖାଇବାକୁ ମାଗିବାରୁ ତରବରରେ ଯାହା ରୋଷେଇ କରିଥିଲି ଦେଲି । ପେଟରେ କି ଭୋକ ଥିଲା କେଜାଣି ୨ ଥାଳି ଭାତ, ତାଲି ଫ୍ରାଏ, ସାଲାଡ୍ ୨ ଥାଳି ଖାଇଗଲେ । ମୁଁ ତ ଆଁ କରି ଖାଲି ଦେଖୁଥିଲି । ଖାଇସାରି ମାଡ଼ାମ ଖାଲି ହସିଲେ । ତା'ପରେ ପୁଣି କାନ୍ଦିଲେ । ପୁଣି ୩/୪ ଗ୍ଲାସ୍ ପାଣି ପିଇ ଦେଲେ । ଟଳମଳ ହୋଇ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଲୁଗାପଟା ଅସଂଯତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଗଲା । ମୁଁ କେତେ କଷ୍ଟରେ ହାତ ଧରି ନେଇ ବେଡ୍‌ରେ ଶୁଆଇ ଦେଲି । ତା'ପରେ ତ ଶୋଇଛନ୍ତି । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ସିଧା ପ୍ରସାରଣ କରୁଥିବା ଚିତ୍ତି ଚ୍ୟାନେଲର ସାମ୍ବାଦିକ ଜଣକ ଏଭିତରେ ପଶି ମୋବାଇଲ୍ ସ୍କ୍ରଲ୍ ଅନ୍ କରି ଦେଇଥିଲେ । କଥାଟା ଆହୁରି ପ୍ରଘଟ ହୋଇଗଲା ସନିଆର କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ବିଶେଷଜ୍ଞଦଳଙ୍କର ଯୈର୍ଯ୍ୟରୂପି ଘଟିଗଲା । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଚିନ୍ତା

କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଓ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କଲେ । କାରଣ ଯିଏ ନିଦାନ କରିପାରିବ ତା’ ଉପରେ ସାହେବଙ୍କର ଅଭୟ ହାତ ରହିବ । ସି.ଏମ୍.ଡି.ଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ବିଶେଷଜ୍ଞ ଦଳ ମାଡ଼ାମଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ ପଶିଗଲେ । କିଏ ମୁଣ୍ଡ, କିଏ ହାତ, କିଏ ଗୋଡ଼ରେ ହାତ ମାରି ଦେଖିଲେ । ନିଜ ନିଜର ଷ୍ଟୋଥୋସ୍କୋପ୍ ଲଗାଇ ପ୍ୟାଡ଼ରେ ଲେଖିଲେ । କିଏ କହିଲା ଗ୍ୟାଷ୍ଟ୍ରିକ୍, କିଏ ଏସିଡ୍, କିଏ ରକ୍ତଚାପ ବଢ଼ିବା କଥା କହିଲା ବେଳକୁ କିଏ କହିଲା ମାନସିକ ଚାପ ପଡ଼ିଛି । ଏତେ ଘଟଣା ହେଲା ପରେ ବି ସାହେବାଣୀ ନିୟୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଥିଲେ । କାହାରି ନିଦ ଭାଙ୍ଗିବାର ସାହାସ ବି ନଥିଲା । ସମସ୍ତେ ଉଜାଗର ହୋଇ ବାରଣ୍ଡାରେ ରହିଲେ କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା ନାହିଁ । ରାତି ପ୍ରାୟ ୨ଟା ବେଳକୁ ସାହେବାଣୀଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା । ଆଖି ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ସନିଆ, ସନିଆ ବୋଲି ପାଟିକଲେ । ବୌଡ଼ିକରି ସନିଆ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ମା’ ମା’, ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପଶିଲା । ସାହେବାଣୀ କହିଲେ ହଇରେ ସନିଆ ୨ଟା ବେଳେ କ’ଣ ଲାଜର୍ ଜଳେଇଛୁ ଅଦିନିଆ ମେଘ ଆସିଲା କି ? ସନିଆ କହିଲା ମା’ ଦିନ ନୁହେଁ ରାତି ୨ଟା ହେଲାଣି । ଆପଣ ଦିନ ଗୋଟାଏରୁ ଶୋଇ ଏବେ ଉଠୁଛନ୍ତି । ଏଁ ମୋତେ ଏତେ ନିଦ ହୋଇଗଲା ଶାନ୍ତି ଲାଗୁଛି ସେଥିପାଇଁ । ସାହେବାଣୀ କହିଲେ ।

ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଖବରଟା ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲା, ସାହେବାଣୀଙ୍କ ଚେତା ଆସିଲା । ସତେ ଯେମିତି ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରାଣ ପଶିଲା । ବିଶେଷଜ୍ଞମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନୁମତି ନେଇ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ । ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ସାହେବାଣୀ ବିରକ୍ତ ହେଲେ । ଏଣେ ବାହାରେ ଲୋକଙ୍କର ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ସାହେବାଣୀ ପଚାରିଲେ । କ’ଣ ହେଲା ? କାହିଁକି ଏ ପାଟିଗୋଳ ଶୁଭୁଛି । ସନିଆ କହିଲା ମା’ ସେକଥା ଛାଡ଼ନ୍ତୁ । ଆପଣ ଟିକେ ଶାନ୍ତିରେ ରହନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଯାହାହେଲେ ସାହେବାଣୀ, ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ପୋଲିସ୍, ହଜାର ହଜାର ଲୋକ । ମାଡ଼ାମଙ୍କ ନାମକୁ ପାପ ଛୁଇଁଲା । ସାହେବଙ୍କର କିଛି ହୋଇନାହିଁ ତ ? ମାଡ଼ାମ୍ ବାରଣ୍ଡାକୁ ଆସିବା ଦେଖି ସିଧା ପ୍ରସାରଣ କରୁଥିବା ଗେଟ୍‌ଠାରେ ଥିବା ଟିଭି ବାଲା ପୋଲିସ୍‌କୁ ଆଡ଼େଇ ଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲେ କାରଣ ସେମାନେ ସାହେବାଣୀଙ୍କ ଟିଭି ପରଦାରେ ବାହାରିବା ଦୁର୍ବଳତା ଭଲକରି ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କୁ ହାତ ଠାରି ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କହିଲେ ।

ଟିଭିବାଲା ପଚାରିଲେ “ମାଡ଼ାମ୍, ଆପଣ ଦିନ ଗୋଟାଏରୁ ରାତି ୨ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୋଇଥିଲେ ମାନେ ୧୩ ଘଣ୍ଟା ଅଚେତ ହୋଇ ଶୋଇଲେ । ଆଗରୁ ତ ଏମିତି ଘଟଣା ହୋଇ ନଥିଲା ।” ମାଡ଼ାମ୍ କହିଲେ “କିଏ କହିଲା ମୁଁ ଅଚେତ ହୋଇ ଶୋଇଥିଲି । ମୁଁ ୧୩ ଘଣ୍ଟା ଯେମିତି କାଟିଛି ଜୀବନରେ କେବେ କାଟି ନଥିଲି । କି ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱପ୍ନ ? କେତେ ଜାଗା ବୁଲି ଉଡ଼ିଛି ସଂକ୍ଷେପରେ କହିବା ଅସମ୍ଭବ ।” ଟିଭିବାଲା କହିଲେ “କିନ୍ତୁ ମାଡ଼ାମ୍ ଏତେସମୟ ଶୋଇ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା/ବୁଲିବା ସଭକ କେମିତି ହେଲା ସେ

ରହସ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବେ କି ? ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତ ଦର୍ଶକ ଦୀର୍ଘ ୧୦ ଘଣ୍ଟା ଧରି ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁରୁ ପଦିଏ କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଛନ୍ତି ।” ମାଡ଼ାମ ଚିକିଏ ଫୁଲିଗଲେ । କହିଲେ “ସବୁ ସେଇ ଭୋଳାନାଥଙ୍କ ଇଚ୍ଛା । ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସବୁ ଚାଲିଛି ।” ଚିତିବାଲା କଥାଟା ବୁଝିପାରିଲେନି । ପୁଣି ପଚାରିଲେ “ମାଡ଼ାମ, କଥାଟା ବୁଝି ହେଲାନି । ମାଡ଼ାମ କହିଲେ କାଲି ପଣାସଂକ୍ରାନ୍ତି ଥିଲା । ମୁଁ ମନ୍ଦିରକୁ ପୂଜା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲି । ସେଠି ପୂଜା ପରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପଣା ପୂଜାରୀ ଦେଲେ । ପଣାଟା ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । ମୁଁ ମାଗିକରି ଆଉ ଦୁଇ ଗ୍ଲାସ୍ ପିଇଦେଲି । ତା’ପରେ ଘରକୁ ଆସିଲି । କେଜାଣି କହିକି ଭୋକ ମାଡ଼ିଆସିଲା । କେତେ କ’ଣ ଖାଇଛି ମନେନାହିଁ । ତା’ପରେ କଣ ହେଲା ବି ଜାଣିନି । କିନ୍ତୁ ଯାହା କିଛି ଏହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଣାର କରାମତି । କେତେ ଭଲ ସ୍ୱପ୍ନ, ଶାନ୍ତି ଲାଗୁଛି । ଜୀବନରେ ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱାଦ ପାଇଛି ।

କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଏ ଭିତରେ ସାହେବ ବିଦେଶ ଗସ୍ତ ବାତିଲ କରି ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ କାରଣ ସନିଆ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଖବର କରିଦେଇଥିଲା । ଲୋକଙ୍କର ସମାଗମ ଦେଖି ତାଙ୍କ ମନରେ ତ ପାପ ଛୁଇଁ ସାରିଥିଲା କିନ୍ତୁ ମାଡ଼ାମଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପରେ ଜୀବନ ପାଇବା ଭଳି ଲାଗିଲା । ମାଡ଼ାମ, ସାହେବଙ୍କୁ ଦେଖି ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲେ । ତୁମେ କ’ଣ ଅଚନାକ ଫେରି ଆସିଲ । ସାହେବ କହିଲେ ହଁ ଛାଡ଼ ସେ କଥା । ତୁମେ ଏବେ ଠିକ୍ ଅଛ ତ ? ମାଡ଼ାମ କହିଲେ “କାହିଁ, ମୋର ତ କିଛି ହୋଇନି ।” ସାହେବ ସାଂଗେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଦା ହେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଲୋକେ ଯେମିତି ବୋମା ଥିବା ଖବର ପାଇବା ପରେ ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତି ସେମିତି ୧୦ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଅଞ୍ଚଳଟି ସାହେବଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଜନଶୂନ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ସାହେବାଣୀ, ସାହେବଙ୍କୁ କହିଲେ ଭୋଳାନାଥଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ସତରେ ମହାନ । କେତେ ଶାନ୍ତି, ତୁମେ ବି ସବୁଦିନ ସେବନ କର । ଶାନ୍ତି ପାଇବ । ମୋତେ ସବୁଦିନ ସେଇ ପ୍ରସାଦରୁ ଦୁଇଗ୍ଲାସ୍ ସେବନ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ଆଦେଶ କରିଦିଅ । ସାହେବ ଜାଣିପାରିଲେନି, ଭାବିଲେ ଏ ପାଗଳା ହୋଇଯାଇଛି ନା’ କଣ ? କହିଲେ ହଉ ଆଉ ଚିକିଏ ଶୋଇପଡ଼ ସବୁହବ । ହାଇ ମାରି ମାଡ଼ାମ ପୁଣି ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ।

ସନିଆଁଠାରୁ ସାହେବ ସବୁ କଥା ଆଦାୟ କଲେ । ମନ୍ଦିର ପୂଜାରୀକୁ ଡ଼କାଇ ବୁଝିଲେ ଯେ ମାଡ଼ାମ ଗତକାଲି ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ ମନ୍ଦିର ଯାଇଥିଲେ । ସେଠି ଭାଙ୍ଗ ମିଶା ପଣା ଗିଲାସେ ନୁହେଁ ତିନିଗ୍ଲାସ୍ ପିଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ଯାହା କାଷ୍ଠ ହୋଇଛି ଏଥିପାଇଁ ।

କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ପରଦିନ ଠାରୁ ସାହେବାଣୀ ପଣା ନିୟମିତ ପିଇଲେ ଓ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ସାହେବ ପୂଜାରୀ ପଣା ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଅବଶ୍ୟ ଭାଙ୍ଗର ମାଡ଼ା କମ୍ କରି ପକାଇବା ପାଇଁ କହିଥିଲେ ।

ଚାଲାଇ ଡୋଟର

ଡୋଟ ଦିନର କଥା । ସକାଳ ୭ଟାରୁ ଡୋଟ ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ୬.୩୦ରୁ ଲମ୍ବା ଲାଗନ୍ । ଖରାଦିନ ଥିଲା । ଅଂଶୁଦ୍ୱାତରେ ପ୍ରତିଦିନ ଜଣେ / ଦୁଇଜଣଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ବେସରକାରୀ ଭାବେ ଘୋଷଣା ହେଉଥିଲା । ମାତ୍ର ସରକାରୀ ଘୋଷଣାରେ ଏହା କମ୍ ଥିଲା । ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ବେସରକାରୀ ପରିବହନ ଦୁର୍ଘଟ ଗତିରେ ଗଲାବେଳେ ସରକାରୀ ପରିବହନ କେମିତି ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଏ । ସରକାରୀ ଭାବେ ଅଂଶୁଦ୍ୱାତ ଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ ଘୋଷଣା କଲେ କାଲେ କାଳା ପଶିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକାରୀ ବିବୃତି ସତର୍କତା ସହିତ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି । ଅଭ୍ୟାସବଶତଃ ମୁଁ ପ୍ରସଂଗ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସକାଳୁ ଡୋଟ ଦେଇଦେଲେ ଖରାବେଳକୁ ଆଉ ଚିନ୍ତା ନଥିବ । ଭିଡ଼ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ସରକାର ଟି.ଭି./ଖବରକାଗଜରେ ଜଣାଇଲେ ଯେ ପ୍ରତି ରୁଥିରେ ଛାମୁଣିଆ ହେବ ଓ ଜଳଛତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ଅର୍ଥର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଛି । ମାତ୍ର ମୁଁ କହୁଥିବା କେନ୍ଦ୍ରରେ ନା ଛାମୁଣିଆ ଥିଲା ନା ଜଳଛତ୍ର, ତେଣୁ ଲୋକେ ବିବ୍ରତ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

ସେପଟେ ସ୍କୁଲରେ ବିଜୁଳି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ପୋଲିଂ ଅଫିସର ଶୃଙ୍ଖଳିତ କର୍ମଚାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ନୀରବରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ରାଜଧାନୀ ଲୋକ । ବିଜୁଳି କାଟ କଅଣ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ହେଲେ ଡୋଟ ଗୃହଣର ୩୬ ଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ଏଠି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହି ୩୬ ଘଣ୍ଟା ତାଙ୍କୁ ୩୬ ଦିନ ଭଳି ଲାଗିଲାଣି । ଅନ୍ଧାରରେ ଶୋଇବା, କାଠରେ ରୋଷେଇ କରି ଖାଇବା । ଦିନକୁ ୫/୬ଥର ଚା' ପିଇବା ଲୋକ ଥରେ ମଧ୍ୟ ଚା ପିଇନଥିଲେ ଯାହା ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥିବ ଅନୁମାନ କରିବା କଥା । ଚାପିରୁପି ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । ଡୋଟ ଭୁଟି ପାଇଁ ନାଁ ପଠାଇବା ଅଧିକାରୀ ତଥା ଏଠି ତଦାରଖ କରୁଥିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସାତପୁରୁଷଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରୁଛନ୍ତି ।

ସମୟ ବଢିବା ସାଂଗେ ସାଂଗେ ସକାଳ ପ୍ରହରରୁ ଡୋଟରଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବଢିଯାଇଥିଲା । ଏକମିତି ଠେଲିପେଲି ଭିତରେ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ବାରଣ୍ଡାରୁ ଗଳିପଡିଲା । ସାଂଗେ ସାଂଗେ ତିନିଜଣ ଦୌଡିଗଲେ । ମତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ଯଦି ପଡିଲା

ପରେ ତିନିଜଣ ଦୌଡ଼ି ଯାଇପାରୁଛନ୍ତି ତା’ହେଲେ ଏ ଠେଲା ପେଲା କାହିଁକି ? ତିନିଜଣ ପ୍ରାୟ ଏକ ସମୟରେ ତାକୁ ଧରିପକାଇଲେ । ଜଣେ କହିଲା “ଇଏ ମୋ ଲୋକ” । ଆଉ ଜଣେ କହିଲା “ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଯାକୁ ଧରିଛି ।” ତୃତୀୟ ଜଣକ କହିଲା “ଅଯଥା କଥା କହୁଛ, ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ହାତ ଧରିଛି ।” ଏସବୁ ଦେଖିବା ପରେ ମୁଁ ଆଉ ସହି ନପାରି ଦୌଡ଼ିଗଲି । କହିଲି ଦେଖ, “ଏହା ମୋ ଲୋକ ।”

ଏକସ୍ୱରରେ ତିନିଜଣ କହିଲେ “ତୁମର କଅଣ ?”

“ଆରେ, ଏଇ ମୋ ଭାଇ” ମୁଁ କହିଲି ।

ସମସ୍ତେ କହିଲେ “ହଁ ତୁମର ଭାଇ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ବାପା । ଆମର ହର୍ତ୍ତା, କର୍ତ୍ତା, ବିଧାତା, ତୁମେ ମଝିରେ ଆସିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।

ଅଜବ କଥା । ମଝିରେ ଆସିବି ନାହିଁ କାହିଁକି ? ସିଆଡ଼େ ମୋ ଭାଇର ଗୋଡ଼ରୁ ରକ୍ତ ବୋହିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି । ହସ୍ପିଟାଲ ନେବା କଥା ଚିନ୍ତା ନକରି ତୁମେ ରାଜନୀତି କରୁଛ ।

ଜଣେ ମାଡ଼ିବସି କହିଲା – ଆରେ ଏହାର ହାତ, ଗୋଡ଼ ସବୁ ରାଜନୈତିକ ଅଟେ । ଏହା ଉପରେ ତୁମର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱୟ ମଧ୍ୟ ତା’ ସହ ସ୍ୱର ମିଳାଇଲେ ।

ମୋର ରାଗ ପଞ୍ଚମକୁ ଉଠିଗଲା କହିଲି “ତୁମର ରାଜନୀତି ସିଆଡ଼େ ଥାଉ । ଯଦି ଏହାର ଗୋଡ଼ କ’ଣ ଭଲମନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ଏହାର ଛୁଆ ଅନାଥ ହୋଇଯିବେ । ତେଣୁ ହସ୍ପିଟାଲ ନେବା ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ।”

ଦ୍ୱିତୀୟ ଜଣ କହିଲା “ଏହାର ଗୋଡ଼ କରୁ କି ରହୁ, ଆପଣ ଦୂରେଇ ଯାଆନ୍ତୁ ।”

ମୁଁ ଛାଡ଼ିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନଥିଲି । ଆରେ ହଟିଯାଅ ଏଠୁ, ଗୋଟାଏ ଲାଳା ଲଗେଇଛନ୍ତି କହି ଧକ୍କାଟିଏ ମାଇଲି । ଭୋଟର ଜଣକ ବିକଳ ହୋଇ କହିଲା “ମୋତେ ମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।”

ନାଁ ଆମେ ଛାଡ଼ିବୁ ନାହିଁ । ଆମେ ଥାଉ ଥାଉ ତୁମେ ଏକ ହସ୍ପିଟାଲ ଯିବ ଇଏ ଅଲଣା କଥା । ତିନିଜଣ ଏକ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ।

“ତେବେ ମୋତେ ହସ୍ପିଟାଲ ନିଅ । ଆଉ ଡେରି କରନା – ଭୋଟର କହିଲା ।

ଅନ୍ୟ ଜଣେ କହିଲା “ପ୍ରଥମେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଉ । ତୁମେ କାହାର ଲୋକ ।”

କଥାଟା ଭାରି ବାଧୁଲା । ମୁଁ କହିଲି “ଏହାର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ, ହସ୍ପିଟାଲ୍ ଯିବା କେତେ ଜରୁରୀ, ଏଇଥିରେ ଭୋଟ କାହିଁ ପୁରାଉଛି । ଛାଡ଼ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।”

ଭୋଟର ବି ବହୁତ ଚାଲାଇ ଥିଲା । କହିଲା “ମୁଁ ହସ୍ପିଟାଲ୍ରେ କହିବି ।”

ବାଧ ହୋଇ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଅନ୍ୟ ତିନିଜଣ ତାକୁ କାନ୍ଦେଇ ଆଗେଇଗଲୁ ।

ରାସ୍ତା ପୋଲିସ୍ ମୋବାଇଲ୍ ଭ୍ୟାନ୍ ଅଟକାଇଲା । ଭାବିଲା ନିର୍ବାଚନୀ ହିଂସା । ଆରେ ଏଇ ଲୋକ ବଞ୍ଚିଛି ନା ମରିଛି । ଅନ୍ୟମାନେ ସଫେଇ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଭୋଟର କହିଲା “ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ମରିନି । ବଞ୍ଚିଛି ।” ଯାହାହେଉ ପୋଲିସ୍ ଛାଡ଼ିଦେଲା ।

ଏମିତି ଯିବା ଭିତରେ ତିନିଜଣଯାକ କଥା ହେଉଥିଲେ – ବାପରେ ବାପ । ଗୋଟାଏ ଭୋଟ ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୋତେ ପଚାରିଲେ ଭାଇ ତୁମେ ଏତେ କଷ୍ଟ କାହିଁକି କରୁଛ । ମୁଁ କହିଲି “ମୁଁ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କ ଜାତିର ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦଳୀୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ।” ଜଣେ କହିଲା “ଆମେ ହେଲୁ ମାନ୍ୟତାପ୍ରାପ୍ତ ଜାତୀୟଦଳ ତେଣୁ ଭୋଟ ପାଇବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଥମେ ଆମର ।” ଆଉ ଜଣେ କହିଲା “ଆମେ ହେଲୁ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରମୁଖ ଆଞ୍ଚଳିକ ଦଳ ତେଣୁ ଏ ଭୋଟର ଆମର । ତୁମେ ନିର୍ଦ୍ଦଳୀୟ ସବା ପକ୍ଷରେ ।” ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି କହିଲା “ଆମେ ସ୍ୱାକୃତି ପାଇ ନଥିଲେ ଦଳ ଗଠନ କରି ସବୁଠି ପ୍ରାର୍ଥୀ ଦେଇଛୁ, ନୂଆ ଦଳ ଭାବରେ, ତେଣୁ ଭୋଟ ପାଇବାର ଆମର ଅଧିକାର । ତୁମେ ସବୁ ଆଗରୁ ଠକି ଦେଇଛ, ଲୋକେ ତୁମ କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି ।” ମୁଁ ବି ହାରିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନଥିଲି । କହିଲି “ଆରେ ଭାଇ ନିର୍ଦ୍ଦଳୀୟଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ଜୋର ଅଛି । ତାଙ୍କ ଅନୁସାରେ ସରକାର ଗଢ଼ା ହେଉଛି ଓ ଭଙ୍ଗା ହେଉଛି ।” ଏଇ ଟଣା ଓଟରା ଭିତରେ ଭୋଟରଟି କାନ୍ଦୁ ଗଲିପଡିଲା । ଆମ ଚାରିଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ବଢିଚାଲିଲା । ଅନାଇ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଭୋଟରଟି ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଯାଇ ଗୋଟାଏ ଅଟୋରିକ୍ସରେ ବସି ପଡିଲା । ଆଉ ବାଏ ବାଏ ବୋଲି ହାତ ହଲାଇଦେଲା । ଆମେ ଚାରିଜଣ ତା’ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଗଲୁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଅଟୋରିକ୍ସଟି ଜଣେ ନିର୍ଦ୍ଦଳୀୟ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କର ଥିଲା । ସେ କହିଲା “ମୋ ଲୋକକୁ କୁଆଡ଼େ ନେଇ ଯାଉଥିଲ ।” ଆମେ ଅବାକ୍ ହୋଇ ରହିଗଲୁ । ଆମେ ଏତେ ଖରାରେ, କଷ୍ଟ କରି ଲୋକଟାକୁ ଆଣିଲୁ ଆଉ ଫାଇଦା ଇଏ ମାରିଦେଲା । ସେ ପୁଣି କହିଲା “ଏହାକୁ ପଚାର ସେ କାହାଲୋକ ।” ଭୋଟର କହିଲା “ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କର । ଜଣେ ଲୋକ ଫଳ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଛି, ଜଣେ ସରବତ । ଆଉ ଦି’ ଜଣ ମୋତେ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ଆଣିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ଏ ଭାଇ ଏବେ ଅଟୋରେ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ମୁଁ କହିଲି “ଆ, ମୋ ଭାଇ । ତୋତେ ମିଠାଇ ଦେବି । ଘର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦେବି ।”

ସେ କହିଲା “ଆଉ ମୁଁ ଖାଇବା ଅବସ୍ଥାରେ ନାହିଁ । ମୋର ଭିଜିଟିଂ କାର୍ଡ ନିଅ । ଯଦି ଏତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଘରେ ନେଇ ଦେଇଆସିବ ।” ଏହାପରେ ଅଟୋ ଡ୍ରାଇଭର ଚଳେଇବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା । ଆମେ କହିଲୁ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ଯିବୁନି । ସେ କହିଲା ମୁଁ ଖଣିଆ ସିନା ହୋଇଛି । ଗୋଡ଼ଟା ଭାଙ୍ଗିନି । ତୁମକୁ ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିଲି । ତୁମେ ମୋତେ ବାପା ବୋଲି କହିଲ, ଖାଇବାକୁ ଦେଲ, ସେବା କଲ ଭଲ ଲାଗିଲା । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଦେବା କଥା ଭୋଟ ଦେବି ।

ଅଟୋଟା ସ୍ପାର୍ଟ ହୋଇ ଚାଲିଲା । ଗୋଟାଏ ଭୋଟ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ଶେଷରେ ନିରାଶ ହେବାକୁ ପଡିଲା । ପରସ୍ପର ପରସ୍ପରକୁ ଅନାଇଥିଲୁ । ନିର୍ଲଜ୍ଜ ଭଳି ପୁଣି ଭୋଟ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଫେରିଲୁ ।

r r

ଅଭିନବ ସପ୍ତସୂତ୍ରୀ ନିର୍ବାଚନ ଇସ୍ତାହାର

କହିବାରେ କ'ଣ ଅସୁବିଧା ଅଛି । ଏମିତି ଭାବିଲେ ଲେଖିଦେଲେ ବି କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ପୁଣି ଯଦି ଏହା ଭୋଟ ସମୟ ହୁଏ ବାଡ଼ବଡ଼ା ମାନିବାର ନାହିଁ । ଯାହା ପାରୁଛି କହିଯାଅ, ଯାହା ପାରୁଛି ଲେଖିଯାଅ । ଚିଠିବାଲା ଦେଖିଲେ କହିଯାଅ ଆଉ ଖବରକାଗଜବାଲା ଦେଖିଲେ ଲେଖିଯାଅ । ଅବଶ୍ୟ ରାଜନୈତିକ ଦଳର ସଭ୍ୟ ହେଲେ ଇସ୍ତାହାର ପାଠି ତରଫରୁ ବାହାରିବ, ତଥାପି ବି ଭାଷଣ ଦେଲାବେଳେ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇଯିବ । ଉପସ୍ଥିତ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ କରି ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ମୁଁ କୌଣସି ପାର୍ଟିର ନୁହେଁ, ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଯାହା ଚାହୁଁଛି କହିବି ଓ ଲେଖିବି ଏଣୁ ମୋର ନିର୍ବାଚନ ଇସ୍ତାହାରଟି ଅଭିନବ ବୋଲି ଦାବା କରୁଛି ।

କାରଣ ରାଜନୈତିକ ଦଳଙ୍କ ନିର୍ବାଚନ ଇସ୍ତାହାର -

କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ : କ୍ଷମତାକୁ ଆସିଗଲେ ଇସ୍ତାହାର ଯାଏ ଭୁଲି,
ଜାତି, ଧର୍ମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ନେଇ ଖେଳେ ଲୁଚକାଳି ।

ପ୍ରିୟ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ, ମଉସାମାଉସୀ, ଗୁରୁଜନ, ଯୁବକଯୁବତୀ, ସାଥୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋର ନମସ୍କାର । ନିର୍ବାଚନ ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ମୋର ସପ୍ତସୂତ୍ରୀ ଇସ୍ତାହାର ଏହା ସହିତ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଛି ।

୧) ମୁଁ ଯଦି ଜିତିଯାଏ ତେବେ କେହି ଭୋକରେ ରହିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ତଥା ମୋର କର୍ମୀ ଯଥା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ଜଳଖିଆ ତଥା ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଓ ରାତ୍ରୀଭୋଜନ ପହଂଚାଇ ଦେବେ । ନା ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ । କେବଳ ଘରେ ରହି ବାମ୍ବିତ୍ୟ ଧର୍ମ ନିର୍ବାହ କରି ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି କରିବେ । ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଦିନକୁ ୩/୪ ଘଣ୍ଟା କାମ କରିବେ କାରଣ ଖାଇବା ତ ମାଗଣାରେ ମିଳିବ ।

୨) ଆପଣମାନେ କୃଷି ରଣ ଛାଡ଼ କରିବା କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି । ମୁଁ ସବୁପ୍ରକାର ରଣ ଛାଡ଼ କରିଦେବି । ଏପରିକି ଆପଣ କାହାଠୁ ହାତ ଉଧାରି ନେଇଥିଲେ ବି ଛାଡ଼

ହୋଇଯିବ । ରଣ ଛାଡ଼ କରିବା ପରେ ଆପଣ ପୁଣି ରଣ ପାଇପାରିବେ ଓ ସେଇ ପଇସାରେ ମନ ଇଚ୍ଛା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିପାରିବେ । କାରଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ବାଚନରେ ଜିତିଲେ ମୁଁ ପୁଣି ଛାଡ଼ କରିଦେବି ।

୩) ମୋର ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଯାହା ଜାଣିଛି ସବୁ ଜାତି ପଛୁଆ/ଆଦିବାସୀ/ହରିଜନ ହେବାପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମୁଁ ଜିତିଗଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଛୁଆ ଜାତିରେ ସାମିଲ କରି ସଂରକ୍ଷଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରିବି ।

୪) ମୁଁ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ ଘୋଷଣା କରୁଛି ଯେ ମୂଲ୍ୟବୃଦ୍ଧିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବି ନାହିଁ । ଯାହା ପ୍ରକୃତିର ନିୟମକୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରୁଛି, ତାକୁ ମୁଁ କିଏ ଯେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବି, ତେଣୁ ମିଛ କହିବି ନାହିଁ ।

କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ ମୂଲ୍ୟବୃଦ୍ଧିର ପରିଭାଷା ହେଉଛି -

ପୃଥିବୀର ଏକମାତ୍ର ତଥ୍ୟ ଯହିଁ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହୁଏ
ମାଧ୍ୟକର୍ଷଣ ନିୟମକୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଚାଲିଥାଏ ।

ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ବେପାରୀ, ଦୋକାନୀ ମାନଙ୍କର ଭୋଟ ହାତଛଡ଼ା କରିବାକୁ ମୁଁ ଚାହୁଁନାହିଁ କାରଣ ମୂଲ୍ୟବୃଦ୍ଧିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କଲେ ଏହି ଅସୁବିଧା ହେବ । ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କର ଦରମା ନିୟମିତ ବୃଦ୍ଧି କରିବି, ଏପରି ଦିଆଯାଉଥିବା ମହଙ୍ଗାଭରା ପ୍ରତି ଯଥାସ ବଦଳରେ ୩ ମାସରେ ଦେବି । ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ନାହିଁ କାରଣ ଆଗରୁ କହିଛି - ପ୍ରତିଦିନ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆପଣ ଖାଇବା ପିଇବା ପାଇବେ ମୋ ଡରଫରୁ ।

୫) ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାର ଦୂରୀକରଣ ପାଇଁ ମୋ ସରକାର ଏକ ସେନା ନିର୍ମାଣର ଯୋଜନା ରଖିଛି । ଏମାନେ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରାର ପ୍ରଚାର କରିବେ । ଅବଶ୍ୟ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା କିଛି ନାହିଁ । ଆମେ ସୁବିଧା ବାଦୀ ।

କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ - ଯୁଆଡ଼େ ବରଷା, ସିଆଡ଼େ ଛତା
ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅସଲ ନେତା ।

ଏମିତି କହିଲେ ଆମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନୀତି ବି ନାହିଁ । କାରଣ ଆପଣ ବି ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେଉଁଠି ନାହିଁ ନୀତି ସିଏ ହେଉଛି ରାଜନୀତି ।

ଏଣୁ ବେକାର ଥିବା ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀ ଆମ ସେନାରେ ସାମିଲ ହେବା ପାଇଁ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଦିଗ୍‌ବର୍ଗନ ପାଇଁ ମୁଁ ଅଛି ।

୭) ଆପଣମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଦୁର୍ନୀତି ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗର ବଡ଼ ସମସ୍ୟା । ଦୁର୍ନୀତିକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଆୟ ନୀତିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବ । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଫିସ୍ ଦେବାପରେ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ଦୁର୍ନୀତି କରିପାରିବେ । ଏହାଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ବଢ଼ିବ । ନିଅଣ୍ଟିଆ ବଜେଟରୁ ରକ୍ଷା ମିଳିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁର୍ନୀତି କରୁଥିବା ଲୋକ ସବୁ ପଇସା ନିଜ ପକେଟକୁ ନେଉଛନ୍ତି । ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ, ଶିଳା, ଭାଇ, ଶ୍ୱଶୁର ନାଁରେ ଜମି କିଣୁଛନ୍ତି । ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଜମା କରୁଛନ୍ତି । ମୋର ଆଶା, ଫିସ୍ ଦେଇ ଅବାଧ ଦୁର୍ନୀତି କରିବାରେ କେହି କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଆପଣମାନଙ୍କର ଉକ୍ତ ରହିବ ଯେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ବିଭାଗ କର୍ମଚାରୀ କ'ଣ କରିବେ ? ସେମାନେ ଲାଞ୍ଜ ନ ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟକରୁଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ନାମରେ ମକଦ୍ଦମା କରିବେ ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମଚାରୀ ପଇସା ଦେଇ କେଶରୁ ଖଲାସ ହେବେ । ଆଶା, ଏହି ଅଭିନବ ଇସ୍ତାହାର ଆପଣଙ୍କର ମନକୁ ଛୁଇଁବ ।

୭) ମୋର ଶେଷ ଇସ୍ତାହାର ହେଉଛି ଆପଣ ଭୋଟଦାନ ନିର୍ଭୟ ଭାବରେ କରିବେ । ଯିବା ଆସିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୋ ପକ୍ଷରୁ କରାଯିବ । କେବଳ ଆପଣ ଘରେ ଥିବା ଦରକାର । ଭୋଟ ଆମର ଦରକାର - ଆପଣ ପରିଶ୍ରମ କାହିଁକି କରିବେ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣମାନେ ଆସି ଭୋଟ ଦାନ କରିଛନ୍ତି - ଏଥର ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଆମେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିବା ଯାନରେ ମଦୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ, ଖାଇବା, ପିନ୍ଧିବା ଜିନିଷ ରହିଛି । ଆପଣଙ୍କର ଯାହା ଦରକାର ସସମ୍ମାନ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ଆପଣଙ୍କର ମୂଲ୍ୟବାନ ଭୋଟ ମାଗଣାରେ ନେବାକୁ ମୋର ବିବେକ ବାଧା ଦେଉଛି ଓ ମୁଁ ଲଜିତ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଗଣତନ୍ତ୍ର ଏହି ମହୋତ୍ସବରେ ଆପଣଙ୍କର ପାଇଁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା କେତେଦୂର ଗ୍ରହଣୀୟ ଏ ଅଧମ ଜାଣେନା । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ମହାନତାର ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରି ମତେ ଓ ମୋର ସହଯୋଗୀ ସୁବିଧାବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଭୋଟ ଦେବେ ବୋଲି ଆଶା ।

ମୋର ସପ୍ତସୂତ୍ରୀ ଅଭିନବ ନିର୍ବାଚନ ଇସ୍ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମୌଳିକ ଅଟେ । ଯଦି କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳ ଏହାକୁ ଅନୁକରଣ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଏହାକୁ ଆହୁରି ଆକର୍ଷଣୀୟ ଇସ୍ତାହାର ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ମୋତେ ଶୀଘ୍ର ଜଣାନ୍ତୁ । ଆଶା ଆପଣମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଭୋଟଦେବେ । ମୁଁ ଜିତିବା ପରେ ମୋର ଇସ୍ତାହାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପୂରଣ ନକଲେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁହଁ ଦେଖାଇବି ନାହିଁ କି ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବି ନାହିଁ - ଏହା ମୋର ଭୀଷ୍ମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ।

ସ୍ବାମୀ ଭବାଣ୍ୟାନ

ଏଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ତଥା ଅନୁଷ୍ଠାନ ଗଢ଼ି ନିଜର ପ୍ରଭୁତ୍ବ ପ୍ରଚାର ତଥା ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଂଚିବା ପାଇଁ ଠିକା ନେଇଥିବା ସ୍ବାମୀ ନାମଧାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ମୁଁ ଚାହୁଁନାହିଁ । ନିଜେ ଦଳେ ଭକ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରି, ଚାନ୍ଦା ସଂଗ୍ରହ କରି, ସବୁଆଡ଼େ ନିଜର ପିତୃ ପ୍ରଦତ୍ତ ନାମ ବଦଳାଇ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ବାମୀ ହୋଇଥିବା ଲୋକଙ୍କର ବାବଦରେ ମୋର ଗବେଷଣା ନାହିଁ । କାରଣ ସେମିତି ସ୍ବାମୀ ପାଖରେ ମୋର ଭାବ ଆଦାନପ୍ରଦାନ କି ମିଳାମିଶା କରିବାର ସୁଯୋଗ / ସମୟ ମୁଁ ପାଇପାରିନାହିଁ । ମାତ୍ର ମୋ ଭଳି ବିବାହପରେ ସ୍ବାମୀ ହୋଇଥିବା କୋଟି କୋଟି ସାଥୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବାର ଦୁଃସାହସ କରୁଛି ।

ବିବାହ ପରେ ହିଁ ସ୍ବାମୀ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଆଗରୁ ଏମାନେ ଯୁବକ ନାମରେ ପରିଚିତ ଥାଆନ୍ତି । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଏମାନେ ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି । କାରଣ ପୁରୁଷ ହିଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ବିବାହ କରନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏବେ ସମଲିଙ୍ଗୀ ବିବାହକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମତି ମିଳିସାରିଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠି ଯେଉଁ ସ୍ବାମୀମାନେ ପୁରୁଷ ଡାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ସ୍ବାମୀର ଦୁଇଟି ଗୋଡ଼, ଦୁଇଟି ହାତ, ଦୁଇଟି କାନ, ଦୁଇଟି ଆଖି ଓ ଗୋଟିଏ ନାକ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଶ୍ରେଣୀ ବିଭାଗ ଥାଏ । ଯେମିତି ଦହି, ଘୋଳ ଦହି, ରସଗୋଲା, ଛେନାପୋଡ଼ ଇତ୍ୟାଦି କ୍ଷୀରରୁ ତିଆରି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ବାଦ ଅଲଗା ଥାଏ ସେହିଭଳି ଏହି ସ୍ବାମୀମାନେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଅଲଗା ଥାଏ ।

ହିନ୍ଦୀରେ କଥା ଅଛି ଶାବୀ କା ଲତୁ - ଖାଏଗା ଭି ପ୍ରସ୍ତାଏଗା, ନହିଁ ଖାଏଗା ତୋ ପ୍ରସ୍ତାଏଗା । ଯୁକ୍ତି କଲେ ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ଯଦି ନଖାଇ ପସାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ତେବେ ଖାଇ କି କାହିଁକି ପସାଇବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯିଏ ବିବାହ ନକରେ ସେ ଅବିବାହିତ ରହେ । ବିବାହ ହୋଇ ସ୍ବାମୀ ହୋଇଗଲେ ସମାଜରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହେ । ମୋ କହିବା ଏଇଆ ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଯିଏ ବିବାହ କରେ ନାହିଁ ସେ ସମାଜରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରେ ନାହିଁ । ଏମିତି ଅନେକ ଲୋକ ବି ଥିଲେ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ

ବିବାହ ନକରି ମଧ୍ୟ ସମାଜରେ, ଦେଶରେ, ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଅବିବାହିତ ପୁରୁଷ ଶୋଇବା ଖଟରୁ ଯେଉଁ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଚାହାନ୍ତି ଓହ୍ଲାଇପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମାଜରେ ସବୁବେଳେ ରହସ୍ୟମୟ ଜୀବ ବୋଲି ଗଣାଯାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି, ଗତିବିଧି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କରି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ଦୂରେଇ ଯିବା ଅନୁଚିତ । ମୋ ମତରେ ସ୍ୱାମୀ ଗୋଟାଏ ବଳଦ । ବଳଦର ଯେମିତି ପ୍ରକାର ଭେଦ ଅଛି ସେମିତି ସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କର ପ୍ରକାର ଭେଦ ଅଛି । କେନାଲ ଅଞ୍ଚଳର ବଳଦ ଭଳି ସ୍ୱାମୀ ହେଲେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର । ଏମାନେ ଖୁଣ୍ଟିରେ ସବୁବେଳେ ବନ୍ଧା ଥାଆନ୍ତି । ଯାହା ଦେଲେ ଖାଆନ୍ତି ଓ କଥାମାନି ଥାଆନ୍ତି । କେନାଲ ଅଞ୍ଚଳରେ ସବୁଆଡ଼େ ଚାଷ ହେଉଥିବାରୁ ମାଲିକ ଖୁଣ୍ଟିରେ ବାନ୍ଧି ବଳଦକୁ ରଖିଥାଆନ୍ତି ତେଣୁ ସଂଯତ ମଧ୍ୟ । ଅଣଜଳସେଚିତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ଗାଁର ବଳଦ ଭଳି ସ୍ୱାମୀ ହେଲେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର । ଏମାନେ ସକାଳେ ଚରିବାକୁ ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘରକୁ ଫେରିଆସନ୍ତି । ସେହିପରି ସହରରେ ଥିବା ବଳଦମାନଙ୍କ ଭଳି ସ୍ୱାମୀ ହେଲେ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର । ଏମାନେ ଥରେ ଘରୁ ଗଲେ କେତେବେଳେ ଯେ ଆସନ୍ତି ତାହାର ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ନଥାଏ । ଦିନ/ସପ୍ତାହ/ମାସେ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଯାଏ । ତେଣୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାମୀଟିଏ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଖୋଜିବା କେତେ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଆପଣ ଅନୁଭବ କରୁଥିବେ ।

ଜଣେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଭାଷାରେ ପୁରୁଷମାନେ ହିଁ ସାହସୀ । ସେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରନ୍ତି । କେତେକ ଲୋକ ସୈନ୍ୟବାହିନୀରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ଆଉ କେତେକ ବାହାହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ତେବେ ଅନେଶତ ଭାଗ ସ୍ୱାମୀ ଯେ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଖରେ ହାରନ୍ତି ଏକଥା ସତ ।

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କର ଆଲୋଚନାରୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସ୍ୱାମୀ ରୂପକ ଜୀବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ଧାରଣା କରିପାରିବା । ଆପଣମାନେ ଜାଣିଥିବେ ସ୍ୱାମୀମାନେ ଅଫିସ୍ ଗଲାପରେ ଖାଇପିଇ ରାଜଧାନୀରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ କଲୋନୀରେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ଅଧିବେଶନ ବସାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଡିକ୍ଟିଶାଲରୁ ଡେଙ୍କାନାଲ, ମାଓବାଦୀଠୁ ବିନ୍ ଲାଦେନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କର ଚର୍ଚ୍ଚା ମଧ୍ୟ କରି ଥାଆନ୍ତି । ବେଳେବେଳେ ଭଲ ଗୁଣ ତ ବେଳେବେଳେ ଖରାପ ଗୁଣ । ତେବେ ଅସୁସ୍ଥତା ବଶତଃ ମଣିଷ ଛୁଟିରେ ଥିଲେ ଏପରି ଆଲୋଚନାର ସିଧା ପ୍ରସାରଣ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଥାଏ । ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଏହି ଲେଖା ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲାବେଳେ ହିଁ ଦିନେ ସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଥିଲି । ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ଯାହା ଦରକାର ତାହା ଏଠାରେ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛି । ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ କହିଲେ “ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀ ସବୁବେଳେ ଭଲ

ବେଶଯୋଷାକରେ ସଜେଇ ହୋଇ ରହିବ, ତେବେ ସ୍ବାମୀ ସନ୍ଦେହ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିବ, ଆଉ ଯଦି ସଜେଇ ନହେଲା କୁଆଡ଼େ ବୁଲିବାକୁ ଗଲେ ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନଜର ପକାଇବ । ଆଉ ଜଣେ କହିଲେ “ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀ ସବୁ କଥାରେ ସ୍ବାମୀକୁ ବିଶ୍ବାସ କରିବ, ସେ ଭାବୁଛି ଯା ମୁଣ୍ଡଟାରେ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ, ବିଚାର ନାହିଁ । ପରୋକ୍ଷରେ କଥାକୁ କଟାକଟି କଲେ, ଅବିଶ୍ବାସ କଲେ ସେ କହିବ ହୃଦୟହୀନ । ନାରୀ ପରମ୍ପରା ନେଇ ରକ୍ଷଣଶୀଳା ହେଲେ କହିବ ମରହଟ୍ଟା ଜମାନାର, ଆଉ ଆଧୁନିକା ହେଲେ ଭାବିବ ସେ ସର୍ବନାଶ ବାଟରେ ଯାଉଛି ।” କଥା ସରୁ ସରୁ ଆଉ ଜଣେ ମାଡ଼ି ବସି କହିଲେ “ଯଦି ନାରୀ ସରଳା ହେବ, ସ୍ବାମୀ ଭାବିବ ଯାଠାରୁ ଚତୁରାଟିଏ ହୋଇଥାନ୍ତା କି ? ଆଉ ଚତୁରୀ, ବୁଦ୍ଧିମତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ମିଳିଲେ ଭାବିବ ଏଇତ ସବୁ କଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ପୁରାଉଛି, ଏହାଠାରୁ କମ୍ ବୁଦ୍ଧିମତୀ ହେଲେ ଭଲ । ଯଦି ଭୋଗ ବିଳାସରେ ମାତିବ ସେ ଭାବିବ ବିପଥଗାମୀ କରାଉଛି । ଆଉ ଭୋଗ ବିଳାସରୁ ଦୂରେଇ ନେଲେ ଭାବିବ ଇଏ ନୀଚମନ । କଥା ଗୁଡ଼ାକ ସିଧା ଆସି ମୋ କାନରେ ପଶି ଛାତିରେ ବାଜୁଥିଲା ଓ ମସ୍ତକରେ ରେକଡ଼ିଂ ହୋଇଗଲା । ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଉପସଂହାର ଥିଲା ସ୍ବାମୀ ରୂପକ ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତରେ ବିଚିତ୍ର ଜୀବ ।

rr

ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି - ମ୍ୟାଡାମ୍‌ଙ୍କର

ମ୍ୟାଡାମ୍ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ଯେ କେହି ହେଲେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବୋଲି ଏ ଅଧ୍ୟାୟର ଧାରଣା । ଏହାର ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରତିଶବ୍ଦ କହିଲେ ଶବ୍ଦର ଓଜନ କମିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଜାଣିଥିଲେ ବି ମୁଁ ଏଠି ଲେଖୁନି । ଯେଉଁ ଅବାଧ ପାଠକ ଜାଣିବାକୁ ଉତ୍ସାହୀ ସେମାନେ ଅଫିସ୍, କଲେଜ, ସମ୍ବାଦ ଘରେ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକଠୁ ବୁଝିନେବେ କାରଣ ଶବ୍ଦଟା ତିନି ଅକ୍ଷର ବିଶିଷ୍ଟ ମାତ୍ର ବୁଝାଇଲେ ମୋ ଗବେଷଣା ଅସରାରେ ତିରିଶି ପୃଷ୍ଠାରୁ କମ୍ ହୋଇନପାରେ । ସ୍ୱଭାବବଶତଃ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ମୁଁ ଦୂରେଇ ଯାଉଛି । ପ୍ରସଙ୍ଗ “ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି - ମ୍ୟାଡାମ୍‌ଙ୍କର” ଆପଣଙ୍କୁ ନୂଆ ଶୁଣିବା ଭଳି ଲାଗୁଥିବ ନିଶ୍ଚୟ । ଆପଣମାନେ ଭୋଟବେଳେ ପ୍ରଚାର ପତ୍ରରେ ପଢ଼ିଥିବେ “ନିଷ୍ପତ୍ତି - ଆପଣଙ୍କର” । ଏହା ପଢ଼ିଲେ ଛାତି ଗର୍ବରେ ଫାଟିଯାଏ । ଗଣତନ୍ତ୍ରର ମହାନପର୍ବ ଭୋଟବେଳେ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଭୋଟରଟି ସେ ସମୟରେ ତା’ର ଓଜନ କେତେ କଳନା କରିପାରେ ନାହିଁ । କାରଣ ତା’ର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହିଁ ସରକାର ଗଠନ କରେ । ମାତ୍ର ସେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାର ହରାଇଥାଏ । ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭୁଲ୍ ହେଉ କି ଠିକ୍ ହେଉ, ତୁମ୍ଭ ହୋଇ ରହେ ।

ମ୍ୟାଡାମ୍ କାହାକୁ କହନ୍ତି ? ଅଫିସ୍‌ରେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଅଫିସର ହୋଇଥିଲେ, କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟାପିକା ହୋଇଥିଲେ, ବଡ଼ ବଡ଼ ସହରରେ ରହୁଥିବା ବେକାରୀ ତଥା ଚାକିରୀ, ନେତାଗିରି, ଦାଦାଗିରି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗିରି କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ତଥା ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମ୍ୟାଡାମ୍ କୁହାଯାଏ । ଏପରିକି ସ୍ୱାମୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ସହରରେ ମ୍ୟାଡାମ୍ ବୋଲି କହନ୍ତି । ଯଦି ହଇଓ ଶୁଣୁଛ, ରାମ୍ ବୋଉ ବୋଲି ଡାକିଲେ ଏହା କୁଆଡ଼େ ଗାଉଁଲିଆର ବ୍ୟବହାର ବୋଲି ଏହି ମ୍ୟାଡାମ୍‌ମାନେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଡାକିଦ୍ କରୁଥିବାରୁ ସହରର ମେଣ୍ଟାରୁପୀ ସ୍ୱାମୀମାନେ ମ୍ୟାଡାମ୍ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ବସ୍ତିରେ ଥାଉ କି ସରକାରୀ କ୍ୱାଟରରେ କେଉଁଠି ଭଡ଼ାରେ ପାଠୁଆ / ଅପାଠୁଆ ଝିଅ, ମହିଳାଙ୍କୁ ଯଦି କେଉଁ ଦୋକାନୀ ମ୍ୟାଡାମ୍ ବୋଲି କହିଥାଏ ତାଙ୍କର ଉଚ୍ଚତା ଦୁଇ ଇଞ୍ଚ ବଢ଼ିଯାଏ । ମାତ୍ର ଚିରାଚରିତ କେତେ ଦୋକାନୀ ମା’ ବୋଲି କହିଲେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗେ । ଏହି

ମ୍ୟାଡ଼ାମ୍‌ମାନେ କହନ୍ତି, “ଲୋକଟା ଭଦ୍ରାମା ଜାଣିନି ।” ମା’ ଶବ୍ଦରେ କେତେ ମିଠା ଅଛି ଏମାନେ ଜାଣିବେ କୁଆଡ଼େ । ଦିନେ ଇଂରାଜୀ ମିଡ଼ିୟମ୍‌ରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଥିବା ମୋ ପୁଅ ମ୍ୟାଡ଼ାମ୍ ଅର୍ଥର ଶବ୍ଦ ମୋତେ ବୁଝାଉଥିଲା । ମୁଁ ଶୁଣି ଖୁସି ହେଲି, ଆପଣ ମଧ୍ୟ ହେବେ । ଗାଆଁରୁ ଆସି ସହରରେ ନାରୁ ଯେମିତି ନରହରି ହୋଇଯାଏ ସେମିତି ବାପାମାନେ “ତାତ୍” ଓ ମା’ମାନେ “ମମ୍” ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ସହରୀ ପୁଅମାନେ ତାତ୍ ଓ ମମ୍ ବୋଲି ଡାକନ୍ତି । ପୁଅ ପାଠପଢ଼ା ବଢ଼ିବା ପରେ ର୍ୟାଟ୍, ମ୍ୟାଟ୍, ବ୍ୟାଟ୍, ବ୍ୟାର୍, ମ୍ୟାଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଶବ୍ଦ ଶିଖିଗଲା । ଏମିତି ତା’ ମାଆ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଓରଫ୍ ଶ୍ରୀମତୀ ଓରଫ୍ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ ଓରଫ୍ ମ୍ୟାଡାମ୍ ବେଳେ ଚିଡ଼ି କରି କଥା କହିବା ଶୁଣି ପୁଅ ଏ ମ୍ୟାଡ଼ାମ୍ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ସହି ବିଛେଦ କରି ମୋତେ ବୁଝାଇଲା ।

ମ୍ୟାଡାମ୍ = ମ୍ୟାଡ୍ + ମମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଗଳା ମାଆ । ଅବଶ୍ୟ ସାନ ବୟସ ପିଲା ଯେ ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଏକଥା କହିଲା ତା ନୁହେଁ ଘରେ ଘରୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣାକୁ ଦେଖି ବୋଧହୁଏ ସେ ଏକଥା କହିଲା ଯାହା ଆପଣ ଏବେ ପଢ଼ିବେ ।

“ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି – ମାଡ଼ାମ୍‌ଙ୍କର” । ସବୁ କଥାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ । ଠିକ୍ ହେଉ ବା ଭୁଲ୍ ସତେ ଯେମିତି ବାହାଘର ପରେ ପୁଅଟେ ସ୍ବାଧୀନତା ହରାଇସାରିଛି । ତଥାକଥିତ ମ୍ୟାଡାମ୍‌ମାନଙ୍କର ଇଏ ଏକ ରୋଗ । ତାଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କଲେ ସେମାନେ ଗର୍ବରେ ଫୁଲି ଉଠନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ଦାବାଗିରି ସ୍ବାମୀ ଛଡ଼ା କାହା ଉପରେ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଠିକ୍ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସିଧା ହୁଁ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛତର ପ୍ରଶ୍ନ । ଧରନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀରେ କାହାର ବାହାଘର ହେଉଛି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି । ଏଇ ବାହାଘରକୁ ଆପଣ ବାଧ୍ୟ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସକାଳ ହେଲେ ମୁହଁ ଦେଖାଦେଖୁ । ଏଥିରେ ଫେରିବାର କିଛି ନାହିଁ କାରଣ ସେ ଅବସର ନେଇ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯିବେ ଆଉ ଆପଣ ପିଲାଛୁଆଙ୍କର ମାଙ୍ଗଳିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ବେଳେ ପଡ଼ୋଶୀ ହୋଇ ନଥିବେ । ମ୍ୟାଡାମ୍ ପଚାରିଲେ ଲମ୍ଫାଫାରେ କେତେ ଟଙ୍କା ରଖିଛ । ମୁଁ କହିଲି ୫୧ ଟଙ୍କା ରଖିଛ । ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଉତ୍ତର ମିଳିଲା “ହଇଓ, ତୁମର କିଛି ଜ୍ଞାନ, ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ । ୫୧ ଟଙ୍କାରେ କ’ଣ ମିଳୁଛି । ସେ ପରା ୨୫ ପ୍ରକାର ଜିନିଷ କରି ଖାଇବାକୁ ଦେବେ । ୧୦୧ ଟଙ୍କା ରଖିଛ ଦିଅ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଣୁଅ ଭଳି ସମର୍ଥନ କଲି ଓ ଆଦେଶ ପାଳନ କଲି । ଏହାର କିଛି ଦିନ ପରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପୁଅ ବାହାଘର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମିଳିଲା । ପୂର୍ବ ଘଟଣା ଅନୁଯାୟୀ ମୁଁ ଲମ୍ଫାଫା ୧୦୧ ଟଙ୍କା ଭର୍ତ୍ତି କରି ଦେଇ ତା’ ଉପରେ ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହ ଶ୍ରୀମତୀ ଓ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କଲାବେଳକୁ ମ୍ୟାଡାମ୍ ପଚାରିଲେ କ’ଣ ଲମ୍ଫାଫା ଦେବ ? କେତେ ଟଙ୍କା ଭର୍ତ୍ତି କରିଛ ? ମୁଁ କହିଲି

୧୦୧ ଟଙ୍କା ଅଛି । କହିଲେ “ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କ କଥା । ପଇସା ଦେଲେ, ଦିଶିବନି । ଗୋଟାଏ ଭଲ ଫୁଲତୋଡ଼ା ନେଇଯିବା । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ୪ ଟଙ୍କା ଦେଇ କିଣିଥିବା ଲଫାଫାକୁ ଚିରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଯାଇ ପୁଣି ଫୁଲତୋଡ଼ା କିଣି ଭୋଜି ଖାଇବାକୁ ଗଲୁ । ଇଏ ତ ଗଲା ଭୋଜି ଖାଇବା କଥା । ମ୍ୟାଡାମଙ୍କର ସବୁ କଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ପୂରାଇବା ଏକ ରୋଗ । ଦିନେ ଅଫିସ୍ ବାହାରିବା ବେଳକୁ କହିଲେ କ’ଣ ଏଇ ପ୍ୟାଣ୍ଟସାର୍ଟ ପିନ୍ଧୁଛ ? ଏହା କ’ଣ ମ୍ୟାଟିଂ କରୁଛି । ତା’ ସାଙ୍ଗରେ ତୁମର ଜୋଡ଼ା ବି ପଲିସ୍ ହୋଇନି । ସଚିବାଳୟରେ ଚାକିରୀ କରୁଛ ଟିକେ maintain କରୁନ । ମୁଁ ଆଉ କଅଣ ଉତ୍ତର ଦେବି । ଆମେ ହେଲୁ ସଚିବାଳୟର ଖୁଣ୍ଟ କଟା ପରଜା । ବଦଳି ନାହିଁ । ସଚିବାଳୟର ପଥର ଗୋଡ଼ିଠୁ ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନା । ଜନ୍ମ ବି ଏଠି – ମୃତ୍ୟୁ ବି ଏଠି । କିଏ କ’ଣ ଭାବିବ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ହେଲେ ମାଡ଼ାମଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ କିଏ ? ମୁଁ କହିଲି “କ’ଣ ମ୍ୟାଟିଂ କରିବି ।” ସେ କହିଲେ “କଫି କଲର ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାଙ୍ଗରେ ଲାଇଟ୍ ଲେମ୍ପନ ରଙ୍ଗର ସାର୍ଟଟା ଭାରି ଭଲ ଲାଗିବ । ଆଉ ଏ ଯୋଉ ଗ୍ରାନ୍ କଲର ସାର୍ଟଟା ପିନ୍ଧିଛ କ’ଣ ଦେଖାଯାଉଛି ଦେଖିଲ । ସାର୍ଟଟା ବଦଳାଇ ଦିଅ । ଉପାୟ ନାହିଁ । ଅଫିସ୍ ଡେରି ହେଉ ପଛକେ ସାର୍ଟଟା ବଦଳାଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଆପଣ କହିଲେ; ମୁଁ ପିନ୍ଧିଥିବା ସାର୍ଟରେ କ’ଣ ଖରାପ ଥିଲା ? କିନ୍ତୁ ଏଇଟା ମ୍ୟାଡାମଙ୍କର ଗୋଟାଏ ମାନସିକତା । ସହରରେ ଫ୍ଲାଟ୍/ଏପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ରହୁଥିବା ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ କଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ପୂରାନ୍ତିନି, ଏମିତି କି ନା ବି ଜାଣି ନଥାନ୍ତି । ନହେଲେ ଏକଥା କିଏ ଜାଣିଥିଲେ କେତେ ହାନିଷ୍ଟା କହିଲେ ।

ଅବଶ୍ୟ ପାଣିପାଗର ସୂଚନା ମାନେ ମାଡାମ୍ ଯେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ ଏ କଥା ମୁଁ ବାହାଘର ଠିକ୍ ହେବା ବେଳେ ଜାଣିଥିଲି, ମାତ୍ର ସବୁବେଳେ ଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ ମୋ ଧାରଣା ନଥିଲା । ଏଠି ବାହାଘର ଠିକ୍ ହେବା ସମୟରେ କଥାଟି ନକହିଲେ ମୋ କଥା ଅଧା ରହିଯିବ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବାହାହେଲି ଝିଅ/ପୁଅ ଦେଖାଦେଖୁ ଏତେ ହେଉ ନଥିଲା । ଆମ ପରିବାର ପରମ୍ପରା ଅନୁଯାୟୀ ବାପା, ମା’ ଠିକ୍ କରୁଥିବା ଝିଅକୁ ପୁଅମାନେ ବାହା ହେଉଥିଲେ । ତେବେ ପ୍ରାଥମିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବାପା, ମା ଦେଖିବା ପରେ ଶ୍ବଶୁର ଘର ଲୋକେ ଆମ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ । ମାଡାମଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ଫଟୋ (ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଦେବା ପାଇଁ) ଧରି ସେମାନେ ଆମ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ । ଖୁଆପିଆ ଭିତରେ ଫଟୋଟି ପ୍ରଥମେ ମୋ ପାଖରୁ ମାଆ, ତାପରେ ବାପା ଦେଖିଲେ । ତା’ପରେ ମୋ ଜେଜେମା’ ପାଖକୁ ଫଟୋଟି ଗଲା । ସେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲାପରେ ଫଟୋଟା ଫେରିଲା । ଗଲାବେଳେ ଆମ ପକ୍ଷରୁ ରାଜି ବୋଲି କହିବା ପରେ ଶ୍ବଶୁର କହିଲେ ପୁଅର ଫଟୋଟା ଦିଅନ୍ତୁ । ଯଦି ଝିଅ ହୁଁ କରିବ ତା’ହେଲେ ଆମେ ଖବର

ଦେବୁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ! ତୁମେ ପୁଅ ବାବଦରେ ଆଗରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ସବୁ ବୁଝିବା କଥା । କିନ୍ତୁ ଆମ ପରିବାରର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି ମାନେ ବାହାଘର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବ (ପରମ୍ପରା ଅନୁଯାୟୀ) । ଶେଷରେ ସିଏ ହଁ କଲେ ଆଉ ତଥା କଥିତ ମାଡ଼ାମ ଏବେ ସବୁ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ।

“ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି” – ଶବ୍ଦ ଦୁଇଟିର ଅର୍ଥ ଆପଣ ତ ସହଜରେ ବୁଝି ପାରୁଥିବେ, ଏହା ଶେଷରେ ହିଁ ନିଆଯାଏ । ଆଗରୁ ଖାଲି ଚର୍ଚ୍ଚନା ହେଉଥାଏ । ଏହା ପାଚିର ହାଲକମାଣ୍ଡ, ମୁଖ୍ୟ ନେଇଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟଲୋକଙ୍କ ପାଟିରେ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପନ କଲି ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭାରି ଅତୁଆ । ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ୟଗତି ନାହିଁ କାରଣ ପାଣିଗ୍ରହଣ ପରେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଚାଲିଛି । ଆଉ ମୋ ଭାଷାରେ ପାଣିଗ୍ରହଣର ଅଭିନବ ପରିଭାଷା ହେଉଛି –

ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହଣ ନୁହେଁ ଯେ ରାତିକରେ ଚାଲିଯିବ
ଥରେ ଲାଗିଲେ ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବ ।

rr

ମାମୁ ରୁ ମାଇଁ

ପାହାନ୍ତିଆରୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଶୋଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବିଛଣାରୁ ଉଠି ବସିଲେ । ତା ଏକ କପ୍ ବରାଦ କରିଦେଲେ । ନିଦ ନ ଲାଗିବାର ବୋଧହୁଏ ଦୁଇଟି କାରଣ ଥିଲା । ପ୍ରଥମଟି ହେଲା ଗତ କାଲି ସଂଧ୍ୟାରେ ସଞ୍ଜୟ ଭେଟିବାକୁ ଆସି ନଥିଲେ । ଦ୍ବିତୀୟଟି ହେଉଛି ରାତି ୮.୪୫ରେ ରେଡ଼ିଓରୁ ସମାଚାର ସେ ଶୁଣିଲେ ଜଣେ ବରିଷ୍ଠ ମାମୁଁ ହଠାତ୍ ମାଇଁ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କଥାରେ, କର୍ମରେ, ବେଶଭୂଷାରେ ବ୍ୟାପକ ପରିବର୍ତ୍ତନ । କଥାଟା ଚିକେ ଅତୁଆ ଅତୁଆ ଲାଗୁଥିଲା । ଲାଗିବ ନିଶ୍ଚୟ । ଏତେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏପରି ଶୁଣି ନ ଥିଲେ କି ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ମନରେ ଗୁଡ଼ାଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠି ମାରିଲା, ହେଲେ ସଞ୍ଜୟ ନ ହେଲେ ଆଲୋଚନା ହେବ କେମିତି ? ଯାହାହେଉ ମହର୍ଷିଙ୍କର ଆଶିର୍ବାଦ ଯୋଗୁଁ ସଞ୍ଜୟଙ୍କର ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି କଲିଯୁଗରେ ବେଶୀ ନ ଦିଶିଲେ ବି କାମଟା ଚଳିଯାଉଛି । ତା ଆସିଯିବାରୁ ପିଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ମୋବାଇଲ୍‌ଟା ଆଣି ସଞ୍ଜୟଙ୍କୁ ମିସ୍ କଲ୍ ଟିଏ କରିବାକୁ କହିଲେ କାରଣ ଅସାମିତ ଟକ୍‌ଟାକ୍‌ମ୍ କାର୍ଡ ତାଙ୍କ ମୋବାଇଲ୍‌ରେ ରିଚାର୍ଜ କରାଯାଇଛି । ମୋବାଇଲ୍‌ଟା ରଖିରଖି ସଞ୍ଜୟ କଲ୍ ବେକ୍ କଲେ । “ପ୍ରଣାମ ମହାରାଜ । ମୁଁ ଏବେ ଟ୍ରେନରେ ଅଛି । ଷ୍ଟେସନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ସିଧା ଯାଇ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବି । ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆଜି ଆଲୋଚନା ପାଇଁ ମଜା ଖବର ଅଛି ।” ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ “ତୁମ ମଜା ଖବର ପରେ କହିବ । ଆଗ ମାମୁଁ କେମିତି ମାଇଁ ହେଲେ କହ ।” ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ “ମହାରାଜ ସେଇ କଥା ହିଁ ଆମର ଆଜିର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଓ ମଜା ଖବର । ଗତକାଲି ମୁଁ ପୁରୀ ଆସିଥିଲି ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ । ସେଠି ମାଇଁ ଦେଖା ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ଆମର ସବୁ ଭାଇଙ୍କ ଭିଡ଼ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ଦି ପଦ କରିବା ପାଇଁ ରାତିରେ ପୁରୀରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ଗଲେ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେବି । ହଉ ମହାରାଜ, କ୍ଷମା କରିବେ । ପ୍ରଣାମ ।” ଏତେ କହି ସଞ୍ଜୟ ଫୋନ୍‌ଟି କାଟିଦେଲେ ।”

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଟିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଭ କଲେ । ସତରେ ସଞ୍ଜୟଙ୍କୁ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଲୋକଟାର ମୁଣ୍ଡ ସଂଗରେ ତାଙ୍କର କି ସଂଯୋଗ ଅଛି କେଜାଣି ମନକଥା ଜାଣି ସବୁ ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦାନ୍ତ ଘଷି ମହାରାଜ ପୁଣି ଟିକେ ଚା ଓ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ବିସ୍କୁଟ ପାଟିରେ ପୁରେଇ ଦେଲେ । ରେଡ଼ିଓକୁ ଅନ୍ କର ଦେଲେ । ଏ ଭିତରେ ସମ୍ଭାବ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଓ ବନ୍ଦନା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଚାଲିଥିଲା । ମନଦେଇ ଶୁଣିଲେ । ପ୍ରାୟ ସାତଟା ପାଖାପାଖି କାର୍ଟିଏ ଆସି ବନ୍ଦ ହେବା ଶବ୍ଦ ହେଲା । ମହାରାଜ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଗଲେ ଯେ ସଞ୍ଜୟ ଆସିଗଲେ । ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଆଉ ଦୁଇ କପ୍ ଚା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ସଞ୍ଜୟ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମହାରାଜ ପାଦ ଶବ୍ଦରୁ ଜାଣିଗଲେ । କହିଲେ “ଆସ, ଆସ ସଞ୍ଜୟ । ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।” “ପ୍ରଣାମ ମହାରାଜ” କହି ସଞ୍ଜୟ ପଡ଼ିଥିବା ସୋଫାରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଚା ଦୁଇ କପ୍ ଆସିଯିବାରୁ ଉଭୟେ ପିଇବା ଆରମ୍ଭ କରିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ।

ଶୀତୁଆ ସକାଳରେ ଗରମ ଚା ଟିକେ ପାଟିରେ ପଡ଼ିବା ପରେ ସଞ୍ଜୟଙ୍କୁ ଫୁର୍ତ୍ତି ଲାଗିଲା । ଅବଶ୍ୟ ସେ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଦୁଇଥର ଚା ପିଇଥିଲେ । ହେଲେ ଟ୍ରେନ୍ ଚା ଓ ରାଜାଘର ଚା । ଆକାଶ ପାତାଳ ଫରକ । ସଞ୍ଜୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ “ମହାରାଜ ! କିଏ ଅବା ଦେଖା ନ ଯାଏ । କାଲି ଯିଏ ମାମୁଁ ଆଜି ସିଏ ମାଇଁ ।” ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହିଲେ “ହଁ ସଞ୍ଜୟ ! କଥାଟା ଟିକେ ଅତୁଆ ଅତୁଆ ଲାଗୁଛି । ଆଛା କହିଲ ଏ ମହାଶୟ ଦୀର୍ଘ ଏତେ ବର୍ଷ ମାମୁଁ ରହି ହଠାତ୍ ମାଇଁ କାହିଁକି ହେଲେ ? କଅଣ ମାମୁଁ ଥିଲା ବେଳେ ନାନୀ, ଭିଶୋଇ, ଭଣଜା, ଭାଣିଜୀଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଦେଇ ପାରିନାହିଁ ବୋଲି ନା ଅନ୍ୟାୟ କରିଛି ବୋଲି ଏବେ ବୁଝିପାରିଲେ ? ରାଧା ମାଇଁ ସାଂଗରେ ପୁଣି ଦୂତିକା ? ଟିକେ ଲାଗୁଛି ଅଙ୍କାବଙ୍କା ? ଏବେ ପୁଣି...” ମହାରାଜ କହିବା ଭିତରେ ହଠାତ୍ ସଞ୍ଜୟ ଟ୍ରେକ୍ ଲଗାଇ ଦେଲେ । “କ୍ଷମା କରିବେ ମହାରାଜ । ଏତେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇଯିବ । ଏମିତି ତ ମୁଣ୍ଡରେ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ଗୋଳମାଳ କରୁଛି । ଦୟାକରି ମୋ କଥା ଶୁଣନ୍ତୁ ।” ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ରୁପ୍ ହୋଇଗଲେ । କହିଲେ “କଅଣ କରିବି ? ଯାହା ମନ କହୁଛି, ପାଟିରେ ବାହାରି ଆସୁଛି । ହଉ ତୁମ କଥା ଆରମ୍ଭ କର ।”

ମହାରାଜ । ମୁଁ ମାଇଁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାଙ୍କୁ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଛି । ସେ ସିଧା ବଙ୍କା କରି ଯାହା କହିଲେ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କହୁଛି । ମାମୁଁରୁ ମାଇଁ ହେବା ଏତେ ଡେରି ହେବାପାଇଁ ସେ ସଠିକ୍ ସମୟ ବୋଧହୁଏ ଖୋଜୁଥିଲେ । ମାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଆୟତ୍ତ ନାହିଁ । ସବୁ ଗିରିଧର ନାଗରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା । ଅନେକ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଗିରିଧରଙ୍କ ମାଇଁ ହୋଇସାରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲୋକେ କହୁଛନ୍ତି କଅଣ ରହସ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ

ମାମୁଁରୁ ମାଙ୍କ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମାମୁଁ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ଭିତରେ ବୋଧହୁଏ ନାନୀ, ଭିଣୋଇ, ଅଜା, ଆଇ, ଭଣଜା, ଭାଣିଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପରିଣତ ବୟସରେ ମାମୁଁରୁ ମାଙ୍କ ହୋଇଛନ୍ତି । କିଛିଟା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ହେଲେ କରିବେ । ମାଙ୍କ ହୋଇଗଲେ ପାରି ହେବା ସହଜ । ନହେଲେ ମାମୁଁ ତାଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଧାରାରେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଥାନ୍ତି । ମାମୁଁଙ୍କର ମାମୁଁ ତ ଭାରି କଡ଼ା ଲୋକ, ସେଥିପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ଏ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିବେ । ମାଙ୍କ ତ ଏ ବିଷୟ ପଚାରିଲେ ଏଡ଼ାଇ ନେଉଛନ୍ତି ।

“ଠିକ୍ କଥା । କିନ୍ତୁ ସଞ୍ଜୟ, ରାଧା ମାଙ୍କଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥିବା ଦୂତି କଥା କଅଣ ବୁଝିଛ ମତେ କହିଲେ । ରାଧାଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ଦୂତି- କଅଣ ରହିଛି ପ୍ରୀତି ।” ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସଞ୍ଜୟଙ୍କ କଥା ମଝିରେ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ ।

“ମହାରାଜ । ମୁଁ ସେ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଆସୁଛି । ମୁଁ ମୋର ସାମ୍ବାଦିକ ଭାଇମାନେ ଏ କଥା ଉଭୟ ରାଧା ଓ ଦୂତିଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଏ କଥା ପଚାରିଛୁ । ମାତ୍ର ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉତ୍ତର ମିଳିଲା ନାହିଁ । ରାଧା କହିଲେ ମୋର ବିବାହ ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହ ହୋଇଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତରେ ଏ ସବୁ କରୁଛି । ମୋର କିଛି ଆୟତ୍ତ ନାହିଁ । ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଏହାଙ୍କୁ (ଦୂତି) ଆପଣ କିଏ ବୋଲି ପଚାରିବାର ମାନେ କିଛି ନୁହେଁ । ସେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶି ଗିରିଧରଙ୍କର ଲାଲା ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି । କିଏ କଅଣ କହୁଛି ମୋର ଭାବିବାର କିଛି ନାହିଁ ।” ସଞ୍ଜୟ ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ କହିଗଲେ । ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହିଲେ “ଧନ୍ୟ ଏ ଲାଲା । କିଏ ବୁଝିବ, କିଏ ସତ କହୁଛି କି କଅଣ ରହସ୍ୟ ଅଛି ? ଯାହା ହେଉ ଖବର ଟିଏ ଛାପିବା ପାଇଁ, ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଗଲା । ତୁମେ ଏବେ ଯାଅ ସଞ୍ଜୟ । ଟ୍ରେନ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସିଧା ଏଠି ଆସିଛ । ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ସଞ୍ଜବେଳେ ଆସିବ । ପୁଣି ନୂଆ ଖବର କିଛି ଆଲୋଚନା କରିବା ।”

“ମୁଁ ଆସୁଛି । ପ୍ରଶାମ ମହାରାଜ ।” କହି ସଞ୍ଜୟ ଚାଲିଗଲେ । ମହାରାଜଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାଧୋଇବା ସମୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

rr

ଅପରେସନ୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ

ଆଜି ସକାଳୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ମନଟା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଥିଲା । ବୟସାଧିକ୍ୟ ଯୋଗୁଁ କୋଷ୍ଠକାଠିନ୍ୟ ଜାରି ରହିଛି । ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରକୃତିର ଡାକରାରେ ସମସ୍ୟା ରହୁଛି । ଏଇ କେତେଦିନ ହେଲା ହୋମିଓପ୍ୟାଥି ସେବନ ଯୋଗୁଁ କିଛିଟା ଲାଘବ ହୋଇଛି, ତାହାର ପ୍ରମାଣ ହେଲା ମହାରାଜଙ୍କର ଆଜିର ମୁଖମଣ୍ଡଳର ପ୍ରସନ୍ନତା । ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ ପରେ ମହାରାଜ ବେଡ଼ ଠି ସେବନ କରିବା ନିତିଦିନିଆ କଥା । ତା’ପରେ ଯେତେବେଳେ ସମାଚାର ଓ ପରେ ପରେ ବନ୍ଦନା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶୁଣିବା ନିୟମିତ ଚାଲେ ଏକଥା ଆପଣମାନଙ୍କୁ କହିବା ନିରର୍ଥକ । ମହାରାଜ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଯେତେବେଳେ ସମାଚାର ଶୁଣିବାପାଇଁ ରେଡିଓ ଲଗାଇଦେଲେ । ଅନ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ମଧ୍ୟରେ ଅପରେସନ୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନାଁ ଟା ଶୁଣିବା ପରେ ମହାରାଜଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳର ପ୍ରସନ୍ନତା ଉଦ୍ଭବଗଲା । ତାଙ୍କର ପୁଅର କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ କଥାଟାକୁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ରେଡିଓରୁ ତ ଶୁଣିଲେ ମାତ୍ର ବିସ୍ମୃତ ଭାବରେ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ରେଡିଓର ଟ୍ରା ସମାଚାର ବୁଲେଟିନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନ ହେଲେ ସଞ୍ଜୟ । ସକାଳ ଆଠଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ପୈର୍ବ୍ୟ ତାଙ୍କର ନ ଥିଲା । ମାତ୍ର ସଞ୍ଜୟଙ୍କୁ ଡକାଇବା ତାଙ୍କ ହାତରେ ଥିଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଫୋନ୍ ଲଗାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଓ ରେଡିଓ ସୁଇଚ୍‌ଟାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଏଣେ ସଞ୍ଜୟ ମଧ୍ୟ ଅପରେସନ୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଥା ଜାଣିଥିବାରୁ ମୋବାଇଲ୍ ରିଙ୍ଗ ହେଲାବେଳକୁ ମହାରାଜଙ୍କ ପାଖକୁ ବାହାରି ସାରିଥିଲା । “ପ୍ରଣାମ ମହାରାଜ, ମୁଁ ଅଧରାସ୍ତାରେ ଅଛି, ପାଞ୍ଚମିନିଟ୍ ପରେ ପହଞ୍ଚିଯିବି ।” କଲ୍‌ଟା ଗ୍ରହଣ କରୁ କରୁ ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ । ମହାରାଜଙ୍କ ବ୍ୟସ୍ତତା ହାଲୁକା କରିବା ପାଇଁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମିଛ କହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଯାହାହେଉ, ମହାରାଜ ଚିକିତ୍ସା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବସିଲେ ।

ସଞ୍ଜୟ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ମହାରାଜ ବ୍ୟସ୍ତତା ପାଇଁ ଆଉ କପେ ଚା ପିଇଦେଲେ । ସଞ୍ଜୟ ପହଞ୍ଚିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ତାଙ୍କ ପାଦ ଶବ୍ଦରୁ ସେ ଜାଣିଗଲେ ଯେ ସଞ୍ଜୟ

ଆସିଗଲେଣି । କହିଲେ “ଆସ ଆସ ସଞ୍ଜୟ । ଜଳଦି ବସିପଡ଼ ଓ ଆଲୋଚନାଟା ଆରମ୍ଭ କର । ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଏକ ଚା କପ୍ ସଞ୍ଜୟଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲା । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ସଞ୍ଜୟ ଆସିବା ବେଳେ ହକର ଠାରୁ ମହାରାଜଙ୍କର ଘରକୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ୧୫ ଖଣ୍ଡ ଯାକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ନେଇ ଆସିଥିଲେ ।

ସଞ୍ଜୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ “ମହାରାଜ ବୋଧହୁଏ ଅପରେସନ୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଖବର ଉପରେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି ।” ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କହିଲେ, “ତୁମେ ଠିକ୍ କହିଛ ସଞ୍ଜୟ । ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ମୋ ପୁଅ ନାଁରେ ପୁଣି କଅଣ ଅପରେସନ୍ ଏମାନେ କରୁଛନ୍ତି ମୋ ଚିନ୍ତା ପଶିବନି । ଆଛା କହିଲ ଏ ଅପରେସନ୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଅଣ ? ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସାଂଗରେ ଏହାର ସଂପର୍କ କଅଣ ? ଅପରେସନ୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଇଁ ସଂସଦରେ ଏତେ ହଟଗୋଲ କାହିଁକି ? ଆଉ ... । ଏତେବେଳେକୁ ସଞ୍ଜୟ ବ୍ରେକ୍ ଦେଲେ କାରଣ ବାଧା ନ ଦେଲେ ମହାରାଜ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ ଯେ ବୁଝାଇଲା ବେଳକୁ ସକାଳରୁ ରାତି ହୋଇଯିବ । “କ୍ଷମା କରିବେ ମହାରାଜ । ଆପଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ । ଆପଣ ଚିକେ ପ୍ରେୟସ୍ ଧରନ୍ତୁ, ମୁଁ ସବୁ ବୁଝାଇଦେବି ।” ବାକି ଥିବା ଚା ଯଥା ସମ୍ଭବ ଶିଘ୍ର ଶେଷ କରି ସଞ୍ଜୟ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

“ମହାରାଜ ଆପଣ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ଯିଏ ସମସ୍ତ କର୍ମ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଏ ସେ ରାଜନୀତିରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଥରେ ଯଦି ନେତା ହୋଇଗଲା । ସାତପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଯିବେ ମାନେ ତା’ର ବଂଶଧରମାନେ ବିନା ପରିଶ୍ରମରେ ଅର୍ଜିଥିବା ଧନରେ ବଞ୍ଚିଯିବେ । ତାଙ୍କର ଉଚ୍ଚକାନ୍ଧା ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଭଳି ହୋଇଥିବାରୁ ଆମ ଜାତିଭାଇମାନେ ତାଙ୍କର ଲୁଗା ଖୋଲିବାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ନେତାଙ୍କ ପିଛାରେ ପଡ଼ିଗଲେ । କେତେ ଟଙ୍କା ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଏ ଅପରେସନ୍ରେ ଲାଗିଲେ ।” ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଣି ମଝିରେ ପଶିଗଲେ । କହିଲେ “କାହିଁ ମୋ ପୁତ୍ର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଏବଂ କାହିଁ ଏ କୁଜି ନେତା । ତୁମେ କାହା ସାଙ୍ଗରେ କାହାକୁ ତୁଳନା କରୁଛ ଜାଣିପାରୁଛ ।” ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ, “ହଁ ମହାରାଜ, ମୁଁ ଅନୁମାନ କରି କହୁଛି । ଆମ ଯୁବରାଜଙ୍କ ନାମ ଅଯଥା ଯୋଡ଼ାଯାଇଛି । ମହାରାଜ ସେ ଯାହା ବି ହେଉ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଥମ ସାମ୍ବାଦିକ ଆଖ୍ୟା ମୁଁ ପାଇଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆଜି ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରିଛି ଯେ ମୋ ଭାଇମାନେ ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କରି ସାଂସଦମାନଙ୍କର ଏ କଳଙ୍କିତ ଅଧ୍ୟାୟର ପର୍ଦାଫାଶ କରିଛନ୍ତି । ମହାରାଜ ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏ ଗୁପ୍ତ ଅଭିଯାନ ପ୍ରାୟ ଆଠମାସ ଧରି ଚାଲିଥିଲା । ଏଥିରେ ୫୬ଟି ଭିଡ଼ିଓ ଟେପ୍ ଓ ୭୦ଟି ଅଡ଼ିଓ ଟେପ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ୯୦୦ ଟେଲିଫୋନ୍ କଲ୍ ରେକର୍ଡ୍ କରାଯାଇଥିଲା । ଧନ୍ୟ ଏମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଓ ପରିଶ୍ରମ । ସିଏ ଯେତେବେଳେ ସବୁ

ଖୋଲିଦେଲେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ବାର ବାଜିଗଲା । ଏଣେ ଯୋଗକୁ ପାର୍ଲିଆମେଣ୍ଟର ଅଧିବେଶନ ବସିଛି । ହଜଗୋଳ ହେବା ନିଶ୍ଚିତ । ସମସ୍ତେ ତ ସୁଯୋଗ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଟିକିଏ କଣ ପାଇଲେ ହାତ ପୂରେଇ ଦେବେ । ଦେଖାଯାଉ ଆଗକୁ କଅଣ ହେଉଛି । ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଣି କହିଲେ “ତୁମ ଭାଇମାନଙ୍କର ନାଆଁର କଅଣ ଅଭାବ ଥିଲା ଯେ ଏ କଳଙ୍କିତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୋ ପୁଅ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ନାଁ କୁ ଯୋଡ଼ିଦେଇ ମୋତେ ଏ ବୟସରେ ଦୁଃଖିତ କରାଉଛନ୍ତି ।”

“ନା ମହାରାଜ । ଆପଣ ଏତେ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ କଥାଟାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଖରାପ ଅଭିଳାଷ; ଚରିତ୍ର ଥିବା ଲୋକ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲି ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଛାପ ରହିଛି, ବୋଧହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ଯୁବରାଜଙ୍କର ନାଁ ଟାକୁ ଯୋଡ଼ିଦେଇଛନ୍ତି । ହଉ ମହାରାଜ, ଆପଣଙ୍କ ଗାଧୋଇବା ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି । ମୁଁ ଏବେ ଆସୁଛି । ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ଆସିଲେ ପୁଣି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା । ପ୍ରଣାମ । ଏତିକି କହି ସଞ୍ଜୟ ଚାଲିଗଲେ ।

ମହାରାଜ ଗାଧୋଇବା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

rr

ଏଡ଼ମ୍ସ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କ କଣ୍ଠୋମ୍ ବିଜ୍ଞାପନ

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରତିଦିନ ପରି ବିଚ୍ଛଣା ଛାଡ଼ିବା ପରେପରେ ତା କପ୍ ଆସି ହାଜର ହୋଇଗଲା । ରେଡ଼ିଓରୁ ସକାଳ ୬ଟାରେ ସମାଚାର ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଅନ୍ କରିଦେଲେ । ତାପରେ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶୁଣିବେ । ମହାରାଜଙ୍କର ଏପରି ନିତିଦିନ ଚାଲେ । ବୁଲେଟିନ୍ ସରିବା ପରେପରେ ମନଟା ଘାଣ୍ଟିହେଲା । କଣ୍ଠୋମ୍ ବିଜ୍ଞାପନ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ ବୋଲି ଶୁଣିବା ପରେ ମନଟା ତାଙ୍କର ତଳ ଉପର ହେଲା । ୫ ମିନିଟ୍ ବୁଲେଟିନ୍ରେ ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ଦେବ । ବିଷ୍ଣୁତ ଭାବରେ ତ କହିବ ନାହିଁ । ହଉ ସଞ୍ଜର ଆସିଲେ ସବୁ ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ । ସେ ଆସିଲେ ଖବରକାଗଜ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ମହାରାଜ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖବର ଚିକିନିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଶୁଣିବେ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଯେଉଁ ସମ୍ବାଦର ତାଜା ସ୍ଥିତି ଦରକାର ସଞ୍ଜର ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରୟୋଗ କରି ଦେଖିବେ । ଏବେ ବୟସାଧିକ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିର କ୍ଷମତା ବି କମିଯାଇଛି । ତେଣୁ ଯୁଗର ଚାହିଦା, ସୁବିଧା ଅନୁଯାୟୀ ଇଣ୍ଟରନେଟ୍, ଡିସ୍ଟିଣ୍ଟ ସଂଯୋଗ ମହାରାଜ କରିନେଇଛନ୍ତି । ସଞ୍ଜର ଆସିବାରେ ବିଳମ୍ବ ଯୋଗୁଁ ମହାରାଜଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ବିରକ୍ତିର ଛାପ ସ୍ପଷ୍ଟ ବାରି ହେଉଥିଲା । ଶେଷରେ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଅନ୍ତ ହେଲା । ପାଦଶବ୍ଦରୁ ମହାରାଜ ଜାଣିଗଲେ ଯେ ସଞ୍ଜର ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ମହାରାଜ କହିଲେ “ଆସ, ଆସ ସଞ୍ଜର, ମୁଁ ତୁମକୁ କେତେବେଳୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।”

ମହାରାଜଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଇ ସଞ୍ଜର ସୋଫାରେ ବସିପଡ଼ିଲେ । ସଂଗେ ସଂଗେ ଦୁଇକପ୍ ଚା ଆସିଗଲା । ତା କପ୍ଟା ହାତରେ ଧରି ସଞ୍ଜର କହିଲେ “ମହାରାଜ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ କାହିଁକି । କଅଣ ବିଶେଷ ସମ୍ବାଦ ଆଜି ରେଡ଼ିଓରୁ ଶୁଣିଲେ ବୋଧହୁଏ ।”

ମହାରାଜ କହିଲେ “ହଁ । ସେମିତି ବିଶେଷ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଚିକିଏ ଅବାଗିଆ ଲାଗୁଛି । ତୁମେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ହେଡ଼ଲାଇନ୍ ପଢ଼ି ଶୁଣାଇଲ । ମୁଁ ସେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆସିଲେ ତୁମକୁ କହିବି ।” ଏ ଭିତରେ ତା ପିଇବା ଶେଷ ହେଲା ।

ସଞ୍ଜର ଆରମ୍ଭ କଲେ “ଲଣ୍ଡନ ଉପକଣ୍ଠରେ ଏକାଧିକ ବିସ୍ଫୋରଣ ।

ଜଳନ୍ତା ଜୁଇରୁ ମହିଳାଙ୍କ ଦରପୋଡ଼ା ଶବ୍ଦ ଉଦ୍ଧାର ।

ନେତାଙ୍କ ଆଦର୍ଶର CM@ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଉ ।

ଏଠାରେ କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ସଞ୍ଜୟ ମହାରାଜଙ୍କ ଲାଜବେରୀକୁ ଆସୁଥିବା ସମସ୍ତ ଖବରକାଗଜର ହେଡ଼ଲାଇନ ପ୍ରତିଦିନ ଏପରି ପଢ଼ି ଚାଲିଥାନ୍ତି । ମହାରାଜଙ୍କର ଯେଉଁ ସମ୍ବାଦ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ, ତାକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼େ । ଦରକାର ପଢ଼ିଲେ ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟ ହୁଏ । ସଞ୍ଜୟ ପଢ଼ି ଚାଲିଥାନ୍ତି: ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସାତଦିନିଆ ବିଦେଶଗସ୍ତ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚାନେଲରେ କଣ୍ଠୋମ ବିଜ୍ଞାପନ ନିଶ୍ଚିତ ।

“ହଁ ଏଇଠି ରହ ସଞ୍ଜୟ ।” ମହାରାଜ କହିଲେ । ସଞ୍ଜୟ କଥାରୁ ବୁଝିଗଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବାଦଟା ପୁରା ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ “ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ - ୧୦/୧୨ (ପି.ଟି) - ମାରାତ୍ମକ ଏଡ଼ସ୍ ରୋଗ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବିଭିନ୍ନ ଚାନେଲରେ କଣ୍ଠୋମ ବିଜ୍ଞାପନର ବ୍ୟାପକ ପ୍ରସାର କରିବାକୁ ସରକାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଟେଲାଇଟ୍ ଚାନେଲ୍ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଇମ୍ ଟାଇମ୍ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ କଣ୍ଠୋମ ବିଜ୍ଞାପନ ପ୍ରସାରଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ଓ ସୂଚନା ଓ ପ୍ରସାରଣ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ମିଳିତ ଭାବେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିଛନ୍ତି ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମନଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲେ । କଣ୍ଠୋମ ଶବ୍ଦଟା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ପଚାରିଲେ ହଇହୋ ସଞ୍ଜୟ “ଏ କଣ୍ଠୋମଟା କଅଣ? ଏଡ଼ସ୍ ରୋଗ ସହିତ ଏହାର ସଂପର୍କ କଅଣ? ଏହାର ବିଜ୍ଞାପନ ପ୍ରସାରଣ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କଲେ କ’ଣ ସତରେ ଏଡ଼ସ୍ ରୋଗ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହୋଇଯିବ? ଆଉ... । ମାତ୍ର ହଠାତ୍ ସଞ୍ଜୟ ବାଧାଦେଲେ । କ୍ଷମା କରିବେ ମହାରାଜ । ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଆପଣ ଏକା ଥରକେ ପଚାରିଲେ ଉତ୍ତର ଦେବି କେମିତି? ଆପଣ ଯୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ଶୁଣନ୍ତୁ ମୁଁ ସବୁ କହୁଛି ।

ସଞ୍ଜୟ କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ମହାରାଜ, ଏ ଯୁଗରେ ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ କଣ୍ଠୋମ ଉଦ୍ଭାବନ ହେଲା । ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଥିବା ଉପାୟ ମଧ୍ୟରୁ ଇଏ ଅନ୍ୟତମ । ସରକାର ‘ଆମେ ଦୁଇ- ଆମର ଦୁଇ’ ସ୍ଲୋଗାନ୍‌କୁ ସାର୍ଥକ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ ସମସ୍ତ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ମାଗଣାରେ ବାଣ୍ଟିବା ପାଇଁ ଦେଉଥିଲେ । ଗାଁରେ ଏ କଥା କିଏ ବୁଝିବ । ସେ ସମୟରେ ରେଡ଼ିଓ, ଟି.ଭିର ଏତେ ପ୍ରସାରଣ ନ ଥିଲା । ତେବେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀ ଏହା ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଅସଂଗତ ହେଉଥିଲେ । ଫଳସ୍ବରୂପ କଣ୍ଠୋମ ଗୁଡ଼ାକ ଗାଁ ପିଲାମାନେ ବେଲୁନ୍ ଫୁଙ୍କି ଉଡ଼ାଇ ଦେଉଥିଲେ । ସରକାର ପରେ ଏହା ମାଗଣା ଯୋଗାଇବା ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଏମିତିକି ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ କଣ୍ଠୋମ ବିଜ୍ଞାପନ ବି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ମହାରାଜ ଏହାପରେ ଦେଖାଦେଲା ମୃତ୍ୟୁରୂପା ଏଡ଼ସ୍ ରୋଗ । ଅସୁରକ୍ଷିତ ଯୌନ ସଂପର୍କ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହୋଇଥିବାରୁ ସରକାରଙ୍କର ସ୍ଲୋଗାନ୍ ନୂଆ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା । ତାହା ହେଉଛି “ସୁରକ୍ଷିତ ଯୌନ ସଂପର୍କ ପାଇଁ କଣ୍ଠୋମ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ।” ଏଡ଼ସ୍‌ରୁ

ରକ୍ଷା ପାଆନ୍ତୁ । ଏଠି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେଉଁଲୋକ ଏ ଅସୁରକ୍ଷିତ ସଂପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି ସିଏ ଖବରକାଗଜ ନିୟମିତ ପଢୁଛି ତ ? ଟେଲିଭିଜନ ଦେଖୁଛି ତ ? ଯେଉଁ ଲୋକ ବାହାରକୁ କାମଧାରେ ଯାଉଛି, ଆସିଲାବେଳେ ଉପହାର ସ୍ୱରୂପ ଏଡ଼ସ୍ ଭୂତାଣୁ ସାଂଗରେ ନେଇ ଆସୁଛି, ସିଏ ଏସବୁ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଉନି । ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକଙ୍କୁ ଏ କଥା କହିବା ଅଦରକାରୀ, କାରଣ ନିଜ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ସଚେତନ ଅଛି ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କଥାରେ ବାଧାଦେଲେ । କହିଲେ “ବୁଝିଲ ସଞ୍ଜୟ, ତୁମେ ତ ସରକାର ପିଛାରେ ଲାଗିଯାଇଛ । ଏକତରଫା କଥା କହୁଛ । ସରକାରଙ୍କର ଏ କଥା ପ୍ରଚାର କରିବା କଅଣ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ ।” ସଞ୍ଜୟ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ “ମହାରାଜ, ସବୁ କଥା ଠିକ୍ । କିନ୍ତୁ ଏଡ଼ସ୍ ସଚେତନତା, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କଲେ ତ ହେବନାହିଁ । ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ମାତ୍ରାରେ ପଡୁଛି ତାହା ବି ତର୍କମା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗଲାବର୍ଷ ରାଜଧାନୀରେ ୬ କିଲୋମିଟର ବ୍ୟାପୀ ଏକ ବ୍ୟାନର ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖା ହୋଇ ଟଙ୍କା ହୋଇଗଲା । ଖାଲି ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖା ହେଲା । କେତେ ସେମିନାର ହେଉଛି ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଟେଲରେ । ଏଇଥିରେ କ’ଣ ଏଡ଼ସ୍ ଉପରେ ଲୋକଙ୍କର ସଚେତନତା ବଢ଼ିଯାଉଛି । ଆଜି ଆମେ ଯେଉଁ ଖବରକାଗଜର ସମ୍ବାଦ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରୁଛେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଟେଲାଇଟ୍ ଚ୍ୟାନେଲର ପ୍ରାଇମ୍‌ଟାଇମ୍‌ରେ କଣ୍ଠୋମ ବିଜ୍ଞାପନ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ, ବାସ୍ତବରେ ଏକ ସ୍ୱାଗତ ଯୋଗ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ । କିନ୍ତୁ ଏଠି ଭାବିବାର କଥା ଯେ ଯେଉଁ ମଜୁରିଆ, ଶ୍ରମିକ, ଟ୍ରକ ଡ୍ରାଇଭର ବିଶେଷତଃ ଏଡ଼ସ୍ ବାହନୀରେ ଦିନକୁ ଦିନ ସାମିଲ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ପ୍ରାଇମ୍ ଟାଇମ୍‌ରେ ଦିନକୁ କେତେ ଘଣ୍ଟା ଟେଲିଭିଜନ ଦେଖୁଛନ୍ତି ? ତାଙ୍କ ଘରେ ଟିଭି ସହିତ ସାଟେଲାଇଟ୍ ଚ୍ୟାନେଲ୍ ସଂଯୋଗ ଅଛି ତ ? ଆଉ ଯଦି ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏସବୁ ବିଜ୍ଞାପନ ଦିଆଯିବ ତାହା ନିରର୍ଥକ କାରଣ ଏ ଗୋଷ୍ଠୀର କେହି ଯଦି ଏଡ଼ସ୍ ଶିକାର ହେଉଛି ସେ ଜାଣିଶୁଣି ହେଉଛି ।” ମହାରାଜ ପୁଣି ଟିକିଏ ବ୍ରେକ୍ ଲଗାଇ ପଚାରିଲେ “ସରକାରଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ’ଣ ଫଳପ୍ରସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ?” ସଞ୍ଜୟ କହିଲେ “ମୁଁ ନିରାଶାବାଦୀ ନୁହେଁ । ହୋଇପାରେ । ସମୟ କହିବ ।”

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ଏଣେ ଗାଧୋଇବା ସମୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେ କହିଲେ “ହଉ ସଞ୍ଜୟ, ଆଲୋଚନାଟି ଏଠି ବନ୍ଦ କରିବା । ମୋର ଗାଧୋଇବା ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯାଅ । ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ଶିଶୁ ଆସିବ । ପୁଣି କୋଉ ଗୋଟାଏ ବିଷୟ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ।”

“ପ୍ରଣାମ ମହାରାଜ । ମୁଁ ଆସୁଛି ।” କହି ସଞ୍ଜୟ ଚାଲିଗଲେ ।

ମହାରାଜ ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁ

ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁ । କଥାଟା ଶୁଣିଲେ ଅତୁଆ ଲାଗୁଛି । କାରଣ ବଡ଼ବାବୁ ହେଲାବେଳକୁ ଯେତେ ଅଭିଜ୍ଞତା ହୋଇଯାଇଥାଏ ଗୁରୁ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ନ ଥାଏ ବିଶେଷ କରି ଅଫିସ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ । ଅବଶ୍ୟ କର୍ଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ନେବାପାଇଁ ଗୁରୁ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏଇଟା ଅଲଗା କଥା । ମୁଁ ଯେଉଁ ଗୁରୁ କଥା ଏଠି ଆଲୋଚନା କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛି ସିଏ ଅଲଗା । ଏମିତି ତ ଅବଧୂତଙ୍କ ଚବିଶି ଗୁରୁଥିବା କଥା ଆପଣମାନେ ଉଣାଅଧିକେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବିଜ୍ଞ ମଣିଷ ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁ କରି ଚାଲିଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ କିଛି ଭଲମନ୍ଦ ଗୁଣ ଆହରଣ କରି ଚାଲିଥାଏ ।

ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁ କଥା ଆପଣ ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ନେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ମାନେ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଗୁରୁ ଅଧିକ ଚାଲାକ ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କୁ ଦି ପ୍ରହରରେ ସାନବାବୁ ଲଣ୍ଡନ ଦେଖାଇବା କଥା ଏଠି ବିଚାରକୁ ଆସୁନାହିଁ । କାରଣ ଫାଇଲ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବଡ଼ବାବୁ ସବୁ କଥାରେ ସାନବାବୁ କଥାରେ ରାଜି । ଏମିତି ତାଙ୍କ ଚାକିରୀ ବଡ଼ବାବୁ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଫିସରେ ଯାଇଛି । ଏବେ ଆଉ ଶିଖିବେ କଅଣ ? ତଳୁ ଯାହା ଲେଖିଲେ ଉପରକୁ ରାଜି ହୋଇ ଛାଡ଼ିଦେବା କଥା । ତେବେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପନ କରିବା ମୁଁ କାହିଁକି ବାଧ୍ୟ ହେଲି ଆପଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ପଢ଼ିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିପାରିବେ ।

କଥାଟା ହେଲା ମୁଁ ଗୋଟିଏ କାମ ପାଇଁ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ବାରମ୍ବାର ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଫାଇଲ୍‌ଟା ସାନବାବୁଙ୍କୁ ଧରାଧରି କରି ପେଶ କରାଯାଇଥିଲା । ନିୟମ ଅନୁସାରେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ସନ୍ତକ ହେଲେ ଉପରକୁ ଉଠିବ । କିନ୍ତୁ ବଡ଼ବାବୁ ଧରାଛୁଆଁ ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ନିଜ କାମ ଛାଡ଼ି ବୁଝିବାକୁ ଗଲାବେଳକୁ ବଡ଼ବାବୁ ନାହାନ୍ତି । ସାନବାବୁ କହିବେ ଏବେ ଥିଲେ । ଅମୁକ ଅଫିସରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ବିଧାନସଭା ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଏପରି ହୁଏ । ଏଇ ବିଧାନସଭା ଚାଲିବା ନାଆଁରେ ଯିଏ ଯାହା ପାରେ ବକିଯାଏ । ଆଉ ଦିନେ ୧୧ଟା ବେଳକୁ ଗଲାବେଳେ ପିଅନ କହିଲା, ଏବେ ଥିଲେ, ଚଷମା ପରା ଟେବୁଲରେ ଥିଆ ହୋଇଛି । ଏଇ ପାଖରେ ଥିବେ । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ନିଜ ସିଟ୍‌କୁ ଫେରିଲି । ୩ଟା ବେଳେ ଗଲାବେଳକୁ ସାନବାବୁ

କହିଲେ ଏଇ ତଳକୁ ତା ଖାଇବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଚଷମା ପରା ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଅଛି । ଏ କଥା ଦେଖି ମୋର ଗୋଟାଏ ପ୍ରସଙ୍ଗ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ହାଇସ୍କୁଲ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ବଡ଼ଭାଇଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ପଛୁଆ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷକ ଚାକିରୀ କରୁଥିଲେ । ଗାଁଠୁ ୧୨୦ କି.ମି. ଦୂର । ପ୍ରତି ମାସରେ ଦରମା ପାଇବା ପରେ ପରେ ଆସିଲେ ୧୪/୧୫ ଦିନ ରହିଯାଆନ୍ତି । ମୁଁ ପଚାରିଲି ବଡ଼ଭାଇ “ଆପଣ ତ ସ୍କୁଲରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ । ଏତେ ଦିନ ଆସି ରହିଲେ ସ୍କୁଲରେ କିଏ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛି ।” ସିଏ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ସ୍କୁଲରେ ପିଲା ସଂଖ୍ୟା କମ୍ । ଖାଲି ସ୍କୁଲ ଜଗିବା କଥା । ଗାଁ ଓଡ଼ିମୋସରକୁ କହିଦେଇଛି । ଯାହା ଘରେ ରହୁଛି ତାକୁ ଲୁଙ୍ଗି ଓ ଗାମୁଛା ଦେଇ ଦେଇଛି । ସେ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ ତାକୁ ଧୋଇ ନେଇ ଦୁଆରରେ ଶୁଖାଇ ଦେଉଛି । ଯଦି କିଏ ପରିଦର୍ଶନରେ ଆସନ୍ତି, କହିବ “ମାଷ୍ଟେ ଏଇ ସକାଳୁ ଗାଧୋଇ ବୁଲୁଛୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଦେଖୁନାହାନ୍ତି ଲୁଗା ଶୁଖା ହୋଇଛି । ଏମିତି ୪ ବର୍ଷ ଚାକିରୀ କଲା ମଧ୍ୟରେ ୨ ଥର ପରିଦର୍ଶନରେ ସ୍କୁଲ ଏସ୍.ଆଇ ଆସିଛନ୍ତି ।

ତେବେ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ଦୂରେଇ ଯାଉଛି । ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଚଷମା ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଦେଖି ଭାବିଲି ସାଙ୍ଗଙ୍କ ବଡ଼ଭାଇ ଭଳିଆ ଯୋଜନା ନୁହେଁ ତ ! ରହସ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଫାଇଲ ଯଦି ନ ଗଲା ଅର୍ଡର ହେବାର ନାହିଁ । ମୁଁ ଗୋଡ଼େଇ ଗୋଡ଼େଇ ଖାଲି ହାଲିଆ ହେବା କଥା । ବିଭାଗର ପିଅନର କଥା ବୁଝି ତାଙ୍କ ଘର ଠିକଣା ଆଣିଲି । ସ୍ଥିର କଲି ଘରକୁ ଯାଇ ସାକ୍ଷାତ କରିବି । ଅଫିସ୍‌ରୁ ଗଲାବେଳେ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସ୍ୱରୂପ ମିଠା କିଲେ କିଣି ନେଇଗଲି ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ଦାନ୍ତଘଷି ସିଧା ଠିକଣାରେ ହାଜର ହୋଇଗଲି । ବିଳମ୍ବ କଲେ ଅସୁବିଧା । କାରଣ ରାଜଧାନୀ ଚାକିରିଆଙ୍କର ଠାକୁର ପୂଜା କରିବା ଗୋଟାଏ ଫେସନ । ଯଦି ଆପଣ କାହାପାଖକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଓ ସେ ଗାଧୋଇବା ସାରିଥିବେ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖେଇବା ପାଇଁ ଅଧଘଣ୍ଟା ପୂଜାରେ ବସିଯିବେ । ଆପଣ ତୁଙ୍ଗରୁମ୍‌ରେ ବସି ସେଦିନର ଖବରକାଗଜ/ତା’ପୂର୍ବଦିନର ଖବରକାଗଜର ସମ୍ବାଦ ସହିତ ବିଜ୍ଞାପନ ପଢ଼ିସାରିବା ପରେ ଯାଇ ଦେଖାମିଳିବ । ଏସବୁ ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ଭିତ୍ତିକରି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବଡ଼ବାବୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଗଲି । ଦେଖିଲି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଚଷମା ଥୁଆ ହୋଇଛି । ମୁଁ ଖୁସି ହୋଇଗଲି । ଯାହା ହେଉ ଦେଖା ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ କହିଲା । ବାପା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ଯାଇଛନ୍ତି, ଏଇ ଆସୁଥିବେ । ସତକୁ ସତ ଟିକେପରେ ସେ ଆସିଗଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ସେ ଚଷମାଟିଏ ଲଗାଇଥିଲେ । ପରିଚୟ ଦେଇ ଫାଇଲ କଥା କହିଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ରାଜି ହୋଇଗଲେ । ଲୁଙ୍ଗି ପ୍ରସଙ୍ଗ ମନରେ ଥିବାରୁ ଗୋଲେଇ ଘାଣ୍ଟି ହେଉଥିଲା । ସାହସ କରି ପଚାରିଲି “ବଡ଼ବାବୁ, ଗୋଟାଏ କଥା ପଚାରିବି ଖରାପ ଭାବିବେ ନାହିଁ ତ ?” ସେ କହିଲେ କହ, ଖରାପ ଭାବିବାର କ’ଣ ଅଛି ।” ମୁଁ କହିଲି ଆପଣଙ୍କର କେତେ ହଳ ଚଷମା ଅଛି ।

ସେ କହିଲେ “ତିନି ହଳ ।”

ମୁଁ କହିଲି “ଏକା ଥରକେ ତିନିହଳ କ’ଣ ଦରକାର ।”

ସେ କହିଲେ “ତୁମେ ବୁଝିପାରିବନି ।”

ମୁଁ କହିଲି “ବୁଝିସାରିଛି ।”

ସେ କହିଲେ “କ’ଣ ବୁଝିଛ । କହିଲ ।”

ମୁଁ କହିଲି “ଆଜ୍ଞା ସିଧା କଥା । ଯିଏ ଅଫିସ୍‌ରେ ଯାଇ ଆପଣଙ୍କୁ ଦଶଟାରୁ ପାଞ୍ଚଟା ମଧ୍ୟରେ ପାଞ୍ଚଥର ଲେଖାଏଁ ୨ ଦିନଧରି ଯାଇଛି ତାକୁ ଆଉ ଅଛପା କ’ଣ ରହିବ । ରାଜାଙ୍କର ଛତୁଭଳିଆ ଚଷମା ତ ସବୁବେଳେ ଟେବୁଲ୍‌ରେ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ଗଲେ କହୁଛନ୍ତି ଏଇ ଥିଲେ । ସେଠୁ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ବୋଲି ତ ଏଠି ଭେଟିବାକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ବଡ଼ବାବୁ କହିଲେ “ତୁମେ ଭାରି ଚାଲାକ ଅଛ ।”

ମୁଁ କହିଲି “ଆଜ୍ଞା କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ତଳେ ଆମ ବଡ଼ଭାଇଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ଏ ସୂତ୍ର ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ ଏଠୁ ୫୦୦ କି.ମି. ଦୂରରେ । ବୋଧହୁଏ କାହା ମାଧ୍ୟମରେ ଏହା ଆସିଛି ।

ବଡ଼ବାବୁ କହିଲେ, “କୋଉଠୁ ଆସିନି । ଏଥିପାଇଁ ଗୁରୁ କରିଛି ।”

ମୁଁ କହିଲି “ଗୁରୁ କରିଛନ୍ତି । ମାନେ ?”

ବଡ଼ବାବୁ କହିଲେ “ଗାଧୋଇବା ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି । ଅଫିସ୍ ପୁଣି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ପ୍ରସଙ୍ଗଟା ଉଠେଇ ସାରିଲଣି ମାନେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ମୋ ଗୁରୁ କଥା ଶୁଣିଯାଅ ।

ବଡ଼ବାବୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ “ମୁଁ ଆଗରୁ ଏତେ ବିଦ୍ୟା ଜାଣି ନଥିଲି । ସରକାରୀ କ୍ଲାଷ୍ଟର ମୋ ନାଁରେ ଯେତେବେଳେ ମିଳିଲା, ଘର ଟିକେ ସଜାଡ଼ିବା ପାଇଁ କାଠ ମିସ୍ତ୍ରୀଟିଏ ଡାକିଥିଲି । ଅବଶ୍ୟ ମୋ ଖର୍ଚ୍ଚରେ । ସେପଟେ ଭଡ଼ା ରହୁଥିବା ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ୩୦ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଘର ଛାଡ଼ିବି ବୋଲି ସୂଚନା ଦେଇଥିଲି ଓ ସେ ମଧ୍ୟ ‘SN KDS’ ବୋର୍ଡ଼ ଝୁଲାଇ ସାରିଥିଲେ । କାଠ ମିସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଥମ ଦିନ ଆସି କ’ଣ କ’ଣ କାମ ହେବ ବୋଲି ବୁଝିବା ପରେ ଲମ୍ବାତାଳିକାଟି ଧରାଇ ଦେଲେ । ତାଙ୍କୁ ଗାଡ଼ି ପଛରେ ବସାଇ ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ସବୁ କିଣି ରିକ୍‌ସାରେ ନେଇ ଆସିଲି । ତା’ପରେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ କରିବାକୁ ସେ ଚାଲିଗଲେ । ତା’ପରେ ଆସିଲାବେଳକୁ ତିନିଟା । ୬ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମ କରି କିଛି ଅଗ୍ରୀମ ନେଇଗଲେ । ତା’ପର ଦିନ ସକାଳ ୯ଟା ବେଳେ ପୁଣି କାମ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଦ୍ଵିତୀୟ ଶନିବାର ଛୁଟି ଥିବାରୁ ମୁଁ ଘରେ ଥିଲି । ମିସ୍ତ୍ରୀ ୨ଟା ବେଳେ ଖାଇବାକୁ

ଗଲାବେଳେ କହିଲେ ଯେ ସେ ଗାଁକୁ ଚିକେ ଯିବେ କାରଣ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ । ଖବର ଆସିଛି । ମୁଁ ମନା କରିବାର ଉପାୟ ନ ଥିଲା । ସେ କହିଲା ଯନ୍ତ୍ରପାତି ବସ୍ତାଟା ଏଠି ରହିଲା । ଏତିକି ପରେ ଖାଇବାକୁ ଗଲେ ।

ମନ ଏଣେ ଉଛୁନ୍ନ ହେଉଥିଲା, ଶୀଘ୍ର ଘରକାମ ସାରିଲେ ପୂଜା ହେବ । ତା'ପରେ ଜିନିଷପତ୍ର ଉଠାପକା ହେବ । ଘର ସଜାହେବ । ୩/୪ ଦିନ ବିତିଗଲା ପରେ ବି ମିସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଦେଖା ନ ଥିଲା । ଶ୍ରୀମତୀ କହିଲେ ଭଲ ମିସ୍ତ୍ରୀଟିଏ ଯୋଗାଡ କଲ ଗାଁକୁ ଯାଇଛି ତ ଯାଇଛି । ମୁଁ କହିଲି ଆମ ଭାଗ୍ୟକୁ ତ ଜୁଟିଛି । ତା' ବାପାଙ୍କର ଦେହ ଖରାପ ଥିବ, ସେଥିପାଇଁ ଡେରି କରୁଛି । ଏଠିବି ଆସି କାମ କଲେ ଦିନକୁ ୨୫୦ ଟଙ୍କା ପାଇବ, ବେକାରଟାରେ ସେ ଗାଁରେ କାହିଁକି ରହିବ । ସବୁ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ତ ଏଠି ଅଛି । ଯିବ କୁଆଡେ ? ମାତ୍ର ସାତଦିନ ବିତିଗଲା ପଛେ ମିସ୍ତ୍ରୀର ଦେଖା ମିଳିଲା ନାହିଁ । ସେ ଯୋଉ ବସ୍ତିରେ ଭଡ଼ା ରହୁଥିଲା ଯାଇ ବୁଝିଲା ବେଳକୁ ତା ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲା ଗାଁରୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି ।

କଳିଙ୍ଗ ହସପିଟାଲରେ ଜଣେ ଦୂର ସଂପର୍କୀୟ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଭର୍ତ୍ତିହେଲେ । ଭଦ୍ରତା ପୂର୍ବକ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲି । ଆସିଲାବେଳେ ନୂଆ ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ସରକାରୀ କ୍ୱାର୍ଟରରେ(ହସପିଟାଲରୁ ଆସିବା ରାସ୍ତା) ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ରହିଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ଘରଆଡୁ ବୁଲି ଆସିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲି । ସେଠି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ । କାରଣ ସେଠି ମିସ୍ତ୍ରୀବାରୁ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲା ପରି ଯାଇ ବସିଲି । ସାଙ୍ଗଠୁ ବୁଝିଲି ଯେ ସେ ଦୁଇଦିନ ହେଲାଣି ଏଠାକୁ ଆସି କାମ କରୁଛି । ତା କପେ ପିଇ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲି । ଛୁଟି ଦିନ ଥିଲା । ଖାଇପିଇ ଘରେ ଅଛି ପ୍ରାୟ ୩ଟା ବେଳେ ମିସ୍ତ୍ରୀ ଆସି ଘରେ ହାଜର ।

ମୁଁ କହିଲି ତୁମକୁ ମୋତେ ଗୁରୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସିଏ କହିଲା ଆଜ୍ଞା ରୋଜଗାର କରିବାକୁ ହେଲେ ଏସବୁ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆପଣ ଖରାପ ଭାବିବେ ନାହିଁ । ତା' ସାଙ୍ଗରେ ନୂଆ କ୍ୱାର୍ଟରକୁ ଯାଇ କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସାରିଦେଲା । ଏହାପରେ ତିନୋଟି ଚକ୍ଷମା ତିଆରି କଲି । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରୁ ମୁଁ ଲଗାଉଥିବା ଚକ୍ଷମାଟା ଓରିଜିନାଲ ମାନେ ପାଞ୍ଚାର ଚକ୍ଷମା । ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ଫୁଟ୍‌ପାଥରୁ କିଣିଛି । ସେଇ ଦୁଇଟା ଲଗାଇଲେ ମୋତେ ଭଲକରି ଦେଖାଯାଏନି ।

ବଡ଼ବାରୁଙ୍କ ଗୁରୁ କଥା ଶୁଣି ଗୋଟାଏ କଥା ଜାଣିଲି । ଜୀବନରେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ଧରମ ଭାଇ

‘ଭାଇ’ ଶବ୍ଦ ସହିତ ସମସ୍ତେ ପରିଚିତ ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା । ଶବ୍ଦଟି କାନରେ ପଡ଼ିଲେ ଆପଣା ଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ବେଦ, ପୁରାଣ, ସମାଜରୁ ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ଗୋଟିଏ ମା ପେଟରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ପୁଅ ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଝିଅଟିଏ ତା’ ପିଠିରେ ମା’ ପେଟରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା ପୁଅକୁ ଭାଇ ବୋଲି କହିଥାଏ । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ଭାଇର ପ୍ରକାର ବଢ଼ିଯାଇଥିବାରୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ମୋତେ କଲମ ଧରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ଭାଇ କେତେ ପ୍ରକାରର ? ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିବେ ଭାଇର ପୁଣି ପ୍ରକାର ଭେଦ । ଲିଙ୍ଗ, ବଚନ, କାରକ, ବିଶେଷ୍ୟ, ବିଶେଷଣ, ସମାସ, ଜାତି, ଧର୍ମ, ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଥାଆନ୍ତି ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ମାତ୍ର ଭାଇର ପ୍ରକାର କଥା ଆଲୋଚନା କଲେ ସମସ୍ତେ ରାଞ୍ଚି ଫେରନ୍ତା ବୋଲି କହିବା ସ୍ବାଭାବିକ । ଅବଶ୍ୟ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ମାମୁଁ ପୁଅ ଭାଇ, କକା ପୁଅ ଭାଇ, ପିଉସା ପୁଅ ଭାଇ, ମାଉସା ପୁଅ ଭାଇ ଆମ ଆଲୋଚନା ପରିସରକୁ ଆସନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଇ ଯୁଗରେ ଆଉ ଭାଇ ବି ବାହାରିଲେଣି ଯିଏ ଭାରି ମାରାତ୍ମକ ବୋଲି ଗଣାଯାନ୍ତି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଧରମ ଭାଇ(ବିଶେଷ କରି ଝିଅମାନଙ୍କର) ଓ ଭାଇ(ନାମଜାଦା ଗୁଣ୍ଡା) ଅନ୍ୟତମ ।

ପ୍ରଥମେ ଧରମ ଭାଇ କଥା ଆଲୋଚନା କରିବା । ଧରମ ଭାଇ ପ୍ରାୟତଃ ସ୍ତ୍ରୀ ଜାତିଙ୍କର ଥାଆନ୍ତି । ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କର ଧରମ ଭାଇ ପ୍ରାୟ ନ ଥାନ୍ତି । ମୋ ଗବେଷଣା ଅନୁସାରେ ଶତକଡ଼ା ଅନେଶତ ଭାଗ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କର ଧରମ ଭାଇ ଥିବା ବେଳେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଧରମଭାଇ ସଂଖ୍ୟା ଶତକଡ଼ା ଏକଭାଗରୁ କମ୍ । ତେବେ ଧରମଭାଇ ବଢ଼ିବାର କାରଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିକୁ ରୋକିବାକୁ ସରକାର ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଜନା ପ୍ରଚଳନ କଲେ । ସ୍ତ୍ରୀଗାନ ଦେଲେ: ପୁଅ ହେଉ ଝିଅ ହେଉ ତିନୋଟି ସନ୍ତାନ ଯଥେଷ୍ଟ । କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ଲେଖିଲେ: ଆମେ ଦୁଇ ଆମର ଦୁଇ ।

ଯିଏ ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଜନାରେ ସାମିଲ ହୋଇ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଆଣିଲେ ସବୁଜ ପତ୍ରିକାଟିଏ ଦେଲେ ସରକାରୀ ଚାକିରିଆ ହୋଇଥିଲେ ଗୋଟାଏ ଇନ୍‌କ୍ରିମେଣ୍ଟ ମଧ୍ୟଦେଲେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଚାକିରୀ, ପାଠପଢ଼ାରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭାଗ ମଧ୍ୟ ରଖିଲେ । ସବୁଜ ପତ୍ରିକା ପାଇବା ପାଇଁ ଲୋକେ ଛାଟିପିଟି ହେଲେ । ଏମିତି ଗୋଟାଏ ଦମ୍ପତିଙ୍କର ଦୁଇଟି ପୁଅ ଓ ଦୁଇଟି ଝିଅଥିଲେ । ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର କରି ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ସବୁଜ ପତ୍ରିକା ଆଣିବାକୁ ଗଲେ, ଡାକ୍ତର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ଆପଣଙ୍କ ପିଲାଛୁଆ କେତୋଟି ? ସେ କହିଲେ ଆଜ୍ଞା ଦୁଇଟି, ଗୋଟାଏ ପୁଅ ଓ ଗୋଟାଏ ଝିଅ । ଅନୁରୂପ ଭାବେ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେ କଥା କହିଲେ । ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ମିଳିଗଲା । ଧିରେଧିରେ ଲୋକେ ଶିକ୍ଷିତ ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଏବେ ଘରେ ପିଲା ସଂଖ୍ୟା ‘ଏକ’ ହୋଇଗଲାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ପୁଅ ହେଉ ବା ଝିଅ ହେଉ ଦ୍ୱିତୀୟର ନାଁ ଧରୁନାହାନ୍ତି । ସତେ ଯେମିତି କଦଳୀ ଗଛ । ଗୋଟାଏ କାନ୍ଧି କଦଳୀ ପରେ ଠପ୍ । ଆପଣ ଭାରୁଥିବେ ମୁଁ ନଈବଢ଼ି ରତନାରେ ଗାଈ ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି । ସେ କଥା ଭୁଲ୍ । ମୁଁ ହୋସ୍ତରେ ଥାଇ ଲେଖୁଛି କାରଣ ଏଇ କଦଳୀ ଗଛର ଧର୍ମ ସମସ୍ତେ ଆପଣେଇବା ଯୋଗୁଁ ହିଁ ‘ଧରମ ଭାଇ’ର ସୃଷ୍ଟି ।

ମନେକରନ୍ତୁ କଦଳୀ ଗଛ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ ଗୋଟାଏ ପରିବାରରେ ଝିଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଲା । ଝିଅ ବଡ଼ ହେବାପରେ ରାକ୍ଷୀ ପରବ ସମୟରେ ଜ୍ଞାନ ବଢ଼ିଲା । ଚିତ୍ତିରୁ / ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳରୁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଭାଇଟିଏ ଖୋଜିଲା । ସେ ସମୟରେ ଦମ୍ପତିଙ୍କର ପିଲାଜନ୍ମ କରିବାର ବୟସ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । ତେଣୁ ଧରମ ଭାଇଟିଏ ଯୋଗାଡ଼ କଲେ ରାକ୍ଷୀ ପାଇଁ । ଅବଶ୍ୟ ଧିରେ ଧିରେ ଝିଅ ଓ ଧରମ ଭାଇର ବୟସ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଅଙ୍ଗରକ୍ଷାର କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କଲା । ତେବେ ଝିଅ ବିବାହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧରମଭାଇ ଯାହା ସେବା କରିଥାନ୍ତି । ପରେ କଲେ ଏହା ସାଂଘାତିକ ହୋଇଥାଏ । ବିବାହ ପରେ ଜଣେ ପତିଙ୍କ ଭାଷାରେ

ମିସ୍ କଲ୍ କଲେ ଆସଇ ଧାଇଁ
ଦିନରାତି କିଛି ସେ ମାନେ ନାହିଁ ।
ତା’ ସାଙ୍ଗରେ ସରି କେହି ନୁହଇ
ମୋ ଘରଣୀଙ୍କ ସିଏ ଧରମ ଭାଇ । ।

ପତ୍ନୀଙ୍କର ଧରମଭାଇ ମାନେ ପତିଙ୍କର ଧରମଶଳା ଭାରି ମାରାତ୍ମକ । ଖାଇବା ପିଇବାଠୁ ମୋବାଇଲ୍ ଟପ୍‌ଅପ୍ ରିଚାର୍ଜ ସବୁ ମାଗଣାରେ ପାଆନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ତା ବଦଳରେ କୁକୁର ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ—

ଧରମ ଶିଳା

ଶିଳା ନୁହେଁ ସେ ତ ଅତଞ୍ଚା କୀଳା

ବୟେଇ ମୂଳା

ଭଦ୍ରତୋର ଆଉ ସରବଗିଳା

କରୁଛି ଲୀଳା

ରାତି ଅନିଦ୍ରା ମୋ ମୁଗୁରା ମେଲା ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରକାରର ଭାଇ ହେଲେ ଗୁଣ୍ଡାଗିରି କରୁଥିବା ମଣିଷ । ବଡ଼ବଡ଼ ସହରରେ ଏପରି ଅନେକ ଭାଇ ଆଆନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ତାଙ୍କ ଇଲାକାରେ ଗୋଟାଏ ଖାତିର୍ ଆଏ । ‘ଭାଇ’ଙ୍କର ଚେଲା, ଚାମୁଣ୍ଡା ତାଙ୍କ ନାମରେ ଭୋଗ ପାଆନ୍ତି । ଜମିବାଡ଼ି କିଣାବିକାରେ, ପୂଜା ସମୟରେ, କୌଣସି ଗଣ୍ଡଗୋଳ ସମାଧାନରେ ‘ଭାଇ’ଙ୍କର ଭୂମିକା ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ଆଉ ନିର୍ବାଚନ ଆସିଗଲେ ଏମାନଙ୍କର ଏମାନଙ୍କ ଶକ୍ତି ବଢ଼ିଯାଏ । ମୋବାଇଲରେ ମ୍ୟାଜିକ୍ ଭାଉଚର ପଡ଼ିଲା ପରି, ପରିଣତ ବୟସରେ ଭାଏଗ୍ରା ଖାଇଲାପରି ଏମାନେ ଖାଲି ଉଡ଼ନ୍ତି । ଭାଇଙ୍କର ଇଲାକା ଅନୁସାରେ ଆୟ ବଢ଼ିଯାଏ । ପୋଲିସ୍ ବି ଏମାନଙ୍କୁ ଖାତିର କରନ୍ତି । ନେତାମାନେ ଭାରି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଆଭିଜାତ୍ୟ ରଖି ନିଜ ଇଲାକାରେ କୁକୁର, ବି ବାଘ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିଥାନ୍ତି । ଘରଭଡ଼ା ଦେଇ ଆଦାୟ କରିପାରୁ ନ ଥିବା ଲୋକ, ବାକି ଦେଇ ଅସୁଲି କରିପାରୁ ନଥିବା ଦୋକାନୀମାନେ ଏମାନଙ୍କୁ ଭାରି ଭଲ ପାଆନ୍ତି କାରଣ କାମଟା ଅତି ସହଜରେ ହୋଇଯାଏ । ଏ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ମୋର ଦୁରୁ ଜୁହାର ।

ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଗୁରୁଭାଇ, କେତେକ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ଗୁରୁଛାତ୍ର ଭାଇଭାଇ, ବଡ଼ନେତା- ସାନନେତା ମଧ୍ୟରେ ଭାଇଭାଇ, ସମାନ ପଦବୀରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଭାଇ ସମ୍ବୋଧନ କରିବା ଏ ଅଧମ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି । ଦଙ୍ଗା ହେଲେ ଭାଇ ଚାରା ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଇ ନିଦେଦନ କରିବା ମଧ୍ୟ ଏ କର୍ତ୍ତ୍ତ୍ଵ ଶୁଣିଛି । ଏମିତି ଭାଇ ଉପରେ ଗବେଷଣା ମଧ୍ୟ ଚାଲୁ ରହିଛି ।

rr